O NEMURITOARE SE LUPTĂ PENTRU SUPRAVIEȚUIRE

MILA 2.0

TRĂDAREA

DEBRA DRIZA

NEMIRA YOUNG ADULT

YOUNG
ADULT

Debra Driza este membru al grupului de bloggeri Bookanistas, dedicat literaturii pentru adolescenţi. În vreme ce lucra ca terapeut, a descoperit că e mult mai plăcut să-și tortureze personajele. În prezent locuiește în California împreună cu soţul, cei doi copii și un câine din rasa rhodesian ridgeback. *Mila 2.0* este primul ei roman. O puteţi vizita online la www.debradriza.com.

MILA 2.0

TRĂDAREA

DEBRA DRIZA

Traducere din limba engleză
DORINA TĂTĂRAN

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRIZA, DEBRA

Trădarea / Debra Driza ; trad. Dorina Tătăran. - București: Nemira Publishing House, 2016

ISBN print: 978-606-758-693-0

ISBN epub: 978-606-758-813-2

ISBN mobi: 978-606-758-814-9

I. Tătăran, Dorina (trad.)

821.111-31=135.1

Debra Driza

MILA 2.0: RENEGADE

Copyright © 2014 by HarperCollins Publishers

Published by arrangement with HarperCollins Children‘s Books, a division of HarperCollins Publishers.

© Nemira, 2016

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU

Ilustrația copertei: Tudor Popa

Redactor: Oana BOGZARU

Lector: Ecaterina DERZSI

Tehnoredactor: Magda BITAY

Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

CUPRINS

- Despre autor
- 1
- 2
- 3
- 4
- 5
- 6
- 7
- 8
- 9
- 10
- 11
- 12
- 13
- 14
- 15
- 16
- 17
- 18
- 19
- 20
- 21
- 22
- Mulțumiri
- Note

1

Dacă aș fi putut să înregistrez în mintea mea momente din viața reală, ca pe un DVR, după-amiaza aceea ar fi fost printre cele mai revăzute. Greu de crezut? Poate pentru o fată obișnuită. Dar „obișnuit“ era un cuvânt care nu se mai potrivea vieții mele. Cu toate că, în clipa aceea, mă străduiam. Făceam tot posibilul să trăiesc în prezent – doar eu, sarea, nisipul și soarele torid care îmi ardea pielea și se reflecta pe părul lui brunet, de parcă ar fi fost un milion de scântei micuțe.

Spuma albă clipocea la mal, la doar câțiva centimetri de degetele mele – 15, mai exact –, dar atenția îmi rămăsese concentrată pe capul lui, care se zărea ieșind din valuri. S-a scufundat cu ușurința unei creaturi de mare și, chiar și de la distanță, am reușit să zăresc fericirea simplă de pe chipul lui. Hunter era pe deplin în mediul său.

Bucură-te cât mai poți, l-am îndemnat în gând. Nu vom sta mult. Sau poate că da. Mai aveam de luat decizii cu privire la viitorul meu. Deasupra, un pescăruș a țipat, înainte să plonjeze spre niște resturi de mâncare de pe nisip. La auzul țipătului ascuțit, ceva a tresărit în adâncurile minții mele, apoi a dispărut. M-am înfiorat și soarele s-a ascuns după un nor. Hunter înota spre mine cu mișcări sigure, iar apa se răsucea în urma lui, ca un arc uriaș. Mi-am ținut respirația. Comparativ cu valul, el părea foarte mic și neînsemnat. Apa l-a luat pe

sus și a dispărut într-o explozie de spumă albă. Am sărit în picioare, dar l-am văzut cum răsărea din apă ca o ofrandă a mării. Inima mea falsă s-a întors apoi la ritmul regulat care îi fusese programat. M-am așezat la loc pe prosopul de la motel. Ce prostuță. Normal că nu pățise nimic.

Nu că nu aș fi avut motive de neliniște.

A venit spre mine, cu apa șiroindu-i de pe trup, cu părul zburlit și lipit de gât, astfel încât picături i se scurgeau pe piept.

– Sigur nu vrei să intri? Apa e grozavă.

– Nu, mulțumesc.

E prea dificil să fii pe fază, în mijlocul oceanului. Desigur, n-am spus asta. Scuza cu nu am costum de baie era mai potrivită. Hunter s-a aruncat pe nisip lângă mine, azvârlind picături de apă pe brațul meu gol. Le-am privit cum se prind de pielea mea, iar el m-a observat.

– Nu e din cauza asta, nu?

Privirea lui s-a îndreptat spre umărul meu stâng, acoperit de mâneca tricoului ușor șifonat.

– Brațul tău e în regulă în apă?

– Da, e în regulă.

Dar atenția lui m-a făcut să mă simt jenată. Mi-am înfășurat brațele în jurul genunchilor îndoiți, asigurându-mă că deasupra rămâne cel care trebuie. Nu pentru că m-aș fi rușinat de membrul meu protetic, cum insinuase Hunter, când văzuse sârmele ieșind din el, precum spițele rupte ale unei biciclete, pe când eram în Clearwater, ci pentru că brațul meu nu era, de fapt, protetic. Nu în

adevăratul sens al cuvântului, oricum. Totuși, tehnic vorbind, cred că puteam fi considerată complet protetică. Una dintre multele capcane ale vieții de android.

Stomacul meu s-a strâns și m-a făcut să oftez. Încă o capcană? Să găsești un mod diplomatic de a-i spune băiatului de care îți place adevărul despre mica ta problemă cu nonumanitatea. În apărarea mea – nu-l cunoșteam prea bine. Doar dacă luam în considerare faptul că împărțisem un accident cu mașina, un interludiu nocturn într-un șopron și o întâlnire care nu putea fi considerată piatra de temelie a unei relații profunde. Totuși, din clipa în care îl întâlnisem, mă atrăsese ceva la el. Poate faptul că amândoi eram singuratici și asta a fost baza conexiunii noastre imediate. Tot ce știu e că, după ce lumea mea se prăbușise cu două zile în urmă, i-am telefonat panicată lui Hunter, el a răspuns și iată-ne în Virginia Beach.

Și-a trecut degetele de-a lungul zonei dintre mâneca mea și cot. Îi simțeam granulele de nisip de pe piele, dar atenția îmi era captată de fiorul născut de atingerea lui.

– Încă nu-mi vine să cred cât de real se simte, a zis el. Habar n-aveam cât de mult au progresat în acest domeniu.

– E un prototip.

L-am privit în ochi.

– Experimental. Pare să funcționeze bine.

Și-a clătinat ușor capul.

– Nu știu dacă aș fi avut curaj să fiu subiect de test.

Subiect de test, ha. Era și acela un mod de a descrie lucrurile. Nu că aș fi avut cu adevărat de ales în privința aceea.

– Riscurile erau mici.

– Totuși, e ca și cum ai fi la granița științei.

Dacă ar ști...

– Îți dai seama câți oameni vor profita, pentru că tu ai fost dispusă să riști?

– Nu mă face să par vreo eroină. Nu sunt.

A zâmbit.

– Și modestă.

Am aruncat cu nisip în el, în speranța că vom schimba subiectul. Apoi, s-a aplecat și și-a scuturat părul negru. Picături de apă au zburat spre fața mea. Mi-am ridicat mâinile și am țipat.

– Scuze, te-am udat? a zis cu prefăcută inocență, bătând din gene.

– Nesuferitule, i-am strigat, dar zâmbetul meu a dispărut după câteva momente.

Tăcerea rămăsese suspendată între noi, umplută de sunetul repetitiv al valurilor, de vocile răzlețe ale turiștilor care se bucurau de soarele începutului de octombrie și de lucrurile nespuse. Încă trebuia să-i explic motivele pentru care l-am sunat panicată, fapt care îl adusese lângă mine. Nu mă presase, dar era numai o chestiune de timp. Nu puteam să mă aștept ca cineva să traverseze cu mașina cinci state, într-o clipă, fără să îi ofer o explicație logică. Problema era, în cazul meu, că adevărul suna mai puțin logic decât cea mai ingenioasă minciună.

– Sigur părinții tăi au fost de acord cu asta?

Mi-am întins brațele ca să arăt spre mine, spre el, spre Virginia Beach. Spre tot. I-am văzut umerii lați cum se încordează, degetele mari cum i se cufundă în nisip. S-a uitat în altă parte. Așadar, se părea că nu eram singura care ascundea ceva. Probabil că asta n-ar fi trebuit să mă facă să mă simt mai bine, dar, într-un mod perfid, așa s-a întâmplat.

– Ei știu că ești aici?

O umbră a trecut peste fața lui, dar o clipă mai târziu a fost alungată de un zâmbet.

– Oh, da, știu. Ei mi-au spus că ar trebui să vin să te ajut. De fapt – și nu înțelege greșit – când i-am povestit mamei despre prima dată când te-am văzut la Dairy Queen, m-a încurajat să fac cunoștință cu tine, să am prieteni noi.

Zâmbetul i s-a transformat într-un rânjet.

– Nu că aș fi avut nevoie de vreo încurajare.

Am simțit o căldură în piept. Mi-am amintit ziua aceea când intrase în Dairy Queen, iar eu eram cu alte fete. Ceva din atitudinea lui relaxată și din privirea curioasă mă atrăseseră imediat, dar nu știusem că sentimentul fusese reciproc.

M-am ridicat și am țopăit până în locul în care marea se lovea de țărm. M-am aplecat și am luat în palme apa rece, atentă să rămân cu spatele la el, ca să nu-mi poată vedea zâmbetul larg. În clipa următoare, m-am întors.

– Te-am prins! am zis și am aruncat cu apă spre el.

A scuipat când apa i-a atins neașteptat fața, iar când i-am văzut chipul surprins – gura deschisă, ochii măriți –, mi s-a părut atât de comic, încât am chicotit. M-am dat înapoi, țopăind.

– O, nu scapi, a mârâit și a sărit în picioare, la fel de agil cum mi-l aminteam.

Cu pantalonii scurți și cu părul ud lucind în valuri în jurul gâtului, părea un pierde-vară. Privirea mi-a trecut peste pieptul lui gol și am înghițit în sec. Mai degrabă un zeu. Un zeu al plajei.

M-am dat înapoi, pe mal, iar el a țâșnit spre mine, lovind cu picioarele apa din fața mea. Ne-am stropit unul pe altul, râzând ca niște copii, după care m-a apucat de mână și s-a făcut că mă trage spre valurile care se apropiau. S-a oprit înainte să ne scufundăm prea adânc și am rămas pe loc, lăsând oceanul înspumat să ne cuprindă gleznele. Apa, razele soarelui care ne învăluiau, senzația pe care numai marea o putea crea. Toate mi-au trecut repede prin minte, amintindu-mi de... ceva. Înainte să-mi dau seama, am început să mă rotesc cu brațele întinse. Simțind nisipul sub degete. Rotindu-mă pe nisip. O mică tresărire într-un colț al minții mele. Mi-am amintit bucuria aceea, veselia. Dar în clipa următoare a dispărut. Am simțit o atingere pe păr și am deschis ochii. Fața lui Hunter era la doar câțiva centimetri. Am simțit miros de sare și transpirație, de lemn de santal și de loțiune de plajă.

– Nu-ți face griji că ai putea arăta prea bine sau așa ceva, m-a tachinat el.

Dar când mi-a făcut cu ochiul, am înțeles că joaca mea nu-l deranjase.

S-a apropiat mai mult, până când degetele noastre de la picioare s-au atins sub o mică ridicătură de

nisip. Șocul imediat al conștientizării s-a intensificat când s-a aplecat în față, iar respirația lui mi-a gâdilat urechea și inima a început să-mi bată și mai repede. O căldură lentă, uniformă mi-a trecut prin corp, de la cap spre brațe, până la vârfurile degetelor. Tânjeam după apropierea lui într-un fel în care nu tânjeam după nimic altceva. Poate că acela era motivul pentru care îl chemasem. Suferința și teama aproape că mă dărâmaseră, iar în trecut, Hunter fusese printre puținele mele surse de liniște.

– Îmi pare rău, am zis, străduindu-mă să-mi păstrez tonul calm.

– Nu trebuie. Tu ești doar... tu.

Am întors capul, privind în depărtare. Sunt doar eu? Și cine ar putea fi acel eu? Într-un acces de ironie pe care, din fericire, doar eu puteam s-o observ, cuvinte roșii s-au aprins în capul meu, însoțite de o voce digitalizată foarte cunoscută. Vocea mea. Aparent, modul universului de a-mi aminti exact cine – nu, *ce* – eram.

Amenințare detectată: 4,52 mile.

Am înghețat. Patru mile și jumătate. Ce...

Două avioane, spre vest.

M-am răsucit, căutând o urmă a lor pe cer.

– La ce te uiți? m-a întrebat Hunter, cu o mână streașină la ochi, privind și el spre cer.

Acolo erau.

– Avioane.

– În Virginia Beach există o bază navală uriașă, nu-i așa? Super.

Nu era super. Nu era super deloc. Mâinile mele s-au încordat, când imagini din trecut au năvălit în mintea mea, cu o claritate ca de cristal. Mașini, bărbați înarmați. Un avion plin cu soldați, care ne duceau, pe mine și pe mama, într-un loc secret. Celule mici și goale. Părul grizonant al generalului Holland și satisfacția lui arogantă din clipa în care dăduse ordinul să fiu distrusă.

Mama. Sângerând, după ce fusese împușcată la ordinul lui Holland, de către unul dintre oamenii lui. Durerea provocată de pierdere mi s-a răsucit în piept și aproape că m-am chircit, amintindu-mi că mama nu mai era. Moartă. Ucisă de un nebun, sub pretextul că își apăra țara. Nu aveam să-i mai văd niciodată zâmbetul. Niciodată nu aveam să îi mai aud vocea. Niciodată nu aveam să îi mai spun că o iubesc.

– Mă întreb de care sunt, a zis el, scoțându-mă din zona aceea întunecoasă.

Nu i-am răspuns, pentru că exact atunci s-a mișcat ceva în ochii mei. De fapt, am simțit cum pupilele mi se contractă. Un strat subțire s-a dat la o parte, însoțit de un clic slab, pe care doar eu îl auzeam.

Zoom: activat.

Un alt clic, iar avioanele mi-au umplut câmpul vizual, de parcă aș fi avut un binoclu high-tech. Imaginile s-au mărit, până când am reușit să văd suficiente detalii pentru a le identifica.

Avioane militare F/A-18.

O imagine 3D a avioanelor a apărut în fața mea, rotindu-se în așa fel încât să văd toate detaliile.

Litere roșii au clipit în spatele ochilor mei:

Momentan neînarmate – posibil exercițiu.

– Nu sunt sigură, am murmurat și m-am întors ușurată.

Dar în timp ce încordarea dispărea din mine, o anumită certitudine mi-a umplut inima. Avioanele îmi amintiseră că momentele acelea plăcute petrecute cu Hunter pe plajă nu aveau să dureze. Indiferent cât de mult încercam să alung realitatea, ea continua să se întoarcă la mine, constant precum valurile mării. La fel ca un ciclu ritmic al mareei, două nume se repetau din nou și din nou. Richard Grady. Sarah. Numele care fuseseră pe buzele mamei înainte să moară. Cel mai mult mă derutase numele Sarah. „Mereu ai fost foarte curajoasă, Sarah. Atât de curajoasă", îmi zisese. Dar vorbise cu mine, se uitase la mine. De ce m-ar fi confundat cu acea Sarah? Brusc, am luat-o spre motel.

– Să mergem.

Mi-am dat seama că Hunter era nedumerit de graba mea bruscă, dar în clipa aceea nu aveam de gând să-i explic tot. Voiam să plec, să mă întorc la relativa siguranță a camerei de motel. Am trecut pe lângă un parc de distracții și pe lângă un carusel imens. De parcă ar fi vrut să mă ridiculizeze cu acea normalitate de care eu nu aveam să mă bucur niciodată. Hunter mă dusese într-o zi la un bâlci. În acele scurte momente, înțelesesem ce însemna viața adevărată. Cum era să fii cu adevărat uman. Poate că acela fusese un alt motiv pentru care îl sunasem. Întotdeauna mă făcuse să mă simt de parcă eram mai mult decât un gadget la modă creat într-un laborator.

După încă o privire nostalgică, m-am uitat în altă parte. Nu puteam să trăiesc în trecut, dar nu puteam nici să am un viitor până nu aflam totul despre trecutul meu.

Richard Grady. Acea Sarah. Celelalte Mila.

Poate că odată ce voi afla tot, voi putea fi în sfârșit liberă să am o viață reală. Poate chiar una din care să facă parte și Hunter.

Ne-am continuat drumul, deși simțeam îngrijorarea lui Hunter, din felul în care se tot uita pe furiș la profilul meu. Spre est, valurile foșneau pe nisip, iar zgomotul lor se amesteca cu țipetele entuziaste și răzlețe ale câtorva copii. Din discuția pe care o avusese Hunter mai devreme cu femeia care vindea înghețată aflasem că mulțimea se rărise considerabil, față de astă vară. Dar încă erau destui turiști și localnici care se bucurau de soare.

Privirea mea s-a oprit asupra a doi bărbați din față. Mi-am pierdut interesul imediat. Nu erau suficient de bine făcuți și nu aveau arme.

Era prea multă lume acolo ca să mă simt bine. Dar cel puțin nu atrăgeam atenția prin marea de oameni care se plimbau. În plus, Virginia Beach îmi păruse locul perfect – aveam amintiri foarte frumoase aici. Chiar dacă erau mai degrabă programate decât reale.

– Totul e în regulă? Pari destul de încordată.

– Sunt bine. Doar o mică durere de cap, și am dat din mână cu nepăsare, deși nepăsarea nu mai făcea parte de mult timp din abilitățile mele.

Un țipăt m-a făcut să întorc brusc capul spre dreapta, înainte să îmi dau seama că era doar o fată

care fugea de un băiat mai mare și de cei doi pumni ai lui plini cu nisip ud. Mâna mi s-a strâns în jurul pandantivului de smarald, în timp ce în capul meu a clipit ceva. Un bărbat și o femeie dansând pe malul apei. Pescărușii țipând deasupra, sunetul valurilor lovindu-se de țărm...

Fișierul de amintiri compromis, defragmentează.

Afișează imagine.

Scânteia amintirii a dispărut. Nu, mai degrabă a fost furată.

M-am înfiorat, iar Hunter a apărut imediat. Și-a pus brațul în jurul umerilor mei și m-a tras aproape.

– Poate că ar trebui să ne întoarcem în cameră, oricum se va întuneca în curând. Și trebuie să vorbim.

Să vorbim. Corect. Habar n-avea cât așteptam asta. De fapt, cum o să decurgă discuția, mai exact? Mulțumesc foarte mult că ai venit și, oh, apropo, sunt un android. Probabil că mă încordasem pentru că Hunter a oftat:

– Sunt aici pentru tine, da? Trebuie să știi asta.

Am permis surplusului de aer să iasă din plămânii mei inumani, expirând zgomotos. M-am uitat spre el, speriată de ce aș fi putut vedea în ochii lui de un albastru spălăcit, dar aceștia erau blânzi. Calzi. Tentanți. De parcă doar așteptau să mă deschid și să îl las să intre.

– Mulțumesc.

Mi-a ridicat mâna și și-a trecut degetul mare peste articulațiile mele. Apoi, a ridicat din umeri, o

mișcare relaxată, care m-a trimis în sala de clasă unde l-am văzut prima dată făcând asta. Fusesem acolo cu mai puțin de două săptămâni în urmă. Acum, sălile de clasă, și tablele de scris, și cantina de la școală îmi păreau locuri în care era imposibil să mai ajung. Interesant modul în care te modifică tortura și moartea.

Am cotit spre zona unde se afla Sea Breeze Motel, pe la jumătatea străzii. Holul era micuț, ponosit, cu scaune tapisate de un verde decolorat și cu podele din lemn zgâriate. Nu degeaba camerele erau ieftine, nimic nu părea să fi fost modernizat de mulți ani. Dar cel puțin era curat.

Pulsațiile de neliniște din urechile mele erau tot mai puternice, pe măsură ce ne apropiam de motel. Odată ajunși în cameră, trebuia să găsesc ca prin minune un mod prin care să îi spun adevărul. Mda. De ce nu exista un program special pentru androizi, să ușureze lucrurile importante?

Oglinda camerei de motel era încă acoperită de aburii de la duș. Am șters o bucată mică, iar chipul meu m-a privit. Am ridicat mâna, am întors-o în diverse poziții, apoi mi-am trecut degetul peste articulații, cum făcuse Hunter mai devreme. Am șters o porțiune mai mare și am văzut cum pielea mea lucea sub lumina rece. M-am privit de sus în jos, încercând să mă văd cu ochii lui Hunter. Păream suficient de reală – piele, mușchi, curbe, – dar oare el mă simțea reală?

Gândul acela mi-a înfierbântat fața. Privirea mea s-a ridicat și am fost surprinsă să văd o urmă de roșeață în obrajii mei. Nici măcar nu ne sărutasem. De ce mă gândeam că m-ar atinge?

În timp ce alungam gândurile acelea umilitoare și ridicam peria spre părul meu scurt, blond platinat –

pe care îl vopsisem chiar după sosirea lui Hunter –, mâna îmi tremura. O altă cameră de motel, o altă oglindă. Părul meu lung castaniu pe podea, în timp ce mama stătea în spatele meu, cu ochii albaștri plini de îngrijorare.

M-am întors și m-am șters în continuare cu prosopul mic de la motel. Am tras pe mine o pereche de pantaloni de trening bleumarin, care aveau scris mare pe fund „I love Virginia Beach" – mda, stilat –, și un maiou alb, simplu. Era chiar mai banal decât pijamalele mele comode din flanel, de acasă, dar hei, ce te așteptai să găsești pe un raft cu reduceri, la doar opt dolari? Nu puteam să irosesc banii pe care mi-i dăduse Lucas pe haine scumpe.

Lucas. Am tresărit cum făceam de fiecare dată când gândurile mele se îndreptau spre tipul care fusese rănit ajutându-mă să fug din sediul secret al generalului Holland. Lucas, supraveghetorul cu mutră de tocilar al testelor mele mentale, cercetătorul în devenire cu inimă de aur. Mulțumită lui, nu doar că aveam o viață, așa cum era, dar nici nu fusesem nevoită să umblu țanțoșă în hainele luate de la o femeie fără adăpost din D.C. Bluza aceea fusese plină de pete ce refuzaseră să iasă, cel puțin nu cu pliculețele de detergent cumpărate de la automatul cu monede de la parter.

M-am zărit din nou în oglindă și m-am strâmbat. Procrastinare, numele tău e Mila. După ce am scos limba la imaginea mea udă, m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o, afișând ceea ce speram să fie un zâmbet încrezător. Era timpul să îl înfrunt pe Hunter și întrebările lui. Era timpul să înfrunt adevărul. Sau nu. M-am precipitat înainte, doar ca să simt cum determinarea mea dispare, când i-am

zărit silueta subțire întinsă pe patul de lângă fereastră.

– Hm-hm.

A țâșnit în sus; de parcă statul Virginia tocmai decretase că e ilegal să stai întins. A luat telecomanda de pe cuvertura mototolită și a dat volumul încet, apoi s-a tras spre marginea patului. Foarte cuminte, cu picioarele pe podea și cu mâinile în poală.

Bun. M-am așezat în fața lui și mi-am trecut degetele prin părul ud ca să-mi găsesc o ocupație. Tăcerea a devenit apăsătoare, așa că mi-am distras atenția numărând cercurile roșii de pe draperii: cincizeci și două.

S-a uitat la mine, înainte să-și mute repede privirea.

– Am uitat să-ți spun, îmi place noua ta tunsoare, i-a scăpat, în cele din urmă, cu ochii pe telecomanda din mâinile lui.

– Mulțumesc.

Nu era nevoie să îi spun că deja eram la a doua versiune de când ne văzusem ultima dată. Cel puțin nu atunci. În clipa în care s-a mișcat, patul a scârțâit ca o dușumea veche. Privirea lui a trecut din nou peste mine, peste umerii mei goi și uzi de la părul încă neuscat, apoi i-a coborât din nou în poală. Și-a dres vocea și un *hm-hmm* slab s-a lăsat între noi.

Mi-am încrucișat brațele, pentru că disconfortul lui m-a făcut prea conștientă de faptul că eram într-o cameră de motel cu un băiat, fără vreo însoțitoare sau vreun prăinte, și – apropo – urma să petrecem noaptea împreună. Pentru a doua oară în mai puțin

de două minute căldura mi-a urcat în obraji. Nu *să petrecem noaptea*, să petrecem noaptea. Dar totuși. Când îl sunasem și îl implorasem să vină să mă ajute, posibilitatea unor situații extrem de ciudate nu îmi trecuse prin minte. Fusesem absorbită de suferință și panică. Gândurile despre Hunter mă acaparaseră în unele dintre cele mai negre momente, înainte ca mama să moară în brațele mele. Apoi, ele nu mai fuseseră suficiente. Aveam nevoie de cineva în care să mă pot încrede. Chiar dacă ne știam doar de câteva săptămâni, felul în care se uitase la mine, de parcă aș fi fost importantă, de parcă îi păsa... mă făcuse să mă simt în siguranță. Nu aveam pe cine altcineva să sun.

Apoi, a început să bată darabana cu degetele pe coapsa lui – un tic nervos pe care îl observasem de prima dată – și chiar dacă apropierea de el a incendiat nervii mei artificiali și inima mea artificială a început să bată mai repede, am simțit tensiunea dintre noi ca un zid din beton.

O, uau. Lucrurile mergeau grozav.

– Mi se pare mie sau povestea asta cu coabitarea e oarecum ciudată?

– Nu ți se pare, am răspuns repede.

Atât de repede, încât buzele lui au creionat zâmbetul acela familiar și ciudat. Ceva m-a furnicat pe spate și m-a făcut încă o dată să-mi doresc lucruri care nu puteau să fie vreodată ale mele. Lucruri pe care le-aș fi putut avea dacă aș fi fost mai mult decât o grămadă de circuite și transmițători. De exemplu, o viață normală. Lucruri pe care poate că le-aș fi avut, dacă aș fi ales să nu urmez ultimele cuvinte ale mamei.

Stăteam față în față, între noi era distanța mică dintre paturi, iar genunchii aproape că ni se atingeau.

– Și dacă ne-am lua un angajament? a întrebat. Eu primul. Eu, Hunter Lowe, jur solemn să stau în patul meu, cu excepția situațiilor de urgență. Sau dacă tu o să sforăi foarte tare – atunci pot să vin să te înghiontesc. Sau, știi tu, dacă mă inviți, doar să ne uităm la televizor sau așa ceva, a adăugat în grabă, când ochii mei s-au făcut mari. Uau, n-am știut că ai o minte perversă. Nț...

– În fine.

Am zâmbit, apoi mi-am amintit gândurile mele din baie și am încercat să nu mă simt prea jenată.

– Iar eu mă angajez să stau în patul meu, doar dacă nu faci glume groaznice ca asta. Caz în care o să te caftesc cu propria-ți pernă.

– Negociezi dur, dar fie. Acum, că momentul teribil de ciudat a trecut, ești gata să îmi spui ce se întâmplă?

Zâmbetul lui n-a dispărut, dar asta pentru că habar n-avea despre ce era vorba. Cu siguranță, adevărul avea să-i șteargă de pe față zâmbetul acela. Și mie îmi fusese greu să îl cred. Încă nu îl acceptasem. Cum puteam să mă aștept ca el să-l creadă? Mi-am vârât mâinile în cuvertură, aspre de la atâta spălat, și le-am strâns. Pot să o fac. Pot să o fac. Pot... Cuvintele mi-au înghețat în gât. Am înghițit greu.

– Promit să nu judec, mi-a zis.

Atât de multe lucruri îmi plăceau la el: blândețea vocii. Felul în care s-a aplecat spre mine, de parcă viața lui atârna de fiecare cuvânt al meu. Lentoarea

cu care mâna lui mi-a alunecat pe păr. Felul în care a răsucit câteva șuvițe rebele în jurul degetului.

Ochii mei s-au închis. Era ceva în acea sinceritate și în felul în care se amesteca cu scânteile pe care le provoca atingerea lui, care umpleau un pic vidul din mine. Nu puteam să pierd asta. Iar dacă eram sinceră cu el putea să iasă pe ușă, fără ca măcar să privească în urmă.

Știu că o să-ți pară o nebunie...

Ce aveam să fac fără el, dacă nu va mai fi lângă mine să-mi aducă aminte că cel puțin o parte din ființa mea era vie?

Vezi tu, ideea e că...

Și dacă pleca și spunea altcuiva ce eram?

Secretul pe care l-am ținut...

Am deschis gura să îi spun adevărul, dar în loc mi-a ieșit povestea de rezervă.

– Eu și mama am avut o ceartă urâtă..., am început, apoi am ezitat.

Chiar făceam asta? Să mint singura persoană care îmi rămăsese pe lume?

– Pentru că urma să plecați în Germania, nu?

Capul lui înclinat grijuliu m-a încurajat să continui, dar pe moment am fost orbită. Mi-am amintit telefonul disperat pe care i-l dădusem de pe aeroportul din Canada, înainte ca eu și mama să fim prinse de oamenii lui Holland. Îl anunțasem că plec din Clearwater și probabil că aceea fusese ultima dată când îi spusesem adevărul. M-am

îndemnat din nou să îndrept lucrurile, dar am eșuat.

– Nu, ea... mi-a spus că am fost adoptată.

Eram egoistă mințind. Un egoism total, de neiertat. Nu puteam nega asta. Dar mi-am amintit ziua în care mama îmi dăduse acel iPod. Ziua în care vocea tărăgănată a generalului flămând de putere îmi schimbase viața pentru totdeauna și îmi răpise identitatea. Pur și simplu, spunându-mi adevărul, șterse întreaga mea viață, îmi furase părinții, îmi distrusese speranța. Adevărul, chiar era cel mai bun? Pentru că, din experiența mea, era amăgitor. Îmi luase toate lucrurile la care țineam, lăsând în urmă durere, teamă și un nesfârșit șir de trădări.

– Pur și simplu, ți-a spus asta, din senin? Atunci, tipul care credeai că era tatăl tău, cel care a murit recent...

– Nu era adevăratul meu tată.

– Uau. E... uau.

Mi-am mușcat buza și m-am uitat în altă parte, cu stomacul strâns, dezgustată că trădam amintirea mamei. Da, ea îmi programase amintiri false despre un tată care nu exista, doar ca să mă protejeze. Și funcționase. Cu toate că știusem ce era tristețea, încă dinainte de ziua aceea din magazie, încă nu cunoscusem cu adevărat disperarea. Așadar, dacă în clipa aceea îi ascundeam lui Hunter adevărul, nu eram nemiloasă?

– Îmi pare rău, Mila. Trebuie să fie foarte greu.

Chiar dacă încercam să mă conving că îi făceam cumva o favoare, simpatia lui era prea mult. M-am ridicat și m-am dus repede spre fereastră, pentru că

nu puteam să îl privesc în ochi. M-am uitat afară, în timp ce degetele mele s-au strâns pe vechiul pervaz din lemn. La naiba, era prea tare. I-am dat drumul imediat, dar nu înainte să las niște zgârieturi pe vopseaua deja scorojită. Speram ca Hunter să nu observe.

– Și acum, ți-a spus ceva despre ei?

Când a văzut că nu răspund imediat, a adăugat:

– Nu trebuie să vorbim despre asta, dacă nu vrei.

M-am simțit ca o mare mincinoasă, chiar dacă am tăcut. Justificări pentru minciună continuau să îmi treacă prin cap, ca atunci când frunzărești un pachet de cărți. De exemplu, dacă Hunter avea să stea cu mine, trebuia să am un motiv bun pentru care îl căutam pe Richard Grady. Dar dacă ar fi știut adevărul, poate că am fi fost amândoi în pericol, iar dacă nu cunoștea situația, eu puteam deține mai bine controlul.

Sentimentul de vină, care creștea în mine, m-a făcut să mă îndoiesc că aș putea continua șarada aceea mai mult de o zi. Trebuia doar să găsesc modalitatea de a-i spune. A doua zi. A doua zi aveam să îi spun.

– Nu, e în regulă. De asta suntem aici. Ea mi-a dat un nume, Richard Grady. Dar asta e tot. Refuză să mă ajute să îl găsesc sau să îmi ofere alte indicii. S-a enervat incredibil de tare când i-am spus că o să îl caut singură.

– Când ai sunat, ai zis că mama ta... nu mai e.

Am aprobat din cap prostește, de parcă, brusc, ceva nu era în regulă cu vreunul dintre mecanismele mele.

– Știu. Am vrut să spun că ea... m-a părăsit.

Trupul rănit al mamei mi-a apărut în fața ochilor. Am văzut-o scufundându-se în adâncurile râului Potomac, iar vocea ei mi-a răsunat în urechi.

Găsește-l pe Richard Grady... el știe...

Ultimele ei cuvinte, chiar înainte ca unul dintre gloanțele lui Holland să o ucidă.

Holland. Doar numele a fost suficient ca să stârnească în mine o ură aprinsă. Vârfurile degetelor îmi alunecaseră pe sticlă, dar în clipa aceea apăsau tare, cu o frustrare reținută. Geamul a scârțâit, iar eu mi-am tras repede mâna.

– Tipul ăsta, Grady, locuiește în Virginia? De asta ai venit aici?

– Credeam că e aici. Am aflat câte ceva, dar s-a dovedit un drum închis.

Te rog, nu mă întreba altceva. Nu știu câte minciuni mai pot să-ți spun. Cu spatele încă la el, am zis:

– În fine, îți mulțumesc foarte mult că ai venit. Gândul că voi continua să fac asta singură... pur și simplu... mulțumesc.

Am auzit patul scârțâind, apoi pașii lui. M-am întors cu fața la el. Ochii lui înduioșați, plini de compasiune și înțelegere, aproape că m-au făcut să mărturisesc totul. În clipa aceea, mi-am dorit să cred că putea să accepte ce eram, dar în caz contrar pericolele ar fi fost mai mari pentru mine. Am încercat din nou să mă reasigur că minciunile mele îl protejau și pe el. Nu putea să spună ce nu știa.

– Oricând, a zis blând. Când ai sunat, mi-am dat seama că se întâmplase ceva rău. Nu pot să cred că a plecat în Germania fără tine. Cine ar face așa ceva?

– Ei bine, pot să mă întâlnesc cu ea acolo, am zis, sperând să salvez o fărâmă din respectul lui pentru mama. Știu că nu e un capăt de lume să fii adoptat, dar am dreptul să-mi cunosc adevăratul tată, iar ea nu a fost de acord.

– Nu te învinuiesc pentru că vrei să îl găsești. E ciudat că mama ta nu ți-a spus adevărul.

Apoi, și-a înălțat capul, de parcă ar fi observat ceva straniu.

– Ce e? am întrebat și m-am panicat, fără să las să se vadă.

Să fi observat că zgâriasem pervazul?

– Nimic. Doar că... nu te supăra, dar la cât de agitată ai fost, m-am așteptat la ceva mai nebunesc. Mama ta să fi fost răpită de extratereștri, de exemplu.

Pentru o clipă l-am privit neîncrezătoare.

– Nici măcar nu pot... am inspirat adânc, încercând să vorbesc printre hohote de râs.

– Ce pot să zic? Am avut o pasiune pentru Scully din Dosarele X.

Ghemul de tensiune care nu îmi dispăruse din stomac de când fugisem începea să se desfacă.

– Te-ai prefăcut bine, Hunter Lowe, dar ești un tâmpit.

Brusc, ochii lui s-au mărit șocați și s-a uitat spre geam. Îndată am fost din nou în alertă.

– Ce e? am zis, cu urechile ciulite și cu pulsul accelerat.

Nicio amenințare umană detectată.

O mașină, un grup de copii în depărtare, sunetul slab al oceanului. Nimic îngrijorător.

– Șșșșt, ai grijă cât de tare spui asta. Nu vreau să mi se afle secretele.

Am gemut.

– Urăsc să îți spun, dar e prea târziu pentru asta.

– Asta e o declarație de război.

Cu un zâmbet răutăcios, m-a prins de încheieturi și m-a tras spre el, răsucindu-mă în ultima clipă, astfel încât spatele meu s-a lipit de pieptul lui. Unul dintre brațele sale mi s-a încolăcit ușor pe lângă gât, iar celălalt în jurul taliei. La început, m-am încordat – hmm, eram lipită de un băiat drăguț –, dar senzația că aparțineam cuiva a trecut prin mine, prea puternică ca să mă opun. Am închis ochii, savurând senzația atingerii de corpul lui. Era... era exact ce îmi trebuia. El era exact ce îmi trebuia.

– Nu-ți face griji. Îți promit că nu te voi părăsi. Voi fi alături de tine la fiecare pas, dacă mă lași.

Când l-am auzit spunând asta, nu știam că pot să mă simt, în același timp, atât de minunat și de îngrozitor.

– Probabil că ar trebui să dormim un pic, dacă o să fim pe drum mâine, am zis.

M-am strecurat sub pătura de pe patul meu și, în ciuda a tot, am fost cât se poate de conștientă când s-a urcat în celălalt pat. Căldura mi s-a răsfirat prin brațe și prin picioare, o senzație care știam sigur că nu avea nicio legătură cu pătura subțire, albastră și uzată.

– Noapte bună, Mila.

– Noapte bună.

Am stins lumina și mi-am relaxat corpul în camera întunecată.

Vederea nocturnă: activată.

Cu ajutorul uneia dintre funcțiile mele de android, totul a redevenit vizibil. Of, deloc folositor. Între timp, respirația lui Hunter devenise ritmică și lentă și, pentru prima dată în viață, l-am invidiat. Am închis ochii și i-am strâns. Na, vedere de noapte proastă! Dar întunericul n-a făcut decât să-mi amplifice încordarea. Pentru că, în loc să văd camera noastră de motel, îmi aminteam altă cameră. Ultima dată când fusesem într-un motel, eu și mama fusesem trezite în toiul nopții de cei de la Vita Obscura, o organizație care voia să mă eviscereze ca pe un pește, să vadă cum funcționez, și apoi să-mi vândă tehnologia cui dădea mai mulți bani. Scăpasem, dar cine putea spune că nu avea să se întâmple din nou?

O imagine clară a apărut în capul meu. Mama placându-l pe unul dintre tipi și legându-i mâinile cu un cablu scurt. Mama, la Clearwater Ranch, cu părul blond lung prins într-o coadă de cal, îndreptându-se spre șopron. Mama privindu-mă, în timp ce lumina din ochii ei albaștri dispărea.

Un suspin mi-a scăpat și mi-am dus mâna la gură, încercând să-l înăbuș. Degeaba. Celălalt pat a

scârțâit. Am auzit picioarele goale ale lui Hunter pe covor și, o clipă mai târziu, brațele lui m-au înconjurat. La început, m-am încordat – niciodată nu fusesem în pat cu un băiat și nici nu fusesem ținută atât de strâns –, dar el mi-a șoptit:

– Șșșșt, o să fie bine.

Încet-încet, m-am ghemuit lângă el. Spatele meu se potrivea perfect pe pieptul lui și, of, doamne, era atât de cald. Îi simțeam respirația în păr. Brusc, nu mi-am dorit decât să mă întorc și să fim față în față, să îi simt buzele lipite de ale mele. Am rămas tăcută o clipă, adunându-mi curajul să o fac. Minutele au trecut și, după un timp, am simțit trupul lui greu. Adormise din nou?

Un zumzet în capul meu, apoi luminile roșii au clipit:

Puls: 48 bpm.

Respirația: 8 bpm.

Starea de somn: posibilă.

A fost nevoie ca funcțiile mele de android să-mi amintească faptul că era imposibil ca eu să fiu vreodată cu adevărat cu Hunter.

După zece minute în care am rămas întinsă nemișcată, m-am strecurat de sub brațul lui, iar trupul meu a înghețat când respirația i s-a accelerat. Și-a revenit, așa că m-am dat jos, simțindu-i vârfurile degetelor pe brațul meu, înainte să îmi dea drumul, iar pierderea contactului fizic m-a eliberat și m-a speriat, în același timp. O durere ascuțită aproape că m-a făcut să urc la loc și să mă cuibăresc lângă el. Dar camera ciudată, zgomotele, până și respirația lui Hunter, totul era străin și fantomele trecutului încă planau peste

mine. Tristețe, furie, teamă... un vârtej de emoții amenința să mă copleșească, dar o uriașă implozie de android era ultimul lucru pe care îmi doream să i-l bag pe gât lui Hunter în clipa aceea.

Am luat cheile de pe birou, m-am încălțat și am întredeschis ușa. Uneori, când sentimentele mă copleșeau, mă întrebam dacă n-ar fi trebuit să fiu ca Trei, măcar un pic. Geamăna mea android nu se luptase niciodată cu teroarea – sau teama – sau cu durerea sfâșietoare care făcea să ți se pară că inima ta falsă avea să se facă bucăți.

Uneori, când simțeam durerea pricinuită de pierderea mamei, de parcă cineva luase un fierăstrău și tăiase cea mai importantă parte din mine, mă întrebam dacă nu cumva Trei era implicată în asta. Apoi, am văzut chipul adormit a lui Hunter și, încet, gândul a dispărut.

2

– Unde te duci?

Mâna mea era pe clanță, când am auzit vocea lui Hunter un pic îngroșată de la puținul somn de care avusese parte. O parte din mine își dorea să stea cu el, dar totul se strângea în jurul meu. Trebuia să ies din camera aceea de motel.

– Nu am putut să dorm. M-am gândit să fac o plimbare ca să obosesc.

– Vin cu tine.

– Nu trebuie.

– Mila, e târziu. Nu te las să ieși singură.

Atitudinea lui protectoare m-a mișcat adânc. Dacă exista vreun pericol afară, eu eram mai bine echipată să-i fac față, dar el nu știa asta.

– În plus, a adăugat, încă îmi ești datoare cu o întâlnire.

Nu m-am putut abține să nu zâmbesc. Mica noastră excursie la bâlci, cu câteva săptămâni în urmă, avusese parte de diverse întreruperi, inclusiv amintirea îngrozitoare a unui trecut care nu știusem că exista. Pe cât de mult îmi doream să fiu singură, speram ca de data asta să avem parte de o ieșire normală.

L-am auzit cum își leagă șireturile, cum trage de ele tare, apoi i-am auzit pașii, apropiindu-se. Am deschis ușa și am ieșit. Am luat câteva guri mari de aer sărat și umed, gest inutil din moment ce plămânii mei nu erau cu adevărat plămâni, dar mereu uitam asta. Nu era multă lume pe jos, la ora aceea. Eram în timpul săptămânii, în afara sezonului.

Hunter a închis ușa și a verificat dacă era încuiată. Apoi, a venit lângă mine și și-a împletit degetele într-ale mele.

– Să mergem spre plajă.

În timp ce ne plimbam, un mic punct portocaliu a clipit pe o hartă din fața mea și mi-a arătat traiectoria și toate străduțele din apropiere pe care puteam să o luăm. Am fost recunoscătoare că, în sfârșit, sistemul meu GPS își revenise pentru că fusese defect o vreme, după evadare. Nu că aș fi avut nevoie de GPS în clipa aceea. Hunter mă conducea.

Am ajuns la poteca pavată cu scânduri. Mirosul aerului sărat părea mai dens și o briză răcoroasă venea dinspre ocean, fluturându-mi părul. O lună aproape plină domina cerul și lumina porțiuni de apă, conferindu-le o strălucire argintie.

– Mulțumesc că ai ieșit cu mine.

A întors capul ușor și mi-a întâlnit privirea.

– De asta sunt aici.

Parcă atrasă de sinceritatea lui, adevărul mi-a urcat în gât. Chiar acolo, în clipa aceea. Puteam să pun capăt subterfugiilor. Îmi doream asta cu disperare. M-am uitat din nou spre ocean, la vârtejurile ascunse de sub apă, iar momentul a trecut.

– Și școala?

A lăsat capul într-o parte.

– Vacanța de toamnă. Avem liber o săptămână înainte să reîncepem. Nu e mult ca să îl găsim pe tatăl tău, dar poate că va fi suficient.

Poate, dar dacă nu, nu puteam să îi cer să riște exmatricularea din cauza mea. Dar gândul de a merge mai departe singură...

– Hei, tremuri, mi-a zis.

– E un pic mai rece decât am crezut.

Altă minciună. Cu un gest la fel de firesc precum respirația, și-a pus brațul în jurul umerilor mei și m-a tras lângă el. Eu mi-am pus un braț în jurul lui. Brusc, totul părea foarte... ușor. Am continuat să ne plimbăm pe drumul acoperit cu scânduri, care se mișcau sub picioarele noastre. Vedeam din nou caruselul imens.

– Păcat că parcul de distracții e închis, a zis.

– Nu știu ce să zic. Ultima noastră ieșire acolo nu s-a terminat prea bine.

Totul fusese în regulă, până când eu îmi amintisem tortura provocată de mâinile generalului Holland. Un zâmbet diabolic i-a apărut pe față. Deodată, și-a luat brațul de pe umerii mei, m-a strâns de mână și a luat-o la fugă spre parcul de distracții. Am reușit să țin pasul cu el, aș fi putut chiar să îl întrec, dar tot ce voiam era să rămânem alături. Părea că erau și mai puțini oameni decât atunci când ieșisem din motel. Doar câte un trecător ocazional. Hunter a încetinit, s-a uitat în jur, apoi a trecut de intrare și a continuat să înainteze pe

stradă, cotind pe o cărare întunecată, care părea destinată personalului.

– Ce facem? am întrebat.

– Terminăm întâlnirea de data trecută.

Ne-am oprit. M-am bâțâit de pe un picior pe altul.

– Nu sunt sigură că e o idee bună.

– Stai un pic.

Mi-a dat drumul și s-a apucat să examineze gardul din sârmă din fața noastră.

– Haide, a zis, în cele din urmă, cred că putem intra pe aici.

– Intrăm prin efracție?

A ridicat din umeri.

– E ilegal.

– Care e cel mai rău lucru care se poate întâmpla? Ne vor da afară. Nu furăm sau stricăm ceva.

Adevărat. Cel puțin acela era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla lui. El nu avea istoricul meu cu legea. Mi-am mușcat buza. Chiar și așa, avea dreptate. Dacă eram prinși, cu siguranță, nu aveau să ne aresteze. Dar nu știam cât de departe eram acum de generalul Holland. Alertase autoritățile oare? Sau angajaze pe cineva să dea de urma mea? Toată povestea aceea părea prea riscantă. Până când senzorii mei mi-au spus altceva.

Raza de căutare: 91 metri.

Ținte umane: zero.

Nicio amenințare detectată.

Chiar și așa, m-am simțit agitată.

– Uite, dacă vine cineva, poți să le spui că eu te-am constrâns.

Hunter s-a aplecat, apoi și-a împreunat palmele ca să îmi ofere un loc unde să pun piciorul și să sar peste gard. Nu contează că aș fi putut face o gaură în el cu mâinile goale.

– Buhuhu, m-a tachinat el.

Am râs relaxat, dar simțeam furnicături de îngrijorare la baza gâtului. Totuși, a trebuit să am încredere în ceea ce îmi spuneau scanările mele. Eram doar eu și Hunter; nu avea să ne vadă nimeni. Cu toate mașinăriile oprite, tot ce puteam face era să ne plimbăm pe acolo. Îi datoram acel gest prostesc și romantic. Mai mult, mi-l doream. Pentru mine.

Mi-am pus piciorul pe mâinile lui, iar el m-a săltat. Am apucat gardul și m-am aruncat peste el, aterizând ferm pe picioare. Apoi, l-am privit uimită cum a urcat cât ai clipi gardul din metal și sârmă.

– Impresionant.

– Obișnuiam să fac cățărări cu tata.

M-a luat de mână și a pornit în față.

– Tu și tatăl tău sunteți apropiați?

– Nu prea mai suntem. Dar să nu vorbim despre el. Suntem la o întâlnire. Ar trebui să vorbim despre tine. Care e preferatul tău, de aici?

Probabil că nu avea să creadă că habar n-aveam, pentru că niciodată nu mă dădusem cu vreo

tiribombă, dar când am trecut pe lângă carusel o imagine a clipit în mintea mea, un cal din lemn, care se mișca în sus și în jos și niște mâini mici care se țineau de coamă. Lumea care se rotea tot mai repede. O altă pseudoamintire rătăcită. Eram sigură. Doar că de data asta amintirea acelor gânduri a făcut ca pielea mea falsă din apropierea tâmplelor să ardă, iar vederea să mi se încețoșeze. Când am încercat să fac un pas în față, m-am clătinat și m-am sprijinit de Hunter.

Ciudat.

– Ești bine?

– Da, scuze, doar am călcat strâmb.

M-a privit o clipă.

– Ești sigură? Putem să ne întoarcem, dacă vrei.

M-am uitat în ochii lui și m-am gândit cât de aproape am fost să ne sărutăm la prima noastră întâlnire; cum m-am retras de lângă el, când imaginile acelea enervante cu prima MILA torturată apăruseră brusc în fața mea. Cum de atunci viața mea se făcuse bucăți.

Dar, dacă aș fi putut uita totul pentru câteva ore – să uit ce eram și cum ajunsesem acolo și ce pierdusem pe drum –, poate că amândoi aveam o șansă să facem ceva în privința a ce se întâmpla între noi. Chiar dacă avea să dureze puțin.

– Glumești? Nu plecăm.

– Da! Știam că vrei, a zis cu o bucurie evidentă.

Am zâmbit și i-am luat mâna, iar senzorii mei i-au recunoscut imediat pulsul galopând. Era evident că

el era mai entuziasmat decât mine de aventura aceea.

– Așadar, nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Hmmm?

– Care e tiribomba ta preferată?

– Of, corect. Caruselul, cred.

S-a uitat la mine amuzat.

– Serios?

– Ce nu e în regulă la asta?

Gura mea s-a deschis a falsă stupoare.

– Te rog. Caruselul e clasic.

– Clasic? Câți ani ai? Patruzeci?

Hmm, mai degrabă câteva luni. Dacă foloseam data creării.

– Ești doar invidios pe gusturile mele grozave în materie de așa ceva.

– Nu. Doar că mi te imaginez în fața unui roller coaster, țipând, cu capul pe spate, și râzând, cu brațele în aer.

Ceva bine ascuns în mine a cedat. Vedeam imaginea clar și voiam să se întâmple. Voiam să fiu fata aceea. Fericită și liberă; entuziasmată de neprevăzut. Voiam să mă văd prin ochii lui Hunter. Reacționând după un impuls, m-am lăsat în față și mi-am pus brațele în jurul lui. Bărbia i s-a sprijinit pe capul meu, obrazul meu pe pieptul lui.

Ritmul inimii subiectului: 92 bpm.

Nivelul respirației: ridicat.

Hiperventilație: improbabilă.

Am ridicat privirea spre el, șoptind în minte cuvinte pe care nu eram suficient de curajoasă să le rostesc. *Pentru că mă faci să mă simt vie.* Dar, până la urmă, tot ce am spus cu voce tare a fost:

– Așa mi-a venit.

Buzele lui mi-au atins fruntea. Contactul a fost scurt, dar căldura din mine persista.

– Deci, ai de gând să-mi dovedești că am dreptate?

– În legătură cu ce?

A făcut semn cu capul în direcția uriașului roller coaster numit Blazing Inferno. Indicatorul de zece picioare era îngrădit cu niște fâșii în formă de flăcări, iar traseul șerpuit era vopsit cu roșu aprins.

– Bine, dar nu cred că putem să îl pornim singuri.

– Întâmplător, te uiți la un profesionist.

Am ridicat o sprânceană, sceptică.

– Glumești, nu?

– Nu. În California, am petrecut o lună întreagă lucrând într-un parc de distracții.

– Nu mi-ai mai spus asta.

Mi-a luat mâna și m-a tras după el, cu un zâmbet care devenea din ce în ce mai larg.

– Ei bine, am câteva secrete.

În timp ce ne apropiam de carusel, simțeam pe brațe furnicături de îngrijorare. Să pornim roller coasterul era prea mult, nu? Oare erau alarme pe chestiile alea? Dar dacă vreun agent de pază apărea și ne găsea acolo? Am fi fost duși undeva pentru interogatoriu – întrebări despre cine eram și de unde veneam, la care, în acel moment, nu puteam să răspund.

– Hunter, e o nebunie, am zis în clipa în care am ajuns la intrarea în Inferno.

– Nu o să fim prinși. Crede-mă.

– Nu e vorba despre asta, am mințit.

Doamne, deveneam ciudat de bună la asta. S-a uitat la mine curios.

– Preferi alt carusel? Cu Roata Ferris e ușor. Trebuie doar să apăs pe un mâner și am ajunge atât de su, încât am putea vedea la mile distanță.

Trebuia să recunosc că suna minunat. Atât de minunat că m-am chinuit să spun nu.

– Haide, o să fie amuzant, s-a rugat el de mine.

Am închis ochii pentru o clipă, în timp ce creierul meu de android efectua încă o scanare. De data asta, pentru a se asigura că nu existau camere sau sisteme de securitate ascunse. Parcul de distracții părea mai degrabă demodat și poate că proprietarii lui nu aveau tehnologia potrivită. La urma urmei, sărisem gardul.

Scanare avansată a zonei.

Dotări cu camere video: zero.

Sisteme de alarmă: niciunul.

Am deschis ochii, iar Hunter își mușca buza așteptând. Era inutil să mă împotrivesc.

– Bine. O tură cu roata.

– Nu o să-ți pară rău.

Tocmai aceea era problema. Nu regretam nicio clipă petrecută cu el. Nici măcar când nu era spre binele lui. Am fugit prin portița de intrare, ținându-ne de mână. M-am urcat pe una dintre băncuțe, iar Hunter s-a dus în spatele unor manete, încruntându-se, în timp ce încerca să se familiarizeze cu ele.

– Totul e în regulă acolo? am întrebat, legănându-mi picioarele, iar vârfurile degetelelor mele atingeau pământul.

Hunter și-a ridicat privirea și mi-a făcut cu ochiul.

– Floare la ureche.

A apăsat pe un întrerupător, iar zona caruselului s-a luminat de la sutele de beculețe albe. Am simțit un gol în stomac. Și nici nu pornisem încă.

Energie electrică: 10.000 wați.

Vizibilitate: mare.

O voce din capul meu îmi spunea să opresc totul. Totul – întâlnirea; relația aceea sau ce era. Mai ales când un Hunter parcă ușor amețit a venit repede, s-a pus pe locul de lângă mine, cu ochii strălucind. Ce făceam? Fiecare clipă petrecută cu el îl punea în pericol. Trebuia să accept asta, indiferent cât de mult mă speria. Indiferent cât de singură aș fi fost fără el. Fără nimeni.

– Am pus-o pe pilot automat. Pregătește-te să fii uimită, mi-a zis, în timp ce punea siguranța.

S-a auzit un sunet metalic și, brusc, m-am simțit prinsă, de parcă aș fi fost din nou în mașinăria aceea ca un coșciug, de la sediul de coșmar al lui Holland.

– Nu sunt sigură că pot să fac asta, am mormăit.

– Ți-e frică de înălțimi? a întrebat și am simțit scepticismul din vocea lui.

Am ridicat din umeri, deși nu era cazul.

– Nu trebuie să o facem, dacă nu vrei, a zis blând. Pot să merg să o opresc.

Dezamăgirea i-a lăsat umerii în jos și m-a determinat să mă decid.

– Nu, e în regulă.

Cu o smucitură ușoară, roata uriașă a început să se învârtă și urcam încet spre cer, cu picioarele atârnate.

– Trebuie să îți spun ceva, am zis încet.

Cuvintele ieșiseră, deși nu intenționasem.

– Da? s-a uitat la mine atent.

Mai multă tăcere. Deși încercam cu disperare să rostesc adevărul. Apoi, mi-am dat seama că puteam, pur și simplu, să opresc povestea aceea. Să îi spun că trebuia să ne vedem fiecare de ale lui. Nici măcar nu era nevoie să îi dezvălui adevăratul motiv. Puteam doar să îi spun ceea ce băieții din Clearwater îi spuneau prietenei mele Kaylee când o terminau cu ea: așa era cel mai bine.

Dar, în final, adevărul a învins.

Mă rog, nu chiar.

– Nu m-am dat niciodată cu roata.

Hunter s-a uitat la mine uimit, înainte să strângă din buze.

– Vezi? Asta se întâmpă când preferi caruselul. Te înmoi.

Am dat ochii peste cap și am râs. El la fel.

Își dorea să fie acolo, cu mine. De ce anume era încă un mister, dar știam că, dacă îl alungam – fie că îi spuneam sau nu –, se va simți rănit. Nu fizic, desigur. Nu avea cum să înțeleagă. Să îl sun și să îl pun să traverseze țara pentru mine, apoi să îl alung. Ar fi crezut că pun la cale vreun joc răutăcios.

Am întors capul și m-am uitat spre marginea parcului, urmărind cum lumea se făcea tot mai mică. Mi-am spus că puteam să îl scutesc de suferința aceea. Puteam să îl protejez mai bine decât o protejasem pe mama. Împreună puteam reuși.

Împreună era cel mai bine.

– Nu e rău, nu? a zis el gesticulând spre panoramă.

Felinare stradale răzlețe luminau trotuarul, iar luna se reflecta în ocean. Totul era atât de frumos, de liniștitor. Briza sărată plutea deasupra noastră. Degetele lui Hunter mi-au strâns ușor mâna și am observat că o făcea fără ca măcar să își dea seama. De parcă eram un cuplu.

Când am ajuns sus, mi-am dorit să rămân acolo pentru totdeauna, doar eu și el, departe de toate problemele care se abătuseră asupra mea. M-am trezit întrebându-mă dacă era necesar să îl caut pe Richard Grady chiar atunci. Hunter putea petrece doar o săptămână cu mine, poate că asta putea aștepta. Totuși, ar fi trebuit să plecăm de acolo. Erau prea mulți cei care încercau să mă găsească. De fapt, mai degrabă voiau să mă prindă și să mă demonteze. Dacă Hunter ar fi fost cu mine când fusesem găsită de Holland sau de VO, nici măcar nu voiam să mă gândesc la ce i-ar fi putut face.

– Trebuie să îți spun ceva, a zis, iar vocea lui m-a trezit la realitate.

M-am întors spre el, în timp ce vântul îi răsfira părul.

– Ar trebui să mă tem?

– Nu. Mă rog, un pic, poate.

– Bun, dă-i drumul.

A expirat zgomotos.

– Mila, chiar îmi place de tine.

Un zâmbet jenant de nătâng a prins viață pe buzele mele, astfel că am încercat repede să-mi pun mâna la gură.

– Stai, știai deja? a zis zâmbind.

– Am bănuit ceva.

De fapt, mai mult.

Dintotdeauna.

– Ei bine, nu spun asta tuturor fetelor pe care le cunosc, a zis, în timp ce roata începea al doilea tur.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

– Doar la fiecare a treia sau așa ceva.

L-am lovit în coaste, iar el s-a prefăcut că geme, înainte să mă tragă mai aproape.

– Glumesc. O spun doar fetelor pentru care traversez țara. Și, până acum, ești doar tu, mi-a șoptit în ureche.

Am închis ochii, uitând de câte ori ne învârtisem, uitând totul, în afară de cât de aproape eram de el. Seara aceea era specială, o amintire reală și doar a mea. Nimeni nu avea să-mi ia acel moment. Niciodată.

Un alt motiv pentru care nu eram sigură că puteam să îl las să plece.

M-a făcut să îmi doresc o viață pe care să vreau să mi-o amintesc.

3

Ciclul meu de somn s-a încheiat a doua zi, dimineață, la opt fix. Am deschis ochii și l-am văzut pe Hunter întins pe salteaua lui, cu o mână atârnată pe o parte a patului și cu cealaltă îndoită sub pernă. Pătura albastră fusese împinsă jos, iar cearșaful îi era adunat pe piept. Avea căști micuțe în urechi, deoarece habar n-avea că trebuia să fim în alertă, atenți la orice sunet ciudat. Neștiind că eu eram o țintă mobilă. Neștiind că nu eram demnă de mărturisirea lui din parcul de distracții. Părea atât de inocent, cu genele lungi lăsate peste ochii închiși. Foarte tentant pentru un sărut, cu buzele moi întredeschise.

Când m-am dat jos, salteaua a scârțâit, dar el tot nu s-a mișcat. Cu grijă, mi-am trecut degetele prin părul lui și m-am desfătat la atingerea mătăsoasă a șuvițelor sale. A respirat adânc, dar, din fericire, nu s-a mișcat. Știam că n-ar fi trebuit să îl ating. Nu, nu meritam să îl ating. Ar fi trebuit să îl trimit acasă, unde ar fi fost în siguranță. Mâna mea a tremurat un pic, înainte să cedez și să-i ating curba obrazului și pielea ușor aspră de pe mandibulă.

Ochii lui s-au deschis și și-a ridicat mâna.

Amenințare detectată: simulare.

Corpul meu a început să urmeze comanda de android, apoi mi-am amintit – acela era Hunter. Cu greu, m-am forțat să mă relaxez și l-am lăsat să-mi

atingă mâna, până când palma mea i-a acoperit gura și i-am simțit buzele moi, sărutul ușor în mijlocul palmei. Cu cealaltă mână m-am sprijinit pe pieptul lui, iar sub palmă i-am simțit bătăile inimii. Parcă hipnotizată, mi-am aplecat capul spre al lui, încet, de parcă linia invizibilă care ne lega se scurta și nu aveam de ales, trebuia să mă supun. Nu îmi dădusem seama cât de mult îmi imaginasem sărutul acela și chiar dacă știam că era cu desăvârșire nepotrivit ce făceam nu reușeam să mă abțin.

Hunter a întors capul exact în clipa în care cuvintele roșii au clipit.

Amenințare umană detectată.

Un zăngănit metalic înfundat s-a auzit dinspre geam, din exterior. M-am încordat, m-am îndreptat exact când s-a auzit un zgomot la ușa noastră.

– Curățenia.

– Vino mai târziu, am strigat, înroșindu-mă.

Nici măcar sosirea femeii de serviciu n-a reușit să ascundă faptul că tocmai fusesem respinsă. M-am dus spre geantă și am început să împachetez, cu spatele la el. Nu puteam să-l privesc în ochi. Nu atunci.

– Mila?

Am răscolit câteva lucruri prin geantă, să mă asigur că am mâinile ocupate.

– Hhm?

– Întoarce-te și uită-te la mine.

M-am oprit, cu mâinile ascunse. Apoi, m-am îndreptat și m-am întors spre el.

– Da?

S-a ridicat pe jumătate.

– Nu trebuie să te simți ciudat. Eu doar... e evident că treci printr-o perioadă dificilă acum. Nu vreau să ai impresia că profit de tine.

În timp ce stăteam acolo, sorbindu-i cuvintele, a zâmbit.

– Nu avem niciun motiv să ne grăbim. Stăm împreună, știi doar.

Un val de ușurare m-a cuprins, nu mă respingea, doar se comporta ca un domn, dar tot mă simțeam cam umilită și jenată. Pentru că eu eram cea care profita de el.

– Dau o fugă până la internet café, să cumpăr niște cafea, am zis cu o voce ușor tremurată.

– Sună bine. Eu o să fac duș cât ești plecată.

A dat la o parte pătura, și-a întins brațele deasupra capului, iar marginea tricoului i s-a ridicat, lăsând să se vadă un pic din mușchii perfecți. Am simțit un val de căldură pe gât și mi-am mutat privirea, blestemându-mă în gând pentru că mă purtam ca o nebună. Pentru numele lui Dumnezeu – eram un android, nu vreo adolescentă crescută la mănăstire. Și erau doar mușchi. *Rectus abdominis, transverse abdominis*, *obliques* – vedeți, le știam chiar numele și le cunoșteam funcțiile. Toți îi avem, nu e mare lucru. Am înghițit în sec. Da, sigur. Spune-i asta imaginației mele proaste și trădătoare.

Hunter s-a ridicat, și-a luat rucsacul de sub pat, apoi s-a dus cu el spre baie. S-a oprit și m-a învăluit cu mirosul acela dulce de mosc, lemn de santal și săpun.

– Apropo, bună dimineața.

– Bună dimineața, am zis și mi-am reprimat un oftat imbecil.

S-a întors și a intrat în baie fluierând, când mi-am dat seama că trebuie să îl întreb ceva important.

– Cum îți place cafeaua?

– Surprinde-mă, mi-a zis peste umăr.

O, da, puteam să fac asta.

Când am ieșit afară, m-a întâmpinat o altă dimineață frumoasă în Virgina Beach. Soarele strălucea peste ocean, ca o minge aurie, împrăștiind reflexii pe apă și oferind impresia că era suficient de aproape încât să mângâie valurile.

Nouă minute mai târziu, am intrat în internet café. Era o încăpere lungă și îngustă, cu șiruri de computere pe birouri aranjate de-a lungul pereților desenați în stil graffiti. Aroma amăruie de cafea plutea dinspre tejgheaua rotundă din mijloc. Ar fi trebuit să iau cafeaua și să mă întorc direct în cameră, dar computerele îmi făceau cu ochiul. Indiferent ce se întâmpla cu Hunter, acolo afară era Holland, iar eu trebuia să aflu ce detalii făcuse publice, dacă se întâmplase asta. Până în acel moment, mă oprise să intru în panică faptul că generalul avea un ego uriaș. Dacă ar fi creat o adevărată alertă din cauza mea, ar fi însemnat să recunoască în fața superiorilor lui că permisese ca experimentul lor secret și foarte scump să fugă.

Din nou. Puteam să pariez că avea să țină secretă informația aceea cât de mult putea și că avea să-și trimită oamenii după mine într-o operațiune clandestină.

Dar trebuia să știu sigur.

M-am așezat pe un scaun tapisat, în capătul din stânga al biroului pe care se afla computerul și i-am scanat rapid pe cei aflați înăuntru. Un grup de trei elevi de liceu, care râdeau și se înghionteau unul pe altul, în timp ce unul dintre ei arăta spre monitor. Un bărbat de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu blugi lăsați și o cămașă hawaiiană, însoțit de o femeie cam de aceeași vârstă. O tânără singură, în colțul din spate. Și tipul de douăzeci și ceva de ani, din spatele tejghelei.

Scanare de arme: nu s-au găsit arme.

Niciunul dintre ei nu părea câtuși de puțin interesat de mine. Când m-am întins spre tastatură, o dorință ciudată mi-a pulsat prin degete. În spatele ochilor mei s-a aprins o lumină roșie.

Deschide portaluri?

Când mi-am amintit, corpul meu s-a încordat. Ca să o scot pe mama din adăpostul subteran secret al lui Holland, fusesem nevoită să comunic direct cu computerul care mă ținea captivă. Ca de la mașinărie la mașinărie.

Codul care prindea viață, un nesfârșit șir de cifre, simboluri, litere.

Un șuierat care șerpuia prin mine, o prezență în jurul meu, una pe care puteam să o ating fără ca măcar să-mi mișc mâinile.

Portalul care s-a deschis sub comanda mea.

Deschide portalurile, am spus cu mai multă convingere.

S-a format un șuvoi de energie, ca o conexiune, apoi, pur și simplu, în mintea mea s-a deschis o ușă. Ca un aspirator care trăgea aer, culori și informații au năvălit în interior. De parcă ar fi fost acolo în tot acel timp, așteptând ocazia potrivită.

În adâncul pieptului meu s-a aprins o scânteie. Un fior. Din acel moment, totul părea atât de simplu. De parcă trupul meu, creierul meu fuseseră făcute pentru asta, tânjiseră după asta, fără ca eu să știu. Șiruri de coduri îmi treceau prin minte, fără urmă de teroarea dinainte. În schimb, parcă zbârnâiam, plină de o energie stimulatoare.

Relaxată, am separat șirurile, în căutarea unui nume.

Mila Daily.

Nicio noutate, nimic care să pară de rău augur. Nu am văzut nici măcar vreo înregistrare a înscrierii mele la Clearwater High, oare cum reușise mama?

Următorul nume, cel din pașaportul meu fals: *Stephanie Prescott*.

Nimic.

Nicole Daily.

Nimic.

Cu fiecare căutare fără rezultat, îmi simțeam umerii mai ușori și am decis să mai verific un nume.

Lucas Webb.

Supraveghetorul-meu-devenit-adjuvant. N-aș fi reușit să fug niciodată fără el. Și cum l-am răsplătit? Din cauza mea, a fost împușcat în picior și a rămas fără Camaro, mașina lui clasică, pe care eu și mama am „furat-o” cu ajutorul lui ca să putem fugi.

Lucas, ale cărui cuvinte de despărțire fuseseră: „Cred că poți fi un om excelent.”

Mi-am înclinat capul. Cu siguranță, Lucas era bine. Avusesem grijă să ne acoperim urmele, să ne prefacem că el fusese ostatic. Era bine, trebuia să fie. Alternativa era prea îngrozitoare ca să o iau în calcul.

Am căutat și în baza de date a MIT [1] și l-am găsit imediat. Am simțit un fior de recunoaștere în piept, o senzație de căldură, când i-am văzut poza de student. Părul lui vâlvoi fusese aranjat, dar cămașa era un pic șifonată. Fără zâmbet, doar o privire intensă spre cameră. Biografia lui a apărut în fața mea și m-am concentrat pe numele mamei lui: Joanna Holland Webb.

Holland. Așadar, Lucas chiar era nepotul generalului Holland. Și, chiar dacă presupusesem asta cât fusesem acolo, șocul încă mă ținea pe loc. Iar confirmarea îl făcea pe Holland să fie și mai mult un monstru. Ce fel de om creează un test complex, care se bazează pe torturarea propriului nepot?

M-am înfiorat... amintirea cheii în mâna mea era încă prea vie. Nu era o cale pe care voiam să o urmez încă o dată.

Am căutat informații care să fi apărut după evadarea mea, sperând să găsesc vreo dovadă că Lucas era bine. Orice ar fi putut pune capăt sentimentului de vinovăție care se răsucea în mine.

Și am găsit. Un singur tweet, scurt și vag. *Am întâlnit un om grozav*.

Un zâmbet involuntar mi-a apărut pe buze, iar plămânii mei au răsuflat ușurați. Un semnal – aceleași cuvinte pe care mi le spusese.

Lucas era bine.

M-am lăsat să alunec pe spătarul scaunului, în timp ce buzele mele murmurau un neauzit *mulțumesc*. M-am îndreptat și am căutat *Washington D.C.* și data morții mamei mele, încercând să alung suferința pe care am simțit-o brusc în inimă. Un titlu mi-a apărut în față.

Femeie găsită moartă în centrul D.C. – Declarațiile martorilor

Am rămas țeapănă pe scaun și am procesat restul articolului:

Trupul unei femei neidentificate a fost scos din Potomac în această dimineață. Rapoartele preliminarii arată că femeia avea peste 35 de ani, era albă și prezenta multiple răni prin împușcare. Câțiva locuitori din apropierea zonei în care a fost descoperit cadavrul spun că au văzut o tânără cu păr negru scurt, între cincisprezece și optsprezece ani, părăsind zona în circumstanțe suspecte, cu o bluză pătată de sânge. Autoritățile încearcă să afle mai multe informații.

Un desen s-a materializat. Un portret. Degetele mele au tastat apăsat. Fața mea era desenată. Și încă surprinzător de bine. Aparent, femeia cu care schimbasem hainele în zori, în apropiere de Potomac, avusese un simț dezvoltat pentru detalii.

Ochii afundați în orbite, linia hotărâtă a bărbiei... până și pistruii. Oricine mă știa mă putea recunoaște ușor după acel desen. Cuvintele care îl însoțeau erau și mai îngrijorătoare. Eram principalul suspect în uciderea mamei. Era revoltător. Dintre toate...

Am simțit o greutate în piept, ca de ciment care se întărea. Pentru că, deși nu eu ținusem arma care trăsese în mama, fără îndoială, era moartă din cauza mea.

Poate că nu Holland făcuse public portretul acela, dar tot i-am simțit în ceafă respirația mirosind a mentă. Și, din moment ce poliția știa atât de multe, dacă cineva mă recunoștea și raporta? Dacă portretul ajungea la cineva din armată, dar nu la Holland, la cineva din armată care știa cum arăt, în afară de lacheii lui? Mă rog, nu chiar din armată, ci din Operațiunile Speciale. Unitatea secretă care se ocupa de inteligența artificială și de cercetările avansate. Grupul militar secret condus de un om care era mai mult decât dispus să sacrifice vieți, pentru a-și atinge scopul bolnav.

M-am pregătit pentru ura care îmi ardea în piept, așteptând să nu mă mai simt de parcă pielea mea avea să se rupă pe la cusături. Un lucru era sigur: investigația începuse. Trupul mamei fusese recuperat, ceea ce însemna examen medical, amprente... Mai devreme sau mai târziu, aveau să-i descopere adevărata identitate. Iar când aceasta avea să se întâmple... Gândurile efemere despre câteva zile lejere petrecute cu Hunter au zburat pe geam. Trebuia să îl găsesc pe Richard Grady. Imediat. Printr-o căutare avansată, în mai puțin de o clipă, am eliminat mii de Grady. Nicio variantă nu era relevantă. Nu știam exact ce căutam, dar informațiile îmi treceau prin cap cu viteza luminii. Mulți Grady, de prin toată țara. Din lume. Am

analizat faptele, am căutat fisuri în povești – Grady cărora le lipseau bucăți mari din vieți, ceea ce ar fi putut sugera implicarea în vreo organizație clandestină. Grady din familii de militari. Nimic nu mi-a atras atenția și, cu toate că trecuseră doar câteva secunde, știam că eram contracronometru.

În cele din urmă, am găsit trei posibili candidați. Unul era un blond musculos, care arăta vag a scandinav și care lucrase în cadrul Homeland Security, iar de atunci locuia în Denver.

Următorul era un militar pensionat, un tip slab, cu început de chelie și ochi umflați, care trecuse printr-un divorț urât, iar fosta lui soție îl acuza că petrecuse prea mult timp în operațiuni sub acoperire și prea puțin cu copiii. Interesant.

Dar cel care a făcut ca inima să îmi bată mai repede a fost un nume dintr-o carte de memorii a unui fost agent CIA, deși, potrivit profilului său online, lucrase pentru o companie care furniza echipament militar. Nu existau nici poze cu el online, nici măcar una. O ciudățenie, desigur, în ziua de azi, și sigur nu era una întâmplătoare. Dar ceea ce m-a făcut cu adevărat să tresar a fost locul de naștere al bunicii lui. Clearwater, Minnesota. Dacă aceea era o coincidență, era una pe care eram gata să pariez. Actualul lui domiciliu apărea ca fiind Knoxville, Tennessee. Am început să înregistrez toate detaliile.

– Hei, mai are cineva probleme cu conexiunea WI-FI? am auzit undeva în stânga mea o voce masculină iritată.

– Da, eu tocmai am fost scos, a răspuns o voce mai tânără din dreapta mea.

Cu colțul ochiului, i-am văzut pe cei doi adolescenți privind încruntați la monitoarele lor, în

timp ce băteau darabana pe tastaturi. La naiba. Poate că metoda mea supersecretă de android de a folosi internetul nu mai era chiar supersecretă. Oare eu îi lăsam fără conexiune pe ceilalți? O acaparam, cumva? Îndată ce gândul s-a concretizat, undeva, într-un colț al minții, am simțit o urmă de recunoaștere. O gaură de mărimea unui ac, care începea să se materializeze. Nu deschisesem niciun portal nou și nici nu dădusem altă comandă. Nu mai simțisem niciodată acel loc. Atunci, ce era?

În jurul meu, vociferările se întețeau, pe măsură ce conexiunea WI-FI refuza să funcționeze.

Închide portaluri.

Într-o clipă, mintea mea s-a luminat. Gaura de vierme a dispărut. Și un *da!* zgomotos, însoțit de un pumn în masă, s-a auzit dinspre băiatul cu păr vâlvoi din dreapta mea.

Aparent, conexiunea revenise.

– Ce faci?

M-am răsucit și am dat nas în nas cu Hunter. Și-a pus mâna pe umărul meu.

– Scuze, n-am vrut să te sperii. Doar că m-am îngrijorat un pic, când am ieșit de la duș și am văzut că nu te-ai întors.

Era proaspăt bărbierit, avea părul umed și ondulat la vârfuri. Arăta minunat, dar nu puteam pur și simplu să abandonez căutarea lui Grady doar pentru un păr drăguț și niște obraji catifelați. Trebuia să mă asigur că mama nu murise degeaba, iar asta însemna că trebuia să rămân în viață. Singura cale era să merg înainte și să fiu atentă.

Dar, cu cât mă uitam mai mult la el, cu atât îmi era mai greu să îi găsesc un loc în ecuație.

– Făceam mici cercetări. Legate de tata.

– Ai găsit ceva?

Am aprobat din cap.

– De data asta cred că s-ar putea să-l fi găsit.

Hunter m-a privit surprins. Nici nu puteam să-l învinuiesc.

– Pe bune? Super. Unde e?

– Knoxville.

– Tennessee?

Când am aprobat, și-a scos telefonul din buzunar.

– Deci ar trebui să încercăm să-l sunăm, nu?

Am scuturat din cap.

– Nu am găsit niciun număr de telefon.

Având în vedere unde lucrase, mă îndoiam că avea vreun număr ușor de aflat.

– Atunci, înseamnă că mergem acolo?

Am ridicat din umeri, un gest care spunea: „Cine n-ar vrea să străbată țara cu mașina, în căutarea unui necunoscut?” În timp ce stăteam acolo, în mijlocul cafenelei, am observat cum unul dintre băieți îl înghiontește pe prietenul lui și face semn spre noi. Frica m-a făcut să simt fiori de gheață prin corp. De ce se uitau la noi? Mă recunoscuseră după portret? M-am prins de brațul lui Hunter și am pornit spre tejghea.

– Hai să luăm cafeaua aia și să facem un plan.

În timp ce stăteam la rând, mi-am dat seama că putea fi cea mai proastă mișcare făcută vreodată, dar trebuia să aflu dacă tot se mai uitau la noi, așa că am aruncat o privire furiș peste umăr. Se uitau. Iar când m-au văzut că mă uit la ei, zâmbetul celui din mijloc s-a lărgit și l-a înghiontit din nou pe prietenul lui. Apoi, a început să mimeze dezgustător un sărut pe braț. M-am întors să citesc meniul de pe perete, neștiind dacă să râd sau nu. Doar am lăsat ușurarea să-mi alunge teama. Totuși, chiar dacă nu văzuseră nimic suspect, nu însemna că îngrijorarea mea dispăruse. Pe internet circula o poză cu fața mea. Mai mult ca niciodată, trebuia să încerc să fiu altcineva. Sau să dispar rapid.

Cincisprezece minute mai târziu, eu și Hunter stăteam pe spătarul unei bănci din lemn, cu picioarele pe ea și cu coatele pe coapse. În timp ce ne beam cafelele, priveam valurile cum veneau și se retrăgeau și mă gândeam la cât de relaxat păruse el ieri, când înotase printre ele. Apoi, în depărtare, s-a auzit cum unul dintre avioanele militare trecea pe deasupra și mi-am băgat capul între umeri, amintindu-mi cât suferise Lucas pentru că se împrietenise cu mine. Chiar dacă acum era bine, consecințele pe care le suportase erau mai mult decât putea oricine să îndure. Am tras o linie în gând și am luat o hotărâre. Nu mai puteam să îl pun în pericol pe Hunter, iar în clipa aceea, când portretul meu făcut de poliție era peste tot, riscurile erau și mai mari.

– Deci...

M-am uitat spre orizont, încercând să îmi fac curaj, și mi-am dres vocea:

– Presupun că poți să mă lași în stația de autobuz.

Cu colțul ochiului, l-am văzut cum se întoarce brusc, încruntat.

– Cum?

M-am forțat să mă uit la el, să îmi păstrez privirea și vocea calme.

– Uite ce e, nu știu nimic despre acest om sau cum ar putea reacționa dacă aș apărea la ușa lui. Ar putea fi foarte deranjat că l-am căutat. În plus, nu are rost să renunți la vacanță, pentru ceea ce s-ar putea dovedi doar cai verzi pe pereți.

– Mda, sigur.

Am fost ușurată de reacția lui, dar și dezamăgită, în același timp.

– Ar fi mult mai amuzant să stau în camera mea, cu jocurile video.

Atunci l-am simțit. Sarcasmul din vocea lui.

– Haide, Mila. Nu am altceva mai bun de făcut. Iar dacă tipul ăsta se dovedește un nemernic, nu o să vrei să fii singură.

Am scuturat din cap.

– Nu pot să îți cer asta. Nu pot fi atât de egoistă.

– De ce am impresia că e mai mult de atât? Ești supărată pentru azi-dimineață, pentru sărutul acela care nu s-a întâmplat?

– Nu, nu e asta.

– Atunci ce e?

Mi-am terminat cafeaua și m-am uitat spre coșul de gunoi din apropiere. Calculul distanței, al

unghiului, al accelerației, al vitezei vântului, asta mi-a trecut prin cap, înainte să arunc paharul gol, aruncare perfectă.

– E ceva ce nu îmi spui?

Apropo de supoziții. M-am jucat cu mâinile în poală, cu materialul zdrențuit al blugilor, așteptând cuvintele să iasă.

– Uite ce e, Hunter, eu...

Gâtul mi s-a uscat, iar restul propoziției a rămas acolo. Mi-am imaginat expresia îngrozită de pe fața lui, când aveam să îi răspund sincer. Cum avea să se dea înapoi, dezgustat. Am tușit și am încercat din nou.

– Uite care e treaba...

Am închis gura, fără să îmi termin ideea, iar privirea lui s-a dus undeva pe deasupra mea, de parcă mintea i-ar fi fost, brusc, în altă parte. Când s-a ridicat, a aruncat paharul de cafea în coș, iar banca a scârțâit. A pornit spre valuri. Probabil că se săturase de mine, m-am gândit.

– Hunter, am șoptit, dar desigur nu m-a auzit.

Am simțit cum spațiul din piept mi se micșorează sau cel puțin așa mi s-a părut. Pentru că, deodată, o presiune imensă mi-a strivit inima artificială, stomacul, totul, până când am simțit că îmi sunt aplatizate, distorsionate în forme mult mai mici.

Să mă duc la el? m-am întrebat, privindu-l cum patrula pe malul apei, lovind nisipul. Sau să plec, pur și simplu, să mă îndrept singură spre stația de autobuz? Mi-a trecut prin minte că poate ar fi fost mai bine să nu-l fi chemat deloc.

Am coborât de pe bancă, durerea din pieptul meu s-a intensificat, iar pantofii mi s-au cufundat în nisipul cald. M-am îndreptat spre locul unde Hunter stătea acum cu brațele pe lângă corp, doar privind dincolo de apa de un albastru închis. I-am prins mâna și mi-am împletit degetele cu ale lui. Deși ne atingeam, l-am simțit distant. Parcă un Mare Canion al neîncrederii se forma între noi și asta numai din cauza mea.

– Îmi pare rău, am zis încet, nu e vorba despre faptul că nu vreau să vii cu mine.

Acela era adevărul.

– Atunci de ce nu mă lași? a mormăit.

O bătaie de inimă artificială. Două. Până să ajung la trei, am sperat să îi pot da o explicație, orice ar fi putut ușura lucrurile pentru amândoi.

– Eu... dacă ți-aș spune, nu cred că ai înțelege.

Hunter traversase mai multe state să mă ajute, fără să stea pe gânduri, și totuși nu reușeam să spun mai mult. Când n-a răspuns, am vrut să îmi retrag mâna, dar am simțit cum degetele lui le țin strâns pe ale mele, iar senzația de panică, de stomac-ce-îmi-cade-la-picioare care mă cuprinsese mai devreme, a început să dispară.

Pur și simplu, nu voiam să mă urască.

A oftat greu și, de parcă eram cumva conectați, diminuarea tensiunii mi s-a transmis prin mâinile noastre. S-a întors și l-am văzut cum mă sorbea din priviri, de parcă ar fi vrut să-mi absoarbă fiecare linie și fiecare curbă a feței. Să-mi citească fiecare minciună. Vocea lui abia s-a auzit peste sunetul oceanului.

– Tata a plecat când aveam nouă ani. Mama s-a recăsătorit când aveam unsprezece.

Și-a retras mâna și le-a băgat pe amândouă în buzunare, lovind cu picioarele nisipul.

– Știi cum se întâmplă când tații pleacă, iar mamele inventează o poveste? Ceva mai drăguț decât s-a întâmplat în realitate?

– Îhâm.

– Nu și mama. Ea și tatăl meu vitreg nu cred în cosmetizări din astea. Așa că, atunci când ea a considerat că sunt suficient de mare, mi-a povestit despre el. Că a avut o problemă cu drogurile și a fost arestat. A fost închis, dar a repetat greșeala, din nou și din nou, după ce a fost eliberat condiționat. În cele din urmă, și-a dat seama că îl încurca faptul că avea un fiu, a furat de la ea banii pe care i-a găsit, împreună cu bijuteriile moștenite de la bunica ei. I-a furat inelul de nuntă pe care și-l dădea jos în fiecare seară. Și a fugit.

Of, Doamne.

– Hunter, îmi pare atât de rău. Nu am ș...

Dar el a ridicat mâna.

– Lasă-mă să termin. Nu îți spun asta ca să-ți provoc milă. Îți spun pentru că... din cauza sincerității ei ai crede că n-am vrut să îl găsesc, nu? N-am vrut să îl cunosc? Adică, ce copil și-ar dori în viața lui un nemernic? Dar eu îmi doresc. Simt că ceva lipsește, de parcă... cum pot să mă cunosc pe mine însumi, dacă nu îmi cunosc tatăl? Chiar dacă e un ratat.

A privit din nou în depărtare. Următoarele lui cuvinte au fost rostite atât de încet, încât până și

funcțiile mele auditorii superioare au fost nevoite să facă un efort pentru a le auzi.

– Uneori, mă gândesc că mi-ar fi fost mai bine dacă ea ar fi mințit. Pentru că acum mă tot întreb dacă o să devin unul ca el. Dacă e ceva în neregulă cu mine?

Un puternic instinct protector mi-a umplut noninima. Îmi doream să îl asigur că nu era nimic în neregulă cu el, nici vorbă. Că niciodată nu avea să devină o haimana ca tatăl lui. Dar m-am abținut, cât el a continuat să vorbească.

– Ideea e că eu chiar te înțeleg. Știu cum e să vrei să găsești pe cineva, familia ta. Există această parte din mine care speră ca mama să se fi înșelat. Nu știu, poate că a fost nevoit să ne părăsească pentru binele omenirii sau așa ceva, poate doar s-a prefăcut că e rău. Asta se întâmplă mereu în comicsuri, știi doar.

Și-a trecut o mână peste ceafă și a expirat.

– Pur și simplu... înțeleg. Știu cum e să îți cauți familia. Vreau să te ajut. Tu ai curajul să faci ceva la care eu mereu m-am gândit. Știu că te sperie, dar nu înțeleg de ce m-ai sunat să vin aici doar ca să mă alungi.

– Pe cuvânt că nu are legătură cu tine. E vorba despre mine.

Gemând, s-a uitat spre cer.

– Nu pot să cred că spui asta.

Apoi, și-a lăsat capul să cadă și m-a privit sfredelitor.

– Uite, dacă nu mă vrei aici, doar spune-o.

Am râs nervos.

– De fapt, problema e că te plac prea mult.

A încercat să își ascundă un zâmbet, dar n-a reușit înainte să observ.

– Și cum poate fi asta o problemă?

Aș fi putut sta acolo toată ziua, enumerând motivele. Și petrecusem ultimele douăzeci și patru de ore încercând să scap de ele, ca de un roi insistent de țânțari. Dar luasem o decizie. Să rămânem împreună nu era bine. Pe cât de mult îmi doream să îl protejez, nu puteam garanta că eram în stare să o fac. Siguranța lui era mai presus de orice. Chiar mai presus de adevăr.

– Pur și simplu este, am zis.

– Nu poți să-mi mai dai o zi? Am nevoie de o zi, să îți dovedesc că e un lucru bun să mă ai aproape.

– Hunter, eu...

– Dacă după asta vrei să plec, jur că nu o să mai spun nimic.

Am fost atât de impresionată de felul în care încerca să mă convingă, încât am rămas fără voce o clipă.

O zi. Hunter credea că avem timp suficient, dar eu știam că nu era așa. Viața putea deveni din minunată una îngrozitoare, într-o fracțiune de secundă.

– În plus, Tennessee e pe lista mea de dorințe! Nu poți să-i refuzi unui om șansa de a bifa ceva de pe lista lui de dorințe, a adăugat, cu ochii mari și

rugători, de parcă încerca să găsească și mai multe motive pe care să mi le ofere.

Ce puteam să fac? Râsul, pornind din abdomenul meu artificial, trecând prin plămânii mei falși, iar apoi luat de vânt. Colțurile buzelor mele s-au curbat într-un zâmbet și am fost fericită. Legitim, autentic fericită. Cum poate fi asta o problemă? În ultima vreme, fericirea – chiar așa puțină cum a fost – mă făcuse să mint. Nu doar pe Hunter, ci și pe mine.

Încă o zi. Totul va fi bine.

– Bine, dar cred că ar trebui să revizuiești lista aia, am zis, cedând, în sfârșit. Pare cam plictisitoare.

Hunter a zâmbit – zâmbetul acela neobișnuit, într-o parte, care m-a prins încă din Clearwater – și și-a pus brațul în jurul meu.

– Nu-mi vine în minte nimeni care să mă poată ajuta mai bine decât tine.

4

La cea mai mică provocare ar fi trebuit să fiu panicată sau gata de atac. Cum fusesem când fugisem cu mama. Ziua aceea nu era diferită de cea în care încercasem să trecem granița în Canada sau să urcăm în avion și să părăsim țara pe ascuns.

Dar după ce am pornit în ceea ce Hunter a numit „călătoria descoperirii tatălui", tot ce am simțit a fost relaxare. Eram ridicol de relaxată, date fiind împrejurările. Hunter a insistat să fie el primul care conduce și, în timp ce era la volan, am stat de vorbă. Sau, mai degrabă, el a vorbit, evident, o încercare nu foarte subtilă, dar politicoasă de a mă face să uit de viața mea traumatizantă. Mi-a povestit despre colecția lui de manga, despre San Diego, despre prietenii pe care i-a lăsat în urmă, din nou despre manga. Despre cât de dor îi era de ocean, dar nu de trafic. Despre cum spera să mă poată lua cu el în vizită, într-o bună zi.

– Ți-ar plăcea acolo. Am putea merge la plajă, să stăm până târziu, să facem focul afară. Apoi, dimineața, am merge cu mașina pe munte. Tatăl prietenului meu are o cabană în Big Bear, așa că am putea sta acolo gratis. Ar fi minunat, a zis oftând.

– Mai ales dacă am putea citi niște manga, cât suntem acolo, l-am tachinat. Serios, totuși, sună minunat.

Și chiar suna minunat. Odată ce l-aș fi găsit pe Grady și aș fi pus cap la cap frânturile din trecutul meu, mi-ar fi rămas de făcut... nimic. Fără vreun plan, fără familie, fără să am vreo idee despre viitorul meu, știam doar că mereu mă voi uita peste umăr, tot restul vieții. Chiar și așa, faptul că Hunter mă plăcea suficient de mult, încât să mă includă în viziunea lui despre viitor... însemna totul pentru mine. M-am aplecat și l-am sărutat pe obraz, apoi m-am lăsat la loc în scaun.

– Pur și simplu? a întrebat.

Cu un subit zâmbet băiețesc, și-a trecut degetele peste locul sărutului. Atât de înduioșător, că mi-a venit să-l sărut din nou.

– Pur și simplu, i-am spus.

În următoarele câteva ore, am continuat să fiu atentă la mașinile din jur și să fac scurte scanări de câte ori ne opream. Dar asta nu m-a împiedicat să mă simt bine. Ca atunci când ne-am oprit să luăm un suc. Eu: „De ce există o lopățică la capătul paiului?” Hunter: „Cum, nu au Slurpee în Philly? Întotdeauna a existat o lopățică la capătul paiului.” Eu: „Deci nici tu nu știi.” Hunter: „Doar bea și taci.”

Sau când ne-am stropit cu apă, atunci când Hunter a spălat gâzele de pe parbriz. În momente ca acelea aproape că puteam să uit de ce eram acolo.

Ca să treacă timpul, am jucat un joc în care trebuia să spunem pe rând nume de animale, în ordine alfabetică. S-a dovedit că lui Hunter îi plăcea să fie inventiv.

– Iepure sălbatic, am zis.

– Pasărea icky.

Mi-am încrucișat brațele.

– Inventezi.

A ridicat din umeri, cu o față inocentă.

– Nu. Sunt originare din Tibet și au fost numite după sunetul pe care îl scot în timpul ritualurilor de împerechere: icky, icky, icky.

– Glumești.

– Of, nu. Nu glumesc când vine vorba despre pasărea icky.

– Puteai să zici iguana.

– Dar atunci pasărea icky s-ar fi simțit jignită.

– Bine. Te las de data asta. Nu vrem să jignim o specie tibetană atât de prețioasă.

S-a întors spre mine rânjind.

– Acum te-ai prins.

Până să terminăm jocul, mai mult am râs și am născocit tot felul de lucruri.

– Uau, n-am mai jucat asta de când eram copil, a zis el, când, în sfârșit, ne-am potolit.

– Părinții tăi te-au învățat?

Pauză.

– Nu. Părinții prietenului meu, în drum spre antrenamentele de fotbal.

O pauză mai lungă, apoi:

– Ți-ai dorit vreodată să ai un frate? Sau o soră?

Am aruncat o privire spre profilul lui, dar ochii i-au rămas ațintiți la drum. Imagini mi s-au succedat în minte. Fața mea, dar nu a mea, fixându-mă, chiar înainte de a alerga peste un obstacol, într-o cursă proiectată de un nebun. Expresia confuză, când am încercat să vorbesc despre mama. Insistența când spunea că suntem surori. Surori care se întreceau, să vadă dacă vreuna dintre noi se va trezi cu întreaga existență ștearsă, prin apăsarea câtorva butoane.

M-a trecut un fior, ca o briză nocturnă.

– Nu, am zis. Nu chiar. De ce? Tu ți-ai dorit?

Un mușchi mic a tresărit pe chipul lui, am revăzut o încordare, după felul în care umerii i s-au lăsat pe spătar, iar degetele i s-au strâns pe volan. A așteptat un pic, apoi a expirat.

– Da. În principal, să am cu cine să vorbesc acasă. Părinții mei vin și pleacă mult și sunt... ei bine, să zicem că atenția lor e risipită în diverse direcții. Într-o clipă mă cicălesc, de parcă aș avea zece ani, iar în următoarele cincizeci și nouă se poartă de parcă aș avea patruzeci de ani și nu aș avea nevoie de nimic de la ei. Uneori, mă prefac că am un frate și râdem de cât de ciudați sunt, în timp ce stăm în camera mea și ne uităm la emisiuni TV de rahat.

Nodul mic care începuse să mi se formeze în gât a devenit mai mare, dar l-am înghițit. Aș fi dat orice să am mica familie disfuncțională a lui Hunter. Cel puțin el îi cunoștea. Cel puțin erau în viață.

– Te simți vreodată așa? De parcă ai vrea să îți poți rescrie viața, cumva, să fie în favoarea ta?

M-am întins și mi-am pus ușor mâna pe obrazul lui. El s-a lăsat pe palma mea, iar inima mi-a crescut.

– În fiecare zi, am șoptit. Aș vrea să pot schimba fiecare zi din trecut.

Privirea lui a întâlnit-o pe a mea și ceva s-a aprins între noi. Inima mi-a săltat în piept, în timp ce, brusc, am devenit conștientă de cât de aproape era coapsa lui de a mea, de parfumul lui și de ritmul tot mai accelerat al pulsului său sub degetele mele.

Mi-am lăsat mâna să cadă și am tușit ca să alung senzația de confuzie. Mașina. Volanul. Să nu facem un accident, e foarte important.

– Niciunul dintre noi nu poate să decidă de unde vine, dar putem alege unde ne îndreptăm.

Nu eram sigură de unde scosesem asta, dar odată rostite cuvintele, mi s-a părut că se potriveau foarte bine situației. Nu puteam permite circumstanțelor în care fusesem creată să mă tragă în jos. Nimic nu putea schimba asta. Dar nu însemna că toată viața mea era predeterminată. Aveam de făcut alegeri, dincolo de ceea ce concepuse Holland pentru mine. Și să fiu a naibii dacă am de gând să îl las să-mi fure viața, mi-am zis, la fel cum făcuse cu a mamei mele.

– Crezi? a întrebat Hunter, cu buza de jos prinsă între dinți.

– Da. Și mai cred că părinții tăi sunt nașpa, dacă nu își dau seama ce persoană minunată ești.

N-a zis nimic, dar colțul drept al gurii i s-a ridicat.

– Și, ca să știi, sunt întotdeauna disponibilă să ne uităm la emisiuni nașpa. De fapt, să nu uit...

Am cotrobăit prin geantă și am scos un pix și o hârtie pe care le luasem de la motel. Am mâzgălit ceva pe partea de sus, am rupt-o și i-am dat-o.

– Uite.

A pus-o pe volan și a citit, iar zâmbetul i s-a transformat într-un râs înfundat.

Îți datorez o zi întreagă de stat în cameră uitându-ne la emisiuni de rahat... Mila.

– Așadar, s-ar putea să mai primesc o zi cu tine, hm?

M-am uitat la drumul care se întindea în fața noastră, prin parbriz, evitând să mă uit în spate, prin oglinda retrovizoare.

– Mă mai gândesc.

Mai târziu, am schimbat locurile. Pe când soarele apunea, mi-am dat seama că Hunter obosise, pentru că vorbea mai puțin și, în loc să fie atent la melodiile de la radio, pleoapele i se lăsau încet. În cele din urmă, sunetul ritmic al cauciucurilor trebuie să îl fi adormit, pentru că ochii i s-au închis, iar fața i s-a relaxat.

În timp ce priveam la drumul lung și monoton din față, mi-am dat seama în scurt timp că nu-mi plăcea când Hunter dormea. Aveam prea mult timp singură cu gândurile mele. Mult prea mult. Suficient cât să îmi amintesc imagini pe care aș fi fost fericită să le șterg pentru totdeauna din memoria mea. Bucăți de android peste tot. Eu, printre grămezi de brațe și picioare, și alte bucăți de mașinării care imitau omul, pielea lor uscată și lipsită de viață sub palmele mele. Flăcări care-mi trosneau în urechi, valuri de un roșu-portocaliu care se scurgeau pe podea, la picioarele legate ale mamei, impactul umărului meu cu geamul de sticlă care ne despărțea. Trupul lui Lucas încovoindu-se

când l-am lovit cu pumnul în rinichi, deși fusese ultimul lucru pe care îmi dorisem să îl fac. Tot felul de teste bolnave, sadice ale lui Holland. Totul degeaba, pentru că oricum dăduse ordin să fiu exterminată.

Amintirea terorii mi-a sfâșiat trupul, teroarea de a nu ști ce se întâmplă cu mama, cât fusesem închisă în celula minusculă și goală de la sediul lui Holland... și nesfârșita suferință din clipa când mi-am dat seama că ea nu mai există. Oare durerea avea să dispară vreodată? Mama îmi spusese că eram curajoasă, doar că mă numise Sarah. O parte din mine era foarte hotărâtă să afle cine era fata aceea misterioasă, dar o altă parte nu voia să știe. Ce aflasem până atunci era suficient de oribil.

În timp ce conduceam, iar Hunter dormea, am derulat scena fugii noastre, din nou și din nou. Ce aș fi putut face altfel? Dacă aș fi ales altă rută spre D.C.? Dacă nu aș fi făcut acea întoarcere disperată pe podul Kutz? Drumul s-a încețoșat în fața mea și m-am șters la ochi cu o mișcare ciudată.

Dacă vrei să mă ajuți, știi ce poți să faci? Trăiește.

Vocea mamei, deja slăbită, dar plină de o surprinzătoare ferocitate.

Trăiește.

M-am așezat mai bine în scaun, mi-am îndreptat umerii. Tot ce făcuse mama fusese pentru mine. Ca să îmi ofere șansa de a trăi cu adevărat, orice ar fi însemnat asta.

Nu aveam de gând să o dezamăgesc.

Am apăsat butonul de pe ușă, iar geamul a vibrat. Aerul proaspăt mi-a trecut peste față, plin de pământ umed și, da, gaze de eșapament, dar cel

mai mult de mirosul dulceag al frunzelor care cădeau din copaci. Răcoare, chiar mai răcoare decât mă așteptasem.

Temperatura aerului: 49,5 grade F.

Totuși, în loc să mă revigoreze, trupul meu s-a încordat, când fața ridată și încrezută a lui Holland mi-a apărut în minte, însoțită de șuieratul gloanțelor. Sunetul exploziv al geamurilor sfărâmate. Am revăzut flăcările înălțându-se, dar de data asta el era cel legat de un scaun. Fața lui arsă de soare lucind, în timp ce căldura se apropia, panica din ochii lui gri-oțel. Teama lui era ceva palpabil, fiecare bucată din el pulsa odată cu artera de la gâtul său și am simțit cum prin mine trece o plăcere ciudată.

Furia cuibărită într-un colț întunecat al minții mele își cerea drepturile. O să-i arăt eu lui foc. O să-i dau tot ce merită, tot...

– Mila, ai grijă!

Strigătul lui Hunter m-a speriat și am reacționat, pur și simplu. Am călcat frânele, care au opus rezistență, apoi am tras de volan brusc, în același timp Hunter a întins mâna, încercând să apuce volanul. Jeepul s-a înclinat pe două roți, spre stânga.

Mașină care se apropie, 12 picioare: posibilă coliziune.

Virează la dreapta.

Am tras de volan exagerat spre dreapta, din cauza panicii, direct spre un șir de piloni portocalii. Drum în lucru. Roata din față, de pe dreapta, s-a lovit de un pilon, iar scrâșnetul a reverberat până în interiorul mașinii. Volanul mi-a scăpat din

mâini, când cauciucurile au scrâșnit pe molozul împrăștiat pe jos. Am călcat frânele. Nimic. Un alt pilon lovit s-a izbit de capotă, înainte să zboare, și am virat la stânga, disperată. Asta ne-a aruncat direct spre un buldozer parcat. Am simțit cum inima mi se prăbușește, în același moment în care instinctele mele de android au preluat controlul.

Obstacol, 3 picioare: virează 5 grade spre dreapta.

Îndreaptă.

Virează cu 10 grade spre stânga.

Frânează.

Am călcat frânele, în mod repetat. Din nou, nimic. Frânele nu funcționau, nu puteam să opresc. Între timp, jeepul continua să înainteze. Cu vederea periferică am zărit fața palidă a lui Hunter. Brațul lui era întins peste pieptul meu, într-un zadarnic efort de a mă proteja.

Coliziune iminentă, 11 picioare.

Am apăsat frânele din nou. La fel, niciun semn de rezistență.

8 picioare.

Jeepul s-a oprit când o explozie ca un foc de armă s-a auzit de sub scaunul pasagerului. Se spărsese cauciucul. Disperată, am mai călcat frânele încă o dată. Mașina s-a smucit, apoi s-a oprit. Mă holbam la ușa din spate a mașinăriei masive aflată de cealaltă parte a parbrizului, cu cele două bare de protecție atât de aproape, cât pe ce să se atingă.

Obstacol la 7 centimetri în față.

Șapte centimetri. Mai aveam șapte afurisiți de centimetri și ne izbeam de ea.

Mi-am lăsat capul să cadă pe volan, în timp ce Hunter a tras aer în piept și apoi a expirat zgomotos.

– A fost...

– Mda.

Apoi, m-am îndreptat și m-am întors spre el, iar furia mi-a scurtcircuitat ușurarea.

– Ce-a fost în mintea ta să țipi așa la mine?

A rămas cu gura căscată, cu o expresie de uimire în privire.

– Farurile..., a zis, în cele din urmă. Conduceai fără să fi aprins farurile.

Fără faruri. Vederea mea nocturnă pornise, iar eu nici măcar nu observasem. Granițele dintre eul uman și mașinărie se estompau mai repede decât mi-aș fi imaginat. Cred că nu puteam nega evidențele.

Mâinile îmi tremurau, dar în același timp un val de energie îmi trecea prin membre. Energie care cândva îmi păruse o povară, dar care acum începea să îmi pară o necesitate.

Chipul lui Holland s-a ivit din nou, dar de data asta focul era la degetele lui. Aproape că simțeam mirosul de fum, simțeam căldura pârlind propria-mi piele, iar senzația aceea m-a făcut să mă înfior. Deasupra, norii învăluiau luna ca un giulgiu, iar în depărtare o stea singuratică strălucea, abia luminând cerul nopții. Dealurile verzi de pe ambele părți erau lipsite de viață, de case. De

felinare. Îmi închipuiam cât de întuneric trebuia să fie fără lumini aprinse. Am tăcut și m-am foit pe scaun. Am așteptat. Hunter s-a uitat prin parbriz, cu fruntea încruntată de confuzie. A mormăit în barbă:

– Cum naiba...

Apoi, scuturând nervos din cap, vocea lui a devenit mai puternică.

– Puteai să ne omori.

Nu, nu puteam. Dar asta nu aveam cum să-i spun. *Nu, sincer, n-am fost cu adevărat în pericol nicio clipă, pentru că eu am o vedere nocturnă super, una încorporată în cap.*

– Dar nu am făcut-o, am zis.

Am simțit că trebuia să spun ceva, dar speram să nu continue. Mai speram să nu audă bubuitul din urechile mele. S-a frecat la ceafă, scuturând din cap.

– Tocmai asta e. Cum? Cum ai reușit să nu ne omori?

Sincer, era o întrebare bună. Una care merita un răspuns pe măsură. Sub greutatea privirii lui, mâinile mele au strâns mai tare volanul. Brusc, interiorul mașinii îmi părea prea mic. Din păcate, nu știam ce să zic. Dar, în timp ce norii se retrăgeau din dreptul lunii, oferind un pic de lumină, i-am dat cel mai bun răspuns.

– Am o vedere foarte bună, iar ochii mei probabil s-au adaptat când s-a întunecat.

Ce adevăr spus pe jumătate.

– Aș crede asta dacă ai fi vreo ființă supranaturală, dar nu sunt deloc lumini aici. Deloc.

– Sunt stelele și luna... și nu e chiar atât de întuneric. Nu eram atentă, mă gândeam la întâlnirea cu tata. Îmi pare rău. N-am vrut să-ți provoc un atac de cord.

– Nu vreau o scuză.

A deschis ușa, a coborât și a înaintat greu până la ușa mea. Când a încercat să o deschidă, a constatat că era încuiată. Având în vedere tensiunea care îl cuprindea în valuri, am ezitat, iar aceea era o reacție cât se poate de umană. Parcă eram pe cale să avem prima noastră ceartă. Dar am deschis ușa. S-a întins, a pus ferm o mână în jurul încheieturii mele și m-a ridicat. Apoi, brațele lui m-au cuprins și m-am trezit la pieptul lui solid. Simțeam și cel mai mic tremur, inclusiv adrenalina care începea să se potolească.

– Când mașina a început să se încline, a zis cu voce răgușită, mi-a fost atât de teamă că o să te rănești... sau și mai rău.

Ținându-l aproape, m-am sprijinit de el.

– Suntem bine. Și nu o să mă mai las distrasă.

Și mai multe promisiuni pe care nu eram sigură că le pot ține.

– Nu, a fost vina mea. Cred că nu mi-am dat seama cât de supărată ești. Ar fi trebuit să rabd și să mai conduc câteva ore.

S-a tras înapoi și m-a privit în ochi.

– Știi, orice vei afla despre el, nu va schimba cu nimic cine ești.

Îmi doream să îl cred, dar cunoscându-mi trecutul probabil că avea să schimbe tot, în multe feluri.

– Să sperăm că în următorul oraș o să găsim un cauciuc adevărat, a zis și mi-a dat drumul, apoi s-a dus la portbagaj. În timp ce scotea niște rachete de semnalizare și o roată de rezervă, a adăugat:

– Să încercăm să lăsăm farurile pornite, de acum, da?

– Nu o să scap niciodată de asta, nu-i așa?

– Nu, a zis rânjind. Poți să îmi faci un serviciu și să găsești ceva interesant la radio? O să dureze ceva vreme.

– Sigur, am zis și am urcat pe locul șoferului. Altceva?

– Mda, ceva cu multe tobe și fără nimic disonant.

– S-a făcut.

Am început să caut printre posturi, dar n-am dat decât de paraziți. Apoi, fără vreo comandă din partea mea, mintea mi s-a deschis și cuvintele roșii au clipit.

Caută frecvențe clare.

În timp ce fragmente audio au început să mi se audă în creier, am încercat să găsesc un post local cu rock clasic. În schimb, o altă imagine fragmentată mi-a apărut în fața ochilor. Acorduri de chitară acompaniind o femeie care cânta; mirosul de prăjituri cu ovăz. Picioare mici peste tenișii unui bărbat; picioare legănându-se înainte și înapoi, înainte și înapoi.

În câteva secunde, cântecul s-a accelerat în mintea mea, iar sunetul a atins un nivel atât de puternic, încât, instinctiv, mi-am acoperit urechile. Dar asta n-a oprit muzica. Acum era doar un zgomot extraordinar de puternic care îmi despica în două capul.

Defecțiune internă.

Capacitatea auditivă compromisă.

Reconfigurare... vă rugăm așteptați.

În timp ce imaginea dispărea, stăteam în mașină incapabilă să aud altceva decât acel sunet îngrozitor, atroce. Mâinile au început să-mi tremure atât de tare, încât mi-a fost teamă că tremuratul o să-mi cuprindă tot corpul. Apoi, brusc, n-am mai putut să mă mișc deloc – picioare, mâini, gât. Nimic nu se mișca. Din fericire, Hunter încă mai cotrobăia prin portbagaj și nu observase nimic. Orice era ar fi fost mai bine să se termine sau aveam să fiu nevoită să îi explic de ce eram paralizată. Dacă n-ar fi fost alarmant, putea fi chiar amuzant. În tot acel timp fusesem îngrijorată în legătură cu amenințările din lumea exterioară. Holland. V.O. Trei. Polițiștii. Dar abia atunci mi-am dat seama. În interiorul meu se întâmpla ceva ciudat, ceva ce nu înțelegeam și nu puteam controla.

Ce amenințare putea fi mai mare decât aceea?

5

Am ajuns în Knoxville pe la începutul serii. Hunter nu putea să forțeze jeepul la mai mult de patruzeci și cinci de mile pe oră din cauza penei, așa că ne-a luat ceva mai mult decât ne așteptasem. Am fost tăcută o bună parte a drumului. Am stat o oră sau două cu ochii închiși, m-am prefăcut că dorm, în timp ce ceasul meu intern număra minutele acelei zile pe care i-o promisesem și mă rugam ca acele false amintiri tot mai enervante să înceteze.

Dar când, în sfârșit, am găsit casa lui Richard Grady, am lăsat totul la o parte și m-am concentrat, instruindu-l pe Hunter să parcheze peste drum. Casă era un cuvânt cam nepotrivit, având în vedere dimensiunea locului. De unde eram, vedeam destul de clar o construcție din cărămidă, cu coloane și arcade elegante, perspectivă întreruptă doar de o poartă metalică luxoasă și ea, care dădea într-o alee în formă de potcoavă. Gazonul verde, frumos îngrijit, se vedea printre zăbrele și, prin geamul ușor lăsat, am simțit miros dulceag de iarbă, îngrășăminte și parfum de trandafiri.

Cameră video de supraveghere detectată.

Am înghețat.

Zoom activat.

Am auzit ticăitul în apropiere de ochii mei și i-am simțit cum mi se îngustează. Apoi, câmpul meu vizual s-a schimbat, iar obiectele din apropiere mi-au trecut prin față, în timp ce copacii care flancau poarta s-au mărit. Acolo. O cameră video neagră și mică era ascunsă printre crengi. Exact ce nu-mi trebuia, cineva cu legături în CIA să-mi imortalizeze fața pentru posteritate.

Am clipit și, cu un sunet aproape de neauzit, câmpul meu vizual a revenit la normal. Doar șapte mașini vizibile pe stradă – la urma urmei, era zi lucrătoare –, toate mai noi, modele străine scumpe, cu excepția uneia ceva mai vechi, dar impecabile, o Honda Accord, cinci case mai în jos, pe stânga, la 15432. Cinci cu numere de Tennessee, una de Oklahoma și una de Georgia. Niciuna închiriată.

Accesez baza de date DMV?

Tentant, dar nu. Mă îndoiam că cineva ar fi știut că eram acolo, iar dacă știau, ei bine, s-ar fi priceput să-și acopere urmele.

– Nu suntem obligați să facem asta, a zis Hunter, în timp ce bătea darabana pe blugi, privind spre poartă.

Deși mă purtam de parcă mi-aș fi dorit să fiu oriunde în altă parte, am fost surprinsă că mă poate citi atât de bine. Problema era că emoțiile mă trăgeau în două direcții diferite. O parte era plină de entuziasm la gândul că, în sfârșit, acolo se afla cineva care mi-ar putea răspunde la cele cinci mii una de întrebări cu care rămăsesem de la moartea mamei. Cineva care putea să îmi permită să o las să se odihnească în pace. Dar cealaltă parte era plină de nervi. Dacă nu era Grady cel pe care îl căutam și venisem până acolo degeaba? Sau era cel potrivit, dar refuza să vorbească. Sau, și mai rău, tipul acela fusese în CIA. Dar dacă spusesem

sau făcusem ceva ce ne adusese în mâinile lui Holland? O avalanșă virtuală de gânduri negative, care doar așteptau să se reverse asupra noastră.

Am scanat curtea ce se întindea dincolo de poartă și strada liniștită, mărginită de copaci, atentă la fiecare detaliu.

Patru arme detectate.

Dar armele erau risipite prin case. Sigur nu erau oamenii lui Holland, înarmați până în dinți? Dar V.O.? Cu toată tehnologia pe care o aveau la dispoziție, poate că aveau arme ce nu puteau fi detectate.

Amenințare umană detectată: la distanță de 76 de picioare.

Doar câțiva alergători matinali, îmbrăcați cu haine adecvate, sporovăind în timp ce tenișii lor atingeau asfaltul. Nimic suspect.

– Hai să terminăm, am răspuns în cele din urmă.

Nu avea rost să amân inevitabilul.

– Nu uita, sunt aici, a zis el și a deschis ușa de pe partea mea. Ca Batman și Robin. Tarzan și Jane. Michael Knight și Kit.

M-am oprit, cu o mână pe ușă.

– Cine?

A râs.

– Nu contează. O emisiune stupidă și veche, despre un tip și mașina lui. E în reluare pe TNT.

M-am dat jos și mi-am pus mâinile în șolduri.

– Și cine e mașina în scenariul ăsta?

Deși tensiunea încă îmi încorda nervii de android, ca pe niște coarde de harpă, eram recunoscătoare pentru intervenția lui Hunter. Felul în care mă făcea să râd era unul dintre multiplele motive pentru care ideea de a rămâne fără el mă sfâșia pe dinăuntru. Dar trebuia să o fac și aveam să o fac. În noaptea aceea. Odată ce vom porni din nou la drum, iar ziua noastră împreună se va termina oficial.

A venit repede spre mine, s-a oprit în fața mea și mi-a dat blând după ureche o șuviță.

– Nu vrei să afli? m-a tachinat. Serios, totuși, sunt aici, dacă ai nevoie.

Zâmbetul meu a tremurat și i-am evitat privirea. El era acolo pentru mine, dar numai pentru că îi ascunsesem unele lucruri. Faptul că îl țineam aproape părea un vis devenit realitate, dar, de fapt, îl expuneam unui coșmar.

Pe măsură ce ne-am apropiat de poartă, mirosul parfumat a devenit mai puternic, iar în interior am văzut o explozie de culoare de-a lungul zidului, roșu, somon, galben, o imagine foarte frumoasă. Tufe de trandafiri, toate pline de flori, mă rog, cu excepția celei aflate aproape de stradă, care părea un pic diferită.

Când am ajuns la doar cinci pași distanță, mi-am dat seama că poarta era electronică. Probabil că Grady avea undeva un buton pe care putea să îl apese din casă. Oarecum deranjant, pentru că nu voiam să îi dau ocazia să ne alunge înainte de a-l întâlni. În timp ce înaintam, mi-am deschis mintea spre rețelele din jurul nostru. Căutam o cale de comunicare cu sistemul despre care știam că

trebuie să fie acolo undeva, unde se afla cel care controla poarta. Am găsit firul argintiu imediat.

Semnal detectat: dispozitiv de neutralizare a încuietorii?

Da.

Cea mai scurtă pauză urmată de o mică scânteie electrică. Apoi...

Neutralizare inițiată... 3, 2, 1...

Sub comanda mea, poarta a început să se miște și s-a deschis încet, lăsând să se vadă drumul spre casă. Atât de simplu. Aproape la fel de simplu ca mersul pe jos. Pentru o clipă de extaz, m-am simțit de parcă aș fi putut face orice.

– Uau, cred că cineva știa că venim, hm? a zis Hunter.

Cu un zâmbet ușor, am privit cum poarta se închide, în timp ce simțeam pe sub piele același fior al puterii. Da, cineva știa că venim. Eu. Senzația s-a diminuat, când am zărit din nou camera din copac îndreptată spre noi, ca un ochi uriaș. Mi-am înclinat capul. Când am trecut pe sub ea, am ridicat mâna stângă și m-am prefăcut că mă scarpin pe frunte. Încă douăzeci de pași, apoi cincisprezece.

Mișcare detectată.

Amenințare umană detectată.

Picioarele mi s-au încordat, iar capul mi s-a întors spre ușă. Structura din lemn elaborată s-a deschis spre interior, cu un sunet greu, care l-a făcut pe Hunter să se oprească scurt, iar pe mine să sar

înapoi, forțându-mă să nu intru în poziție defensivă.

Țintă: vizualizată.

Declanșează atac?

Ce? Nu! Am ignorat întrebarea cu litere roșii, când un bărbat de vârstă mijlocie a apărut în ușă ca un ninja, cu soarele reflectându-se pe un obiect din mâna lui dreaptă. Armă? Mintea mea umană a formulat gândul, iar creierul meu de android a răspuns în același timp:

Nu au fost detectate arme.

Cu un țipăt ca de războinic și un lipăit de papuci lovind cimentul, bărbatul a sărit pe verandă.

– V-am prins!

Și, în ciuda asigurărilor de android, m-am dat înapoi, iar brațul meu s-a întins să îl apere pe Hunter. O fracțiune de secundă mai târziu, mi-am dat seama de două lucruri: obiectul din mâna lui era un pistol cu apă și era imposibil ca el să fie tatăl meu biologic. În afară de faptul că era scund și costeliv, cu un început de chelie și nebărbierit de câteva zile, acel Richard Grady era negru. În timp ce digeram toate acele informații și îl simțeam pe Hunter că mă prinde de mână, în semn de înțelegere, apa a țâșnit din pistol și l-a stropit pe față.

– H... hei, a zis Hunter, ridicând mâinile ca să se acopere.

Nasul bărbatului s-a încrețit.

– Acum, stai un pic. Tu nu ești micul împielițat din vecini!

Avea un accent sudic puternic, iar la auzul lui pielea mi s-a înfiorat. Efectul poate că era calmant și tentant pentru unii, dar eu nu aveam încredere în tonul acela prietenos. Holland mă învățase asta.

Privirea lui Grady s-a mutat de la Hunter la mine. Mâna în care ținea arma i s-a smucit. Dar dacă aceea fusese cumva o reacție la vederea mea, și-a revenit repede. Nicio urmă de recunoaștere pe fața lui ciupită. Parcă încerca să pară imperturbabil. Hunter și-a șters apa de pe ochi, iar unele picături i s-au scurs pe bărbie. A reușit să zâmbească, chiar dacă a fost un zâmbet umed.

– O, nu.

Privirea bărbatului a alunecat de la Hunter la mine.

– Împielițatul te-a trimis? Să te furișezi și să mai culegi din florile mele? Al naibii copil, mereu se cațără peste gardul meu și-mi șterpelește neprețuiții trandafiri, și asta numai pentru prietena aia a lui cu părul în vânt.

A ridicat din nou pistolul și a țintit. Mi-am ridicat palmele spre față, în caz că trăgea din nou.

– Nu, pe cuvânt! Nu suntem... ăăăă... hoți de flori.

Hunter a pufnit și a scos un sunet ciudat din gât, unul care semăna foarte mult cu un râs. I-am aruncat o privire nimicitoare, dar în realitate mă chinuiam să găsesc o modalitate de a face lucrurile să meargă, din moment ce întrebările directe ieșeau din calcul. Nu că Hunter ar fi crezut vreodată că individul acela era tatăl meu biologic. M-am uitat la fața lui necunoscută, la pistolul cu apă pe care îl ținea în aer. Bufoneriile lui nu mă convingeau să renunț la precauție. Din contră, comportamentul lui imprevizibil îl făcea suspect.

Nu aveam încredere nici în atitudinea lui, nici în el.

– Nici măcar nu suntem de pe aici, a adăugat Hunter.

– Da? Doar s-a întâmplat să dați peste casa mea? Ei bine, nu am nevoie de niciun agent de vânzări, dacă la asta te gândești.

– Nu, nu vindem nimic, a zis Hunter grăbit. Te-am căutat cu un scop.

Am gemut și am văzut cum Grady devine atent. O informație atât de mică și totuși mai mult decât aș fi vrut să știe acel individ. Deocamdată. Sperasem să pot tatona mai mult, înainte de orice.

Și-a încrucișat brațele, s-a încruntat și toată prefăcătoria jucăușă a dispărut.

– Și de ce naiba ați face asta?

M-am uitat atentă la fața lui, să observ chiar și cea mai mică schimbare în expresia lui.

– Am încercat să dau de... o rudă de-a mea.

Grady a pufnit neîncrezător.

– Ce, ai nevoie de ochelari sau cum? Pentru că, dacă e cumva o glumă, nu e deloc amuzantă.

Hunter a scuturat din cap și mi-a aruncat o privire încurajatoare, ridicând o sprânceană, în semn de *spune-i odată*. Am oftat.

– Nu, nu e o glumă. Mama mi-a spus să caut un bărbat pe nume Grady, de asta suntem aici.

Tăcere. Pleoapa stângă i-a tresărit aproape imperceptibil și, timp de cinci secunde lungi, s-a

scărpinat pe bărbie.

– Cum ziceai că o cheamă pe mama ta?

Nu spusesem și eram sigură că el știa asta la fel de bine. Am ezitat o clipă, apoi am zis:

– Daily.

Nu puteam să spun Laurent, în fața lui Hunter. Oricum, dacă acela era Grady cel pe care îl căutam, ar fi trebuit să cunoască pseudonimul mamei. Nu?

L-am urmărit pe Grady cum se uită la mine, iar stomacul mi s-a strâns din cauza unei noi serii de temeri. Temerea că o cunoștea pe mama și, astfel, știa cine eram. Temerea că nu ne cunoștea pe niciuna dintre noi. Temerea că văzuse, cumva, portretul meu pe internet și exact în clipa aceea plănuia să ne predea. Când, în sfârșit, Hunter a început să își târșâie picioarele pe trotuar, Grady s-a încruntat, dar nu s-a sinchisit să răspundă.

– Nu o cunosc, a zis, în cele din urmă.

– Scuze că te-am deranjat. Am plecat, i-am zis.

– Stai.

În timp ce își scărpina bărbia grizonantă, ne-a analizat hainele nu tocmai curate și felul în care Hunter se legăna înainte și înapoi, încercând să se încălzească, în aerul răcoros al serii. Grady a ezitat, rumegându-și obrazul. Evident, încerca să ia o decizie. Din interior, am auzit un zgomot.

Mișcare detectată.

Amenințare umană detectată.

Grady s-a întors în același timp cu mine, încercând să vedem mai bine. Apoi, un cap s-a ivit în ușă.

– Bunicule, cine e?

Pentru o clipă, încruntarea lui Grady a dispărut.

– Mă descurc, Ashleigh. Credeam că ai început să mănânci.

Gesticulând emfatic din mâini, a încercat să o alunge înapoi în casă, dar ea s-a ferit, zâmbindu-ne. Trebuie să fi fost cu vreun an mai mare decât mine, avea o piele frumoasă și păr lucios negru strâns în vârful capului. În urechea stângă avea doi cercei micuți din argint, iar în cea dreaptă unul rubiniu, care părea identic cu cel din nas. Era foarte slabă, îmbrăcată cu niște blugi strâmți și tăiați, un tricou albastru cu Star Trek și pantofi negri cu șireturi. Arăta foarte bine, într-un fel îndrăzneț, deloc asemănător cu stilul din Clearwater. Cu excepția petelor de culoare de pe degete. Roșu și verde măslină, plus o urmă de turcoaz, vopsea uscată, care pe alocuri se desprindea de pielea ei.

– Nu-l luați în seamă, ne-a zis ignorând pufnelile lui nemulțumite. Mereu e așa morocănos. Am auzit bine că nu sunteți de pe aici?

Am aprobat, fără să ofer alte detalii, dar Hunter nu avea niciun motiv să fie suspicios, așa că el era o fântână de informații.

– Nu, suntem din Minnesota... dar am venit cu mașina din Virginia Beach.

Chipul mea s-a încordat. Pericolele faptului că nu fusesem complet sinceră cu el se întorceau împotriva mea și doar eu eram vinovată. Buzele lui Ashleigh s-au desfăcut într-un *oh* rotund.

– Uau, e un drum lung. Sunt sigură că bunicului i-ar plăcea să intrați și să mâncați cu noi, nu-i așa, buni?

Văzând că el doar se uită la noi, i-a înghiontit glezna cu degetul mare de la picior. Avea ceva grațios, relaxant în felul ei de a fi. Aerul lejer, încrezător al cuiva care se simte bine în pielea lui. Cum o fi?

Grady ne-a studiat cu privirea sa de nepătruns, apoi a mormăit:

– Presupun că pot să rămână la cină. Adică, dacă le e foame.

– Cina sună bine. Nu, Mila?

Neliniștea m-a făcut să mă legăn pe călcâie. Nu, nu suna bine. Bărbatul acela mă privea prea îndeaproape, iar dacă nu era acel Grady pe care îl căutam – sau, mai rău, era acel Grady la care se referea mama, dar care, cumva, se schimbase –, cel mai sigur era să plecăm de acolo imediat. Dar nu aveam de ales. Trebuia să încerc să scot mai multe informații de la el, să îl fac să se deschidă. Pentru că adevărul era că bărbatul acela morocănos, cu un pistol de jucărie, putea fi persoana care să îmi ofere acea informație de care mama crezuse că am nevoie. Aceea era șansa mea de a îndeplini una dintre ultimele ei dorințe și de a afla ceva despre trecutul meu, așa că nu puteam să o ratez.

– Sigur, sună super, am zis, încercând să par convingătoare.

– Ei bine, atunci, intrați, a zis Grady și s-a întors grăbit. Dar să nu vă așteptați să curăț după voi.

Ashleigh a mormăit încet un *scuze*, la spatele lui, și un *asta e viața* s-a ridicat odată cu umerii ei,

apoi ne-a făcut semn să îl urmăm. Totuși, înainte să închidă ușa, am observat că Grady a aruncat o privire scurtă în urma lui. A scanat curtea, de parcă ar fi căutat ceva... sau pe cineva. Apoi, ușa s-a închis și n-am putut să decid ce simțeam. Ușurată că aveam un strat de protecție între noi și lumea de afară? Sau îngrijorată că acum eram închiși cu un om care părea mult prea viclean pentru a ne simți în siguranță? Un bărbat care putea să ne conducă direct în brațele inamicului.

Din afară, casa semăna cu cele din vecini, stil colonial, piloni albi. Elegantă. Oricum, eram destul de sigură că interiorul nu semăna cu al altor case de pe stradă. Zugrăveala în turcoaz aprins mi-a atras atenția îndată ce am intrat pe hol. Adăugând și mai multă culoare la asta, în sufragerie erau o grămadă de desene și picturi atent înrămate și atârnate la nivelul ochilor.

– Uau, a murmurat Hunter, în timp ce privirea mea trecea peste pereți.

Unele dintre lucrări, cele de pe peretele îndepărtat, păreau chiar foarte bune, un doberman pinscher care prindea un frisbee și o fetiță care se juca în nisip. Un trio de personaje cu aspect de desene animate, cu păr zburlit, haine și... săbii?

– Super personaje manga, a zis Hunter și a făcut semn cu capul spre acel tablou, în timp ce eu mi-am continuat inspecția unor picturi care păreau să fie munca de început a aceluiași artist.

Aceleași linii sigure, dar nu la fel de reușite: stele asimetrice, inimi desenate în grabă, curcubee în doar două culori, roz și mov. Brusc, încheieturile pline de vopsele ale lui Ashleigh au căpătat o explicație. Apoi, în mijlocul camerei, am văzut ceea ce părea să fie o parte dintr-o veche mașină decapotabilă, roșie și strălucitoare. Îi lipseau

acoperișul și geamurile, iar ceea ce rămăsese părea să fi fost transformat într-o masă. Bărbatul mi-a prins privirea și a zis:

– Am găsit-o putrezind într-un cimitir de mașini. Nemernici, cine tratează așa o mașină clasică?

Când a văzut că nici eu, nici Hunter nu răspundem, a mormăit:

– Ce, n-ați mai văzut o mașină pe post de măsuță de cafea?

Apoi, s-a dus în următoarea cameră. Hunter a tușit ca să-și mascheze râsul, în timp ce Ashleigh a șoptit:

– Ciudat, nu? Dar super. Asta cam spune tot despre bunicul, nu?

– Am auzit, a mormăit Grady, din camera alăturată, iar Ashleigh doar a scuturat din cap și s-a dus după el, punându-și brațele în jurul umerilor lui.

Pentru un ciudat, era destul de atent, fără îndoială, grație pregătirii lui din CIA.

– Îți place și o știi, a zis ea și l-a pupat scurt pe obrazul neras.

Apoi, a înclinat capul spre noi și ne-a făcut semn cu ochiul.

– Pe aici, a strigat Grady, iar eu și Hunter am trecut pe sub intrarea boltită care ducea într-o bucătărie deschisă, plină cu aparatură de inox, o masă din sticlă și fier forjat și un blat din granit, lung, de un roșu de Burgundia.

Privirea mea a făcut zoom pe tăietorul de carne, care s-a mărit în câmpul meu vizual. Au apărut informațiile.

Posibile arme: tacâmuri Chicago, cuțit de măcelărie, lamă de 15 centimetri.

Hm, bine de știut, cred.

Podeaua era din lemn, cu dungi alb-negru. În ton cu kitsch-ul din restul casei.

Rețele detectate.

Cuvintele roșii au clipit.

Rețeaua Grady: accesibilă.

GrSecureNet: acces blocat.

M-am încruntat. Asta era mult mai intrigant și mai ciudat decât decorul. Grady avea două rețele, una dintre ele atât de păzită, încât nici măcar eu nu puteam să intru în ea? Suficient de neobișnuit ca degetele mele să se strângă și să se desfacă la loc, pentru a mă ajuta să scap de senzația de disconfort crescând.

Grady a făcut semn spre masă și spre cele două scaune roșii capitonate.

– Stați jos. Nu-mi place când oamenii se bâțâie.

Hunter a tras un scaun pentru mine, apoi s-a așezat pe cel de lângă. M-am conformat destul de încet. Nu-mi plăcea să mi se dea ordine. Îmi amintea prea mult de Holland.

– Cum ziceați că vă cheamă? a întrebat Grady.

M-am încordat, cu palmele apăsate pe coapse. De fapt, nu spusesem și preferam să nu o facem. Dar

Hunter nu avea astfel de rezerve.

– Eu sunt Hunter, iar ea e Mila.

M-am prefăcut că îmi rup o pieliță de pe unghie, privindu-l pe Grady ca să observ cea mai mică schimbare de expresie. Nimic. Doar o zvâcnire, când Hunter mi-a rostit numele. Dar privirea lui a trecut prin mine.

– Ești una dintre fetele acelea care umblă pe furiș și nu vorbesc niciodată? a zis el și s-a încruntat.

Mi-am ridicat privirea, surprinsă. Apoi, am dat din umeri, hotărând să îl las în pace. Eu, văzută ca o adolescentă ursuză? Probabil că ar fi trebuit să mă simt flatată. Mă îndoiam că Trei ar fi fost acuzată vreodată de așa ceva. A venit și Ashleigh și a încălecat un scaun gol de la masă. Cât se poate de relaxată, și-a pus brațele peste spătarul scaunului și și-a sprijinit bărbia pe el.

– Deci, ce vă aduce în această parte a orașului mai-puțin-decât-interesantă?

Grady s-a încruntat spre ea.

– Le caută pe rudele Milei, familia O'Daily.

Asta însemna ceva? Înțelesese greșit numele? Sau se prefăcea? Hunter s-a mișcat pe scaun, astfel încât să poată să-și pună din nou mâna pe umărul meu.

– Daily, l-a corectat el.

Privirea lui Grady s-a plimbat de la Hunter la mine, înainte să mormăie:

– Copii, sper că vă place friptura, pentru că asta avem. Am aruncat niște carne pe grătar, înainte să

veniți, și întotdeauna pun câteva bucăți în plus. Sau, dacă sunteți vegetarieni, ca ea, a zis arătând spre Ashleigh, avem niște tâmpenii sănătoase, vinete pe grătar.

Ashleigh a zâmbit.

– Chiar vrei să începem o altă dispută despre practicile fermierilor din America?

Grady a ridicat mâinile, de parcă s-ar fi apărat de o lovitură.

– N-am zis nimic.

Dar i-a făcut cu ochiul, cu privirea sclipind. Mi-am mușcat buza și a trebuit să-mi întorc capul, cu durere în suflet. Cei doi aveau genul de legătură pe care eu nu aveam să o mai simt vreodată. Pentru că mama nu mai era.

– Eu vreau friptură, mulțumesc, a zis Hunter.

– Și eu, am murmurat, simțind că îmi pierdusem falsul apetit pe care îl avusesem.

Grady a mormăit un răspuns, apoi a deschis dulapul din stejar, a umblat pe acolo și a scos un platou uriaș. S-a îndreptat spre ușile culisante care duceau în curtea din spate, le-a deschis și s-a dus afară, unde un grătar trona în mijlocul unei curți interioare cu ziduri din cărămidă. O curte uriașă, de cel puțin un acru. O sonerie s-a auzit de undeva de pe hol. Grady s-a ivit în ușă.

– Ashleigh, stai cu ochii pe fripturile alea o clipă, mă întorc imediat.

În timp ce îl priveam cum pleacă, Ashleigh a râs:

– Buni nu vrea telefoane mobile, crede că sunt prea riscante. Oameni bătrâni.

M-am foit pe scaun. Tocmai îmi întărise credința că Grady era genul suspicios. Apropo de asta, oare cine îl suna? Aveam vreun motiv de îngrijorare? M-am uitat în direcția în care dispăruse, apoi m-am ridicat.

– Unde e baia?

Ashleigh mi-a arătat.

– După colț, pe hol.

Am văzut-o că scoate din buzunar un smartphone negru cu maro.

– Nu știu cum supraviețuiește fără unul din ăsta. Serios, cum ții legătura cu prietenii fără el?

Am luat-o pe hol, apoi m-am oprit în fața unei uși închise. De pe partea cealaltă auzeam murmurul slab al vocii lui Grady, dar nu înțelegeam ce spune. Mi-am mușcat buza de frustrare. Cu siguranță, trebuia să existe o modalitate de a auzi.

Solicitare de amplificare a vocii?

Întrebarea a apărut imediat în capul meu, din senin, ca un musafir neinvitat, dar nu nedorit.

Da.

O pulsație drept răspuns. Apoi:

Atingeți urechea stângă de trei ori pentru activare.

Am ridicat repede degetul arătător. Tic. Tic. Tic.

Amplificarea vocii activată.

Alege vocea?

A apărut un cerc albastru, care apoi s-a desfăcut în trei cercuri mai mici. Grady, Hunter și Ashleigh? am presupus. M-am concentrat pe cel din stânga. Brusc, toate celelalte sunete au dispărut, până când s-a auzit doar accentul lui Grady. Alesesem corect. La început, s-a auzit abia ca o șoaptă, care apoi a crescut și a tot crescut proporțional cu cifrele care clipeau în fața mea.

2x

Mici inele concentrice pulsau din cerc, în concordanță cu creșterea volumului.

3x

5x

De fiecare dată când inelele pulsau, creștea volumul, până când, în cele din urmă, vocea lui Grady mi-a umplut capul, suficient de tare încât să disting fiecare cuvânt, cu o claritate deplină.

– Voi fi la curs săptămâna viitoare, nu-ți face griji, John. O să-ți trag un șut până în cele nouă găuri din spate.

Nu am auzit vocea de la celălalt capăt, dar am sesizat o bătaie ciudată.

GrSecureNet activă.

Actualizarea a apărut o singură dată și mi-am dat seama că Grady folosea rețeaua sigură. Am simțit o strângere în stomac. Coincidență? Poate. Sau poate că nu. Oricum, trebuia să aflu.

– Mulțumesc că m-ai sunat atât de repede. Da, o să te țin la curent... așa e. Trei-șase-trei-șapte.

Am făcut repede un pas înapoi, cu pulsul meu fals galopând. Numărul acela, 3637. Prea multe coincidențe. Știam numărul acela și era unul pe care doar mama îl mai știuse. Era numărul adresei noastre din Philly. Adresa noastră fictivă, cea care exista doar în amintirile mele programate. Sau așa crezusem. Oare era o adresă reală și cumva tocmai îl alertasem pe Grady și îl făcusem să o verifice? Sau era un cod, unul pe care mama îl împărțise cu Grady? Acum, știam că el era implicat în vreun fel, dar tot nu știam dacă îmi era prieten sau dușman. Până la finalul serii, aveam de gând să aflu. Indiferent cum. Dar trebuia să fiu foarte, foarte atentă.

– Vorbim în curând.

Am auzit un clic și m-am îndepărtat de lângă ușă, pornind spre baie. Între timp, cercul albastru reprezentându-l pe Grady s-a oprit din pulsat și s-a micșorat. M-am retras din cercul Grady, dar, fără să vreau, am trecut peste celelalte două și le-am activat.

– Mă bucur că ați decis să rămâneți. Buni e super, dar este exagerat de protectiv. Nici măcar nu se gândește să mă lase să locuiesc în campus și e destul de plictisitor să nu am prin preajmă pe nimeni de vârsta mea, știi? Îmi doresc foarte mult să călătoresc și desigur că el nu vrea să audă de asta.

– De ce?

Vocea lui Hunter, de data asta, clară. M-am dus spre ușa de la baie, gata să intru, în clipa în care s-ar fi deschis ușa lui Grady. Mai trebuia doar să îmi dau seama cum să opresc porcăria aceea.

Dezactivează amplificarea volumului?

Da.

Atinge urechea stângă de trei ori pentru dezactivare.

– Că nu aș fi în siguranță, că sunt prea mulți nebuni, bla, bla, bla. E super că tu poți călători cu iubita ta! Pare foarte drăguță.

Degetele mele s-au oprit în aer. Iubită? Nu voiam să îl aud pe Hunter cum neagă... dar nu reușeam să mă mișc.

– Da. Este. Și suntem norocoși să călătorim împreună... a fost super.

Cu degetele brusc mai puțin sigure, am atins de trei ori, apoi am intrat în baie și am rămas pe loc, visând. Ea spusese că sunt iubita lui, iar el nu negase. Era o nebunie. Ridicol. Și complet nebunesc. Pulsul meu fantomă galopa; inima mea falsă mi s-a umflat în piept. Pentru o fracțiune de secundă, mi-am dat voie să uit tot și mi-am permis doar să simt exaltarea amețitoare de a fi o fată adevărată. Mi-am permis câteva clipe de viață închipuită, eu, Hunter, o călătorie romantică, fără să avem altceva de făcut decât să explorăm locuri străine și să ne ținem de mâini, la apus. Apoi, m-am forțat să revin la realitate, iar zâmbetul meu a dispărut. Dacă Hunter era cu adevărat iubitul meu, eram pe cale să avem cea mai scurtă relație posibilă.

Pentru că nimic nu se schimbase. Trebuia să aflu exact ce știa Grady.

Apoi, trebuia să îmi iau adio de la Hunter.

6

Ne-am așezat la masă, dar dacă sperasem la o seară tăcută, mi-am schimbat repede impresia. Grady m-a privit peste farfurie, în timp ce înțepa o bucată de carne.

– Deci, mai spune-mi o dată, de unde ziceați că sunteți? m-a întrebat pe un ton calm.

Prea calm? mi-am spus și am simțit o urmă de disconfort.

– Eu sunt din San Diego, iar Mila e din Philly și ne-am întâlnit în Clearwater, Minnesota, a zis Hunter.

– Zău?

Furculița lui Grady a făcut o pauză. Apoi, a băgat în gură o bucată de friptură și a început să mestece. Am așteptat să pomenească ceva despre legătura lui cu Clearwater, dar n-a zis nimic. Deși am presupus că era posibil să nu știe de unde era bunica lui, mi s-a părut puțin probabil.

– Părinții voștri nu au nimic împotrivă ca voi să plecați așa, pur și simplu? a întrebat Grady, după ce a înghițit.

Hunter a ridicat din umeri, iar eu am zis, cu câtă convingere am reușit să adun:

– Nu.

– Bunicule, lasă-i să mănânce, a zis Ashleigh.

– Acum nu-mi închide gura. Doar făceam conversație cu musafirii noștri, asta e tot.

Grady a potolit-o pe Ashleigh cu o privire severă. Îndată, ea s-a concentrat pe a-și tăia vinetele în bucăți mici. Grady a luat o gură de apă, înainte să se întoarcă spre mine.

– Deci, cauți... pe cineva din familie? E ceva în neregulă cu părinții tăi, de ce nu au fost în stare să îți dea mai multe informații, doar un nume și ajutorul acestui tânăr?

Pumnul mi s-a strâns în poală. Prea multe întrebări, mai ales că, evident, știa mai multe decât lăsa să se vadă. Sau doar tatona terenul, încercând să mă prindă? Oricum, interogatoriul acela nu reușea să mă scape de presimțiri. Dacă aș fi reușit să îmi dau seama de a cui parte era.

– Ei bine? s-a răstit el, când am ezitat prea mult.

Hunter s-a uitat la mine, înainte să se încrunte la el.

– Tatăl ei adoptiv a murit recent, așa că trece printr-o perioadă grea.

O expresie trecătoare s-a văzut scurt pe fața lui Grady. Surpriză? Regret? Dispreț? Era imposibil de spus. În clipa următoare și-a lăsat pleoapele în jos, iar când le-a ridicat privirea lui era imposibil de citit.

– Îmi pare foarte rău să aud asta, a zis și, dacă n-aș fi știut, aș fi crezut că era sincer. Atac de cord?

– Incendiu, a zis Hunter.

Grady și-a dres vocea, în timp ce Ashleigh a tras aer în piept și a dus la gură o mână colorată.

– Of, Mila, e îngrozitor, îmi pare rău.

Cel puțin simpatia ei era reală. M-am simțit vinovată, dar și copleșită de durerea pricinuită de pierderea mea. Chiar dacă tata fusese doar o plăsmuire a imaginației bogate a mamei, cumva, asta nu reușise să șteargă complet sentimentele mele.

Când mâna lui Hunter s-a întins pe sub masă spre a mea, am luat-o, simțind putere în strângerea lui plină de forță, liniștitoare. Câteva minute mai târziu, și-a dat la o parte farfuria aproape goală.

– A fost delicios, mulțumesc, domnule.

Grady și-a trecut un șervețel peste gură și l-a pus pe masă.

– Cu plăcere.

De când Hunter pomenise de incendiu, umerii lui își pierduseră din rigiditate și, cu toate că încă mă făcea să fiu prudentă, cel puțin nu îmi mai era teamă că va sări și mă va scoate din casă cu forța, în orice clipă.

– Deci, nu mai lucrați pentru guvern? a umplut Hunter tăcerea, încercând să înceapă o conversație, și imediat mi-am dat seama ce greșeală făcusem.

N-ar fi trebuit să îi spun lui Hunter despre suspiciunile mele cu privire la adevărata ocupație a lui Grady. Cana lui Ashleigh a zăngănit pe masă când a pus-o jos.

– Guvern? Probabil că greșiți. Buni a lucrat în IT pentru o companie furnizoare de echipament militar, dar nu a lucrat practic pentru guvern. Nu-i așa, bunicule?

– Așa e, a zis el blând.

Nu era deloc reacția ostilă la care mă așteptasem. La urma urmei, poate că înțelesesem greșit. S-a sprijinit de spătar și și-a încrucișat brațele.

– Dar chiar dacă nu am lucrat în armată, am învățat câteva lucruri despre autoprotecție. Nimeni nu intră în casa mea fără să știu, am supraveghere video și o alarmă care sună de câte ori se deschid afurisitele alea de porți.

Detaliile acelea îi scăpaseră lui Hunter, dar nu și mie. Îmi dădea de înțeles că ne văzuse înainte ca el să deschidă ușa, ceea ce însemna că toată povestea cu pistolul de jucărie fusese un truc. Stomacul mi s-a strâns și m-am îndreptat în scaun.

– Iar dacă cineva încearcă să ia ceva ce îmi aparține? Ei bine, își asumă riscul, asta e sigur. Dar întotdeauna oamenii pe care îi cunoști se dovedesc cei mai periculoși. Știți ce spun statisticile, cele mai multe acte violente se comit de către cei pe care îi știi, nu de către străini. De aceea sunt un mare fan al zicalei: ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

S-a ridicat brusc, și-a luat farfuria și s-a îndreptat spre chiuvetă. Și, în nota aceea amenințătoare, cina s-a încheiat.

Am digerat tot ce se întâmplase, iar neliniștea mi s-a acumulat în stomac. Omul acela era prea versat pentru a-l întreba direct și nu aveam mai multă încredere în el decât avusesem în clipa când ajunsesem acolo. Hunter a luat farfuria mea și pe a

lui și l-a urmat pe Grady la chiuvetă, iar eu am rămas pe loc. Un lucru pe care îl aflasem era că Grady știa ceva. Foarte probabil, el era acel Grady de care îmi spusese mama. Dar asta nu însemna că era de încredere. Totuși, trebuia să aflu ce știa. Ceea ce însemna că trebuia să îl iau de lângă Hunter și Ashleigh. Chiar și pentru scurt timp. Am zărit ocazia când Ashleigh s-a ridicat și s-a îndreptat spre hol.

– Mă întorc imediat, buni, trebuie să verific ce teme am de făcut.

De unul scăpasem.

– Hei, Hunter, vrei să-mi aduci hanoracul din mașină? Mi-e un pic răcoare.

Mi-am înfășurat brațele în jurul taliei ca să subliniez cele spuse.

– Sigur.

S-a întins și a scos cheile din buzunar.

– Dă-mi voie să deschid poarta, a zis Grady și a ieșit din bucătărie.

S-a întors o clipă mai târziu.

– Poți să ieși.

L-am privit pe Hunter plecând și am ascultat dacă se aud pașii lui Ashleigh pe scări. Am așteptat până am auzit ușa de la intrare închizându-se, înainte să mă întorc spre Grady, chinuindu-mă să găsesc o abordare. S-a apropiat de mine înainte să apuc să scot o vorbă. M-am încordat, când m-a prins de braț.

Acționează?

Mușchii mi s-au încordat, gata să lovească.

– Avem doar câteva secunde, așa că o să fiu rapid. Știu cine ești și încerc să salvez ce a mai rămas, dar se dovedește un pic mai dificil decât am crezut. Te-a urmărit cineva până aici?

– Nu, am șoptit, abia reușind să vorbesc din cauza agitației pe care o simțeam până în gât.

– Bun.

Amândoi am auzit o bufnitură deasupra. Ashleigh care se îndrepta spre scări.

– Când cei doi se vor întoarce, doar urmează-mă. Foarte repede, Nicole e...?

Ochii lui au pus întrebarea pe care nu o putea rosti, iar eu am înclinat capul, simțind arsuri în colțurile ochilor. Am auzit un sunet înfundat, de parcă Grady ar fi avut ceva în gât.

– Mi-a spus să te primesc dacă apari la ușa mea.

O pauză. Apoi:

– Băiatul acela... l-ai verificat, nu?

– Verificat?

S-a încruntat.

– Să-i verifici amprentele, să-i cauți numele? Presupun că nu, având în vedere reacția ta. Eu aș fi început cu asta, dacă aș fi fost în locul tău.

Să încep cu verificarea amprentelor? Și cum să fac asta? Privirea lui s-a oprit pe gâtul meu. Pe pandantivul mamei. A scuturat din cap.

– La naiba. Nu știu cum a reușit, a zis în barbă.

– Ce anume? am șoptit și în același timp am auzit-o pe Ashleigh după colț.

– Nimic. Nimic. Uite, încerc să obțin dosarele pe care le-a lăsat pentru tine, dar am nevoie de un pic de timp...

Pe scări s-au auzit pași, iar el s-a retras de lângă mine. Am vrut să mă întind, să îl prind de cămașă și să îl trag înapoi, să îl oblig să termine de spus ce începuse. Dar Ashleigh era aproape, iar ușa din față s-a deschis și ocazia s-a dus.

– Deci, vești bune, a zis Grady, când cei doi s-au întors în bucătărie. Mila și Hunter vor rămâne peste noapte. Doar nu o să-i trimitem pe drum la o oră atât de târzie.

Gura lui Ashleigh s-a deschis un pic, iar privirea șocată i s-a mutat de la Grady la mine. Între timp, Hunter mi-a întins hanoracul, fără să scoată o vorbă.

– Ești de acord? Păreai foarte obosit, am intervenit repede, iar el a ridicat din umeri.

– Sigur, sună foarte bine. Mulțumesc, a adăugat spre Grady.

Grady a dat din mână.

– Bucuros să ajut, a spus țâfnos. O să las poarta deschisă deocamdată ca să vă aduceți lucrurile. Acum, Ashleigh, poți să-i conduci spre camera oaspeților? E bine că avem două paturi duble. Mai vorbim dimineață.

A ridicat cana spre noi, în semn de salut, iar privirea lui a prins-o pe a mea, înainte să se întoarcă și să iasă. Ashleigh l-a privit plecând, cu o expresie gânditoare.

– Ei bine, categoric voi doi ați făcut un fel de voodoo. Buni e un om bun, dar nu e ceea ce aș numi ospitalier.

A dat ușor din mână și ne-a făcut semn să o urmăm pe scări.

– De ce nu mergeți să vă aduceți lucrurile, iar eu vă aștept aici?

L-am urmat pe Hunter spre ușa din față și am așteptat înăuntru, până când el s-a dus la mașină și s-a întors repede cu gențile noastre. Am vrut să mă întorc la Ashleigh, dar mâna lui pe cotul meu m-a oprit.

– Îmi pare rău că nu ai găsit ce căutai, mi-a șoptit, cu ochii ușor înroșiți de la nesomn.

– E în regulă, am zis și i-am luat mâna într-a mea. Întotdeauna există un mâine.

Nu eram pregătită pentru durerea bruscă pe care am simțit-o în piept, imediat în apropierea pseudoinimii mele. În ultimele două zile fusesem copleșită de felul în care Hunter mă făcea să râd sau cum se uita la mine. Dar optimismul lui fusese cel care mă încurajase să merg înainte. M-am gândit că atunci când va pleca îl va lua cu el și pe mâine... și, sincer, mi-era teamă de ceea ce avea să rămână în urma lui.

Am urmat-o pe Ashleigh pe scări, spre un hol îngust, care se despărțea în două. Ne-a condus la ultima ușă de pe stânga.

– Aici e camera de oaspeți, a zis și a deschis ușa.

Înăuntru erau două paturi acoperite cu două cuverturi diferite, foarte colorate. O servantă din

lemn de pin și o noptieră erau singurele mobile, iar pe un perete era doar o fereastră mare, pătrată. Eu și Hunter ne-am lăsat jos puținele lucruri pe care le aveam.

– Baia e la ușa alăturată, puteți folosi pastă de dinți, șampon. Prosoapele sunt sub chiuvetă.

După ce i-am mulțumit, s-a oprit cu o mână pe clanță, pentru prima dată, cu un aer nesigur.

– Dacă nu sunteți obosiți, puteți veni să mai stăm în camera mea o vreme.

Eu nu prea voiam – timpul meu cu Hunter era și așa puțin –, dar nu știam cum să refuz. Mai ales când mi-am amintit că ea zicea că se simte singură acolo, fiind doar ei doi. Evident, Hunter s-a gândit la același lucru, pentru că a aprobat.

– Sigur, de ce nu?

Ne-a condus pe lângă baie, spre ușa pe lângă care trecusem când urcasem scările. Îndată ce a văzut ce era înăuntru, Hunter a înaintat și s-a rotit, iar sunetul făcut de el când a tras aer în piept a umplut spațiul din jur. De sus până jos, pereții erau practic acoperiți cu postere și desene. Roșii și albastre, negre și gri, fețe cu ochi mari și păr zburlit se uitau la noi. Manga.

Un șevalet acoperit cu o pânză mov ocupa un colț de cameră, dar Hunter se îndrepta deja spre un raft de cărți masiv, aflat pe un perete din capătul îndepărtat al camerei.

– Incredibil, a zis, iar degetele lui alunecau reverențios pe cotoare. Ce de lucruri uimitoare ai.

– Nu-i așa? a zis Ashleigh, urmându-l. Am început să le adun când aveam zece ani, iar bunicul mi le

tot cumpăra. Dar tu Mila, ție îți plac manga?

M-am mișcat de pe un picior pe altul.

– Nu am citit niciodată.

– Dar o să remediem asta în curând, a zis Hunter, deși era prea fascinat ca să se întoarcă și să se uite la mine.

S-au lansat într-o discuție animată despre titluri și personaje cu nume străine pe care nu le-am recunoscut. Uitată pentru moment, m-am învârtit prin cameră, uitându-mă la restul lucrurilor. Un pat elegant, cu o tăblie neagră, cu pete de culoare ici-colo. Un birou cu cel mai nou model de laptop și o imensă imprimantă cu laser, plus cutii și cutii îndesate sub birou, cu ceea ce păreau să fie vopsele, iar mirosul lor chimic se simțea în toată încăperea.

M-am apropiat de un panou aflat pe un perete, unde hârtiuțe de diverse culori și poze se suprapuneau, luptându-se pentru spațiu. Cursuri de desen, joburi de babysitter și...

– Faci arte marțiale? am întrebat citind anunțul.

– Hm? O, da, din când în când, bunicul insistă, a zis ea, înainte să se întoarcă la Hunter.

Privirea mea a trecut peste niște rafturi, unde, în mijlocul unuia, am văzut o centură neagră, atent împăturită. Părea că mai mult decât din când în când. M-am uitat peste umăr. Capetele lor negre erau aplecate peste cărți, aproape ca un cuplu, și nu mi-am putut reprima o undă de gelozie. Deși nu aveam niciun drept. Ashleigh era exact genul de fată cu care Hunter merita să fie. Genul cu care nu doar că avea aceleași pasiuni, dar care nu trebuia

să mintă la fiecare pas. Genul cu care probabil avea să fie, odată ce eu îl voi lăsa să plece.

Am urât femeile pe care mi le-am închipuit defilând deodată prin capul meu, așa că m-am întors în căutarea a ceva care să mă distragă. Orice care să mă scape de greutatea bruscă din piept. M-am agățat de raftul de cărți și m-am dus spre capătul mai îndepărtat. Degetele mele au trecut peste câteva cotoare uzate, înainte să se oprească pe un volum subțire, pe care mi s-a părut că îl recunosc.

Ghost in the Shell.

Cunoșteam titlul acela. Era același pe care îl citea Hunter în curtea din Clearwater. Curioasă, am scos cartea dintre celelalte. Am deschis prima copertă, iar când degetul meu a atins prima pagină mi-a apărut un ecran clipind.

Scanare imagini?

Era ceva nou, dar... de ce nu? După ce m-am uitat peste umăr, să mă asigur că Hunter și Ashleigh nu erau atenți, am permis abilităților mele de android să își facă treaba.

Da.

Numărul paginilor: 276.

Timp aproximativ de scanare: 92 de secunde.

Aproape trei pagini pe secundă, am calculat, iar când am atins din nou pagina, vârfurile degetelor au vibrat. Am simțit o undă de căldură, apoi literele și imaginile s-au transformat într-un șir de informații care treceau din pagină prin pielea mea, în sus pe braț. Imaginile au reapărut în capul meu. Abia reușeam să răsfoiesc suficient de repede, să

țin pasul. Corpul meu a vibrat de o nouă energie. Întotdeauna îmi plăcuse să citesc. Acum, aveam abilitatea de a afla o infinitate de povești. Puteam să cataloghez și să stochez colecții întregi. Să le citesc pe toate. Totuși, după ce am parcurs cam un sfert, entuziasmul s-a diminuat. Mâna mea a început să tremure un pic. Pe la jumătate, tremuratul s-a transformat în vibrație. Atunci m-am oprit și m-am uitat la mână. Stăteam și mă holbam nevenindu-mi să cred cum corpul meu devenea rece, rece, foarte rece. Am pus cartea jos și am înghițit nodul uriaș din gâtul meu. M-am uitat spre Hunter, care gesticula amplu cu mâinile, probabil, reconstituirea vreunei scene de luptă manga. Am încercat cu disperare să alung teroarea care amenința să mă cuprindă, străduindu-mă să atenuez ritmul nebunesc al falsului meu puls care îmi răsuna în urechi. Vocea lui Grady, interogându-mă.

„Băiatul acela, l-ai verificat, nu?”

Din depozitul meu de amintiri s-a strecurat o imagine din trecut. Hunter, așezat pe o bancă din curtea Clearwater High, citind exact cartea aceea. Prima lui zi la școală și totuși, cumva, găsise locul meu preferat, cel unde mergeam să fiu singură, unde niciun alt elev nu mă deranja. Atunci nu îmi pusesem întrebări în legătură cu felul în care apăruse ca elev nou, la scurt timp după mine, pentru că... de ce aș fi făcut-o? Atunci, nici măcar nu știam cine sunt. Dar poate că ar fi trebuit.

Din cauza acelei cărți pe care Hunter o citise în Minnesota?

Cartea aceea era despre o fată. O fată android.

Dincolo de teama care începea să mă stranguleze, de îndoială, de neîncredere și de chin, și de negare, un gând era atât de puternic, încât îl simțeam în

cap ca pe o pulsație separată, care mi se lovea de craniu. Gândul acela mă chinuia.

Cât de bine îl cunoșteam pe Hunter? Cât de bine?

Am închis cartea cât de încet am putut și am pus-o la loc, încercând să nu atrag atenția asupra a ceea ce citisem. E doar o măsură de precauție, mi-am spus. O simplă coincidență, nimic mai mult. Dar câte coincidențe poți întâlni, înainte ca un lanț de evenimente să nu mai poată fi interpretate ca fiind o întâmplare? Momentele în cauză mi-au trecut prin minte cu o precizie perfectă.

În acea zi, când Hunter apăruse la Dairy Queen, se întâmplase ca eu să fiu acolo. Hunter în curte, în singurul loc unde eu eram mereu singură. Hunter transferat la cursul meu de engleză. Am făcut un pas nesigur în spate, apoi doi, în timp ce lucrurile s-au derulat tot mai repede. Hunter când mă consolase în hambar și mă întrebase dacă vreau să ies cu el. Hunter când acceptase fără rețineri brațul meu „protetic”, după ce o plimbare cu mașina mă aruncase cât colo, iar circuitele mele ieșiseră la iveală. Atât de dispus să traverseze țara într-o clipă, când îl sunasem. A venit să mă ajute, după ce avusesem doar o întâlnire și aproape că ne sărutasem.

Pumnii mei s-au încleștat, mai tare și mai tare, și a trebuit să mă întorc. Totuși, nimic nu părea logic. Adică, dacă el chiar mă urmărea, de ce mă lăsase să văd cartea, în primul rând? Ar fi fost atât de ușor să fi citit, nu știu, Huckleberry Finn sau orice altceva mai citesc băieții în ziua de azi. Totuși, el avea o pasiune sinceră pentru manga, având în vedere discuția pe care încă o purta cu Ashleigh. M-am uitat la silueta lui înaltă și am simțit un amestec de nesiguranță, teroare și speranță. M-am trezit scuturând din cap. Nu. Nu băiatul acela bun,

sensibil, atrăgător, care mereu fusese acolo pentru mine. Nu era posibil, nu era posibil ca el să facă echipă cu Holland. Nu-i așa? Părul lui era opusul regulilor militărești și, în plus, era prea târnăr. Doar dacă nu cumva minținse în legătură cu vârsta?

Mi-am mușcat buza și i-am studiat profilul. Bun, putea să aibă șaptesprezece, maximum optsprezece ani. Dar mă îndoiam că avea mai mulți. Totuși, nici Lucas nu era mai în vârstă. Iar cei din armată nu erau singurii care mă vânau. Mai era și Vita Obscura.

Vita Obscura care, întâmplător, apăruse la scurt timp după ivirea lui Hunter în oraș. De fapt, iar acum chiar mă simțeam confuză, nu atacaseră casa noastră în timp ce Hunter mă scosese la o întâlnire secretă? Mintea mea nici măcar nu reușea să accepte asta. Eram paranoică? Hunter, parte dintr-un grup care voia să mă dezmembreze piesă cu piesă și să facă o avere din tehnologia mea? Nu. Era imposibil. Adică, dincolo de faptul că nu puteam crede că era posibil ca el să facă parte dintr-un astfel de scenariu, cu siguranță, cineva din V.O. nu ar merge atât de departe încât să încerce să sărute o fată despre care știe că e android, nu?

O mână mi-a zburat spre gură. Dar nu ne sărutasem încă... nu chiar.

„Nu vreau să profit.”

Asta spusese în camera de motel. Dar celelalte dăți când fusese aproape? Oare se prefăcuse interesat, doar ca să mă păcălească? Nu aveam cum să-i aflu adevăratele motive. Hunter o spusese chiar el, în parcul de distracții.

„Am și eu câteva secrete.”

Nesiguranță, nehotărâre, până când m-am temut că aș putea exploda, la cea mai mică provocare. De parcă aș fi fost o grenadă de mână amorsată, gata să fie aruncată. Camera era prea mică, prea înghesuită. Prea plină de probabilități îngrozitoare.

– Mă duc la baie și o să mă pregătesc de culcare, am zis brusc. Noapte bună.

Hunter s-a oprit în mijlocul a ceea ce spunea și s-a ridicat, zâmbetul pălindu-i.

– Îmi pare rău, Mila. Nu mi-am dat seama...

– Nu! Adică, e în regulă.

Am continuat să merg cu spatele spre ușă. Aveam nevoie de spațiu. Spațiu să îmi limpezesc mintea, să îmi dovedesc că gândurile acelea erau o nebunie. Hunter nu putea face parte din toată acea conspirație. Dacă făcea...

Nu. Am alungat gândul. Era de neconceput.

Mi-am forțat buzele să zâmbească.

– Voi terminați de vorbit despre cărți.

– Ești sigură? a ezitat el și a făcut un pas spre mine, dar apoi s-a uitat peste umăr.

Am dat din mână și m-am întors spre ușă. O clipă mai târziu eram în baie, cu ușa încuiată, patrulând și încercând să opresc teama crescândă, care îmi îngreuna capul. *Încetează*, mi-am spus. Taci și *gândește*. În momente ca acela aproape că am invidiat-o pe „sora” mea modernizată, îmbunătățită, Mila 3.0. Ea nu fusese nevoită să își facă griji niciodată pentru emoțiile care ar fi interferat cu logica ei.

Am mai inspirat o dată adânc, m-am desprins de ușă și m-am dus spre oglinda ovală atârnată deasupra chiuvetei. De când evadasem de la Holland avusesem această constantă îngrijorare că, după toate cele întâmplate, după testele la care fusesem supusă și după lucrurile pe care le făcusem, va veni o zi în care mă voi uita în oglindă și voi vedea o fată complet diferită. Sau cel puțin mă așteptasem ca moartea mamei să fi lăsat un fel de semn, ca o urmă de tristețe care să-mi fi îmbătrânit fața altfel tânără. Dar nu. Fața mea arăta exact ca întotdeauna. Aceiași ochi de un verde-frunză, același ten, aceeași buză de jos mai groasă. Mă uitam în oglindă, iar ce vedeam mă făcea să tremur. Părul era altfel, dar fața... încă arătam exact ca Trei. În timp ce mă uitam la imaginea din oglindă, am simțit cum o parte din frică, din anxietate dispare și lasă în urmă un calm, o senzație care mă făcea să cred că, dacă reușeam să îmi controlez emoțiile, reușeam să îmi controlez viitorul. Trei era genul de persoană – mașinărie – care putea să tortureze oamenii fără remușcare. Căreia nu îi păsa dacă cineva – un băiat, să zicem – o trăda. Pentru ea, emoțiile erau doar măști, răspunsuri programate în ea, astfel încât să poată trece drept om. Trei n-ar fi simțit durere, dacă un om ar fi murit. Ea nu și-ar fi bătut capul cu minciunile. Ea doar ar fi... existat.

Pentru moment, părea o alegere bună. Logica m-a calmat, mi-a adunat sentimentele disperate și le-a netezit marginile colțuroase. Dar o voce slabă a protestat. Vocea mea umană. Desigur, Trei ar fi executat un ordin al lui Holland fără să stea pe gânduri, indiferent cine ar fi avut de suferit. Trei era arma perfectă. Dar dacă Trei era arma perfectă, un afurisit de lucru era foarte sigur. Aș fi putut învăța cum să devin și eu una. În felul meu. Mi-am desprins privirea din oglindă și mi-am dat cu apă pe față, atentă la funcțiile mele biologice simulate,

cum spusese Holland, apoi m-am retras spre dormitor.

Din fericire, Hunter era tot cu Ashleigh, iar asta mi-a dat timp să îmi iau hainele de noapte. În timp ce mă schimbam, privirea mi-a căzut pe rucsacul lui care era pe jos, rezemat de perete. Îl văzusem și în camera de motel, și pe scaunul din spate al mașinii, pe tot drumul până acolo. Totuși, nici măcar o dată nu mă gândisem să văd ce e în el. M-am apropiat, forțându-mă să înaintez câte un pas. Afară făcusem o scanare pentru depistarea armelor și nu apăruse niciuna în apropierea mașinii lui Hunter. Dar asta nu însemna că nu ascundea altceva acolo. Sau cei din V.O., cu gadgeturile lor sofisticate. Poate că inventaseră ceva nedetectabil. Am deschis fermoarul, cu degete tremurânde, și am dat hainele la o parte. M-am oprit, să alung nodul din gât, când camera s-a umplut de un anume parfum. Am cotrobăit prin fiecare colțișor, inclusiv prin geanta de cosmetice. Dacă V.O. nu crease arme sub formă de periuțe de dinți, în rucsacul lui nu era nimic. Niciun gadget, nicio armă. Dar dacă el chiar făcea parte din V.O., nu ar fi trebuit să existe vreo dovadă pe telefonul lui mobil? I-am scos smarthpone-ul, am atins ecranul cu mișcări ezitante. Dacă mă înșelam, eram de neiertat. Să îmi bag nasul în informațiile lui private, de parcă aș fi avut dreptul. Să mă port ca un spion.

Nimic incriminatoriu nici acolo. Am simțit o ușurare crescândă în piept, mică la început, dar ajunsă la dimensiuni uriașe apoi. Nu era nimic care să arate că el era altceva decât băiatul care crezusem că e. Dacă ar fi fost de-al lui Holland sau din V.O., cu siguranță aș fi găsit ceva. O armă. Unul dintre gadgeturile acelea de intervenție, cum avuseseră cei care ne atacaseră pe mine și pe mama în motel. Mai rămăsese un singur loc de

verificat, apoi aveam să-mi scot din cap ideea aceea pentru totdeauna.

Jeepul.

După ce am aranjat la loc rucsacul, m-am îndreptat spre hol, așteptând o clipă ca senzorii mei să se adapteze.

Nicio amenințare umană detectată.

M-am grăbit pe alee, până la marginea proprietății lui Grady, cu pași repezi și tăcuți. Am ajuns la poartă.

Semnal detectat: neutralizare a încuietorii?

M-am gândit o clipă, înainte să decid că e prea riscant. Grady monitoriza poarta. De data asta, trebuia să mă cațăr. Am studiat stâlpul uriaș aflat pe o parte a porții, apoi mi-am îndoit genunchii și m-am pregătit să sar. Mi-am luat elan și m-am aruncat în sus, răsucindu-mă spre dreapta. Când am fost sus, m-am prins cu degetele de capătul unei țepușe metalice și m-am săltat. O clipă mai târziu am încălecat poarta, înainte să aterizez pe ciment, pe partea cealaltă. Am aterizat ghemuit și am rămas pe loc, când o mașină a intrat într-un garaj, în celălalt capăt al străzii. Când n-am mai simțit nicio mișcare, am alergat spre mașina lui Hunter și m-am ghemuit pe partea cu trotuarul, lipită de mașină, încercând să fiu cât mai puțin vizibilă. Trebuia să aflu dacă era vreo armă sau vreun gadget de spion în preajmă.

Inițiază scanare.

Nicio armă detectată.

Bun, era în regulă.

Dispozitiv de urmărire detectat: sub o roată din spate.

Inima mea fantomă a tresărit. Fă să fie greșit. Fă să fie altceva.

M-am lăsat pe vine, m-am băgat sub mașină și m-am zgâriat pe gât de la pietrișul de pe jos. Nările mi s-au umplut de mirosul pătrunzător de asfalt și ulei. Am scanat roata din spatele șoferului – o sclipire roșie.

Bine ascuns, aproape acoperit de cauciuc. Degetele mele nu voiau să se miște, dar le-am forțat. Am luat obiectul, apucându-l cu grijă. Textura nu era tare, cum mă așteptasem, ci ușor moale. Spongioasă. Obiectul nu s-a desprins din prima, dar apoi a cedat. Am apropiat de fața mea micul pătrat. Un cub metalic, cu o luminiță roșie care pâlpâia. Încadrat într-o substanță ca siliconul. Același dispozitiv folosit de V.O. M-am uitat mai bine și totul a devenit și mai crunt. În interiorul dispozitivului era un microfon mic. Am rămas întinsă acolo, cel puțin treizeci de secunde, uimită. M-am blestemat pentru că nu scanasem mașina înainte, iar inima mea a tresărit, de parcă ar fi încercat să alunge dovada din mâinile mele. Apoi, am pus dispozitivul la loc și am ieșit de sub mașină. Când m-am ridicat, picioarele îmi erau ca de plumb. Stomacul mi-a urcat în gât. Am închis ochii și i-am strâns, de parcă asta ar fi putut alunga realitatea. Nu puteam să mă mișc. Nu puteam să respir. Nu puteam să gândesc. Durerea era amețitoare, suficient să mă facă să mă chircesc. O grămadă de coincidențe, iar în final cireașa de pe tort. Hunter era cu V.O. Tot timpul fusese. Gaura din pseudoinima mea s-a făcut și mai mare. Senzația că speranța murea. Nu puteam să mint. Până în clipa aceea, o urmă de speranță încă existase undeva adânc în pieptul meu. Pasivă, dar

acolo. În timp ce mă uitam la GPS și rezerva aceea s-a evaporat, lăsând în urmă o albie uscată și crăpată.

La câteva străzi distanță, un motor de mașină a pornit cu un scrâșnet, amintindu-mi că nu puteam să rămân afară prea mult. Trebuia să plec de pe stradă, să mă întorc în camera noastră, înainte ca cineva să îmi observe absența.

Pe pilot automat, m-am cățărat din nou peste gard și m-am furișat înapoi în casă, cu mintea chinuită de o combinație toxică. Neîncredere. Acceptare. Trădare. Un sentiment al pierderii atât de amețitor, încât am crezut că picioarele mele ar putea ceda. Și, în sfârșit, întrebări fără răspuns, care mă asaltau nemiloase. Cum putea Hunter să mă trădeze în halul acela? El știuse adevărul despre mine în tot acel timp și nu spusese nimic. Eu mă simțisem vinovată că nu îi spusesem nimic, iar el mă păcălise. Brusc, vedeam totul într-o altă lumină. De ce evitase să mă sărute? De ce insistase să vină cu mine? Oare povestea despre tatăl său chiar era adevărată? Iar dacă făcea parte din V.O. de ce nu acționaseră încă? Ce căutau? Aceleași informații pe care le căutam eu? Sau altceva? Și *ce naiba puteam să fac*? Nu aveam cum să fug, nu fără informația pentru care venisem. De fapt, nu puteam să fac nimic care să mă dea de gol că știam adevărul despre Hunter. Până nu aveam un plan, trebuia să intru în joc.

Mi-am verificat senzorii, înainte să deschid ușa din față și să mă furișez în casă. M-am oprit să ascult, înainte să o iau pe scări. Am fost în siguranță, până când am pășit pe hol și am auzit vocea lui Hunter, după colț, spunându-i lui Ashleigh noapte bună.

Trădător.

Stomacul mi s-a strâns când am gonit spre pat. Pașii lui Hunter s-au auzit pe hol. Nu puteam să dau ochii cu el. Nu până nu procesam totul.

Distanță față de țintă: 10 picioare.

Distanță față de țintă: 5 picioare.

Fără timp de pierdut, am dat la o parte cuvertura și m-am băgat sub ea. Pleoapele mele s-au închis exact când ușa s-a deschis.

– Mila? a șoptit el, apropiindu-se cu pași ușori de patul meu.

Mi-am ținut fața relaxată și ochii închiși, respirând încet și profund, în timp ce dedesubt degetele mele strângeau cearșafurile, iar în cap mi se formase un ciclon care făcea bucăți orice fel de certitudine.

Ironia a căzut peste mine ca un avion care se prăbușește, aterizând exact în mijlocul pieptului meu. Eu plănuisem să îl părăsesc pentru a-i salva viața... și în tot acest timp el plănuise să mă trădeze. Și pentru ce?

Era un mister pe care trebuia să îl rezolv. Și încă repede.

Cu capul întors într-o parte, am așteptat, în timp ce senzația zdrobitoare creată de trădarea lui continua să mă sufoce. Am așteptat, în timp ce el căuta prin rucsac. Am așteptat să se ducă la baie și să se întoarcă. Am așteptat până s-a urcat în pat și a șoptit noapte bună, apoi s-a întors pe partea lui, cu căștile în urechi, auzindu-se încet muzică.

Am așteptat până când lacrimile amare au încetat să-mi curgă pe sub gene și să îmi ude perna. Când respirația lui s-a relaxat, am mai așteptat o vreme,

cântărind și renunțând la mai multe planuri, unul după altul.

Să fug? Nu. Acum, mai mult ca niciodată, aveam nevoie de informația pe care îmi spusese mama să o caut. Să îl supun pe Hunter și să îi cer răspunsuri? Nu încă. Nu puteam risca să alerteze cumva V.O. Ultimul lucru pe care voiam să îl afle era că eu știam că ei sunt cu ochii pe mine.

Să îi spun lui Grady? Hm-hm. Asta n-ar fi făcut decât să îi pună în pericol pe el și pe Ashleigh. În plus, de unde să știu că Grady nu mă trăda chiar în clipa aceea? Dacă învățasem ceva, era faptul că ceea ce îmi ceruse mama înainte să ajungem la Holland încă era valabil: să nu ai încredere în nimeni. După cum se dovedise, sfatul ei fusese foarte bun. Doar că ar fi trebuit să țin cont de el mai devreme.

Totuși, aveam nevoie de un plan. Să fac ceva. Nu aveam de gând să stau și să aștept după un bărbat care poate că îmi era aliat, poate că nu, într-un pat aflat la mai puțin de trei picioare de unul care știam că îmi e dușman. Nu puteam. Nu, aveam de gând să caut informația singură.

După ce m-am asigurat că Hunter era cu fața la perete și nu se mișca, m-am dat jos din pat și m-am furișat pe hol. Am stat în ușă, să verific dacă se aude vreo mișcare. Niște sunete slabe dinspre camera lui Ashleigh. Nimic dinspre a lui Grady.

Mi-am șters lacrimile, mi-am alungat durerea undeva adânc în mine și am întors cheia. Apoi, m-am grăbit în jos pe scări. Trebuia să reevaluez totul și nu puteam să fac asta fără acea informație. Aveam nevoie de un plan de acțiune. Grady mă întrebase dacă îl verificasem pe Hunter. Acela era un moment la fel de bun ca oricare altul să îmi repar greșeala.

7

Holul era gol, așa cum îmi spusese și auzul meu îmbunătățit. Picioarele goale nu făceau gălăgie și m-am oprit în fața ușii de pe stânga. Biroul lui Grady. Ușa era ușor întredeschisă, așa că am împins-o încet. M-a întâmpinat întunericul.

Vederea nocturnă activată.

Biroul era luminat de o strălucire roșiatică și am trecut totul în revistă, cu o privire rapidă. O poză de familie înrămată pe perete, lângă un desen de-al lui Ashleigh (cu un dragon, probabil că era recent, după tehnica avansată), rafturi cu diverse cărți de nonficțiune și de spionaj, un birou din lemn masiv, cu un laptop vechi și o imprimantă. Covor gri, cu urme în patru locuri, în cealaltă parte a camerei, semn că mobila fusese mutată recent. O măsuță ciudată făcută dintr-o roată de mașină întoarsă pe o parte și cu un blat de sticlă rotund deasupra. Un miros floral slab, pe care l-am atribuit odorizantului de cameră, pentru că trandafirii erau prea departe ca să se simtă și nici Grady, nici Ashleigh nu se parfumau. Nu exista un alt acces în cameră, în afară de ușa în care stăteam.

Am traversat încăperea până la scaunul rotativ, atentă să nu fac zgomot, și l-am împins spre birou. Am atins laptopul închis – pe el era un sticker mare, pe care scria „Viața e frumoasă” – și mi-am dat seama că nu era oprit. L-am deschis și a apărut o lumină albastră puternică. Nu tocmai discretă.

Apoi, au apărut iconițele și mi-am pus degetele pe tastatură, iar când am făcut asta un zumzet a vibrat în interiorul meu, începând din inimă și mergând spre cap. Ca data trecută, am simțit două rețele distincte – una accesibilă, una blocată. Trebuia să verific. Am început prin a efectua o căutare simplă. Folosindu-mi mâinile să mă ancorez, am rostit comanda.

Deschide portaluri.

În același timp, am auzit un scârțâit. Sunetul m-a oprit, iar informațiile și-au încetat curgerea. Ochii mei s-au ridicat încet, în direcția de unde venise sunetul. Camera lui Grady. Am așteptat, cu respirația inutilă ținută în pseudoplămâni, în timp ce sunetul a continuat să se audă ritmic. Scârț. Scârț. Scârț. Coborâse din pat și... pășea. Am așteptat. Nu puteam fi prinsă acolo, umblându-i prin lucruri. N-ar fi înghițit nicio poveste pe care aș fi inventat-o.

Am auzit și mai multe scârțâieli, doar că... nu dinspre ușa lui. În schimb, el a luat-o spre stânga. Liniștea s-a lăsat pentru câteva clipe, iar eu am rămas pe loc nehotărâtă, neștiind dacă să abandonez misiunea sau nu. Apoi, s-a auzit apa. Câteva scârțâituri ale patului și, în sfârșit, liniște.

Deschide portaluri.

Informațiile au pornit spre interior, de data asta, cu o arsură electrică prin brațele mele. Întregul cap îmi vâjâia, plin de șuvoiul de informații care clipeau și se roteau, de parcă dansau. Le simțeam alunecându-mi printre degete, lucioase și sinuoase. Informațiile mi s-au scurs în minte ca apa într-un urcior, luminate de o strălucire irizată. Am acceptat energia, datele, faptul că puteam obține orice informație voiam.

Printre ele, am căutat un nume.

Hunter Lowe.

Desigur că au apărut mii de posibilități, așa că m-am întors și am căutat informații care să îl lege de vreo activitate militară sau de ceva suspect. Nimic. Așa că am sortat rezultatele, până când l-am găsit pe Hunter al meu. Doar că nu mai era al meu. Internetul mi-a confirmat că urmase un liceu din San Diego, înainte să vină în Clearwater. Nimic remarcabil în istoricul familiei lui. Tatăl său vitreg avea propria companie de software, iar mama lui preda la o universitate online. Le-am studiat fețele – mama lui era drăguță, cu pomeți înalți și ochi mari, de un albastru mai închis decât ai lui Hunter. Părul ei blond spălăcit era tuns scurt, într-un stil lejer. Tatăl lui vitreg, cu o frunte lată, subliniată și mai mult de un început de chelie, ochi căprui, care zâmbeau ușor spre cameră. Nimic remarcabil la niciunul dintre ei. Oare aveau idee în ce se băgase fiul lor?

Am căutat mai departe, dar nu am găsit mare lucru. O referire la un meci de fotbal de copii ici, o listare sub numele Societății Naționale de Onoare colo. Nimic care să îmi sară în ochi și să strige „V.O.!” Indiferent care erau răspunsurile, nu aveam să le găsesc acolo. M-am gândit să aștept ca Grady să îmi ofere mai multe informații, dar pe el nu îl verificasem. Iar după cele descoperite la mașină îmi venea greu să cred că îmi era cineva cu adevărat prieten. Cu cine vorbise Grady la telefon mai devreme? De ce insistase să rămânem peste noapte, în loc să îmi dea informația și să plecăm? Era la fel de viclean și intrigant ca Hunter? Nu mă îndoiam că răspunsurile pe care le căutam erau în spatele rețelei securizate, GrSecureNet.

Încă o dată, m-am deschis către energia care pâlpâia în jurul meu și am căutat o cale alunecoasă, mai puțin solidă, care să mă ducă spre rețeaua ascunsă. Și am găsit. Dar... M-am lovit de o ușă imaginară. Acces nepermis, mi-a comunicat rețeaua. *Verifică utilizator?* Of, nu. Comanda a ieșit din mine repede.

Dispozitiv de neutralizare închis.

Acel sunet cunoscut. Înfundat la început, apoi crescând în volum; ca un val care se sparge de țărm. Un val care se dezlănțuie. Apoi, bariera care mă ținea afară a cedat și o ușă s-a deschis.

GrSecureNet: acces permis.

Un val de entuziasm mi-a trecut pe sub piele. Grady nu putea să mă țină la distanță. Nimeni nu putea.

Am mers pe urmele lui, ca și cum aș fi urmat niște fire până la ghemele lor. Urmele m-au condus la mici cutii verzi care pluteau în aer.

Fișiere.

Le-am schimbat pozițiile, încercând să-mi dau seama de unde ar fi mai bine să încep.

Recent descărcate – Confidențial.

Părea la fel de bun ca altele.

Deschide fișier.

Acces restricționat: informații secrete.

Încă înainte să încerc comanda obișnuită, mi-am dat seama că ceva era diferit acolo. Era mai protejat.

Dispozitiv de neutralizare?

Posibil intrus. Introdu parola sau blocarea sistemului va începe în 5, 4...

La naiba! Parolă? Nu aveam nicio parolă. Dacă aș fi avut suficient timp, probabil că aș fi găsit-o, dar nu în...

3...

Trei secunde!

Din disperare, am mai încercat o dată.

Dispozitiv de neutralizare! Permite accesul utilizatorului!

Comandă ilegală. Blocarea sistemului începe acum.

Parcă în capul meu fusese apăsat un întrerupător care reduce lumina. Fluxul verde sclipitor s-a estompat, iar în clipa următoare a dispărut. În urma lui a rămas un ecou, un vid unde cu câteva momente în urmă fusese viață.

La naiba.

O clipă mai târziu, o sclipire a umplut vidul, iar luminile s-au aranjat în cuvinte.

Bună încercare, dar fără succes. Nu te îngrijora, am sus fișierele de care ai nevoie.

Grady. Șocul m-a făcut să sar în picioare și m-am dat înapoi. Ce... Cum...

Vii?

Am ezitat doar o fracțiune de secundă.

Da.

Scârț.

Capul meu s-a întors rapid spre ușă. Fusesem atât de absorbită de căutare, atât de cufundată în locuri inaccesibile, încât nu fusesem atentă la ce se întâmpla în jur.

– Bunicule? Bunicule, trebuie să îți arăt ceva...

Ashleigh a apărut în ușă, încă îmbrăcată cu blugii tăiați și cu tricoul de mai devreme, ținând în mână telefonul. A înlemnit când m-a văzut venind spre ea.

– Unde e Buni?

A întins brațul să îmi blocheze calea, iar eu m-am oprit în ultima clipă ca să evit ciocnirea cu ea. Niciun zâmbet; gura ei era o linie subțire, în timp ce îmi studia fața.

– Destul de bine, dar au greșit bărbia. Totuși, am știut că ești tu.

Mi-am potolit respirația.

– Nu știu despre ce vorbești, am zis, cu o voce calmă, și am strâns din sprâncene, în semn de confuzie. Ce bărbie?

– Am făcut o căutare, când ți-a scăpat că știai că Buni a lucrat pentru guvern. Am făcut o poză cu telefonul și am încărcat-o, apoi am dat de portretul poliției. Dacă nu ești tu, poți să le explici polițiștilor de ce arată exact ca tine.

Am făcut un pas în față.

– Uite ce e, nu e ceea ce crezi, am zis repede. Nu am făcut nimic. Jur, nu am de gând să fac rău

nimănui. Doar lasă-mă să plec și o să dispărem de aici. Nu o să vă mai deranjăm. Întreabă-l pe bunicul tău, el o cunoștea pe mama!

– Da, sigur.

Am încercat să trec pe sub brațul ei, dar piciorul ei s-a întins și m-a nimerit în stomac. Am căzut în fund, dar covorul gri a absorbit sunetul căderii mele.

– Nu pleci nicăieri. Polițiștii sunt pe drum, vor fi aici în curând.

Polițiști.

M-am împins tare pe palme și am sărit în picioare, cu o singură mișcare, fără efort. Ashleigh încă era în ușă, iar corpul ei s-a aplecat în poziție de apărare, dar tot ce vedeam era un obstacol în calea scăpării mele. Nu aveam de gând să-i las pe polițiști să mă găsească. Aveam să scap, cu orice preț.

Amenințare umană detectată.

Acționez?

Da.

Am fandat spre stânga, apoi am țâșnit spre dreapta, în timp ce ea era încă pe la jumătatea saltului. Și-a recăpătat echilibrul la timp să lovească cu mâna dreaptă, dar prevăzusem asta.

Blochează atacul țintei cu brațul stâng.

Rotește-te spre țintă, inițiază blocajul.

M-am rotit și am ajuns în spatele ei, apoi am vrut să-mi pun brațul în jurul gâtului său, dar am ezitat.

Ea nu era inamicul meu, era doar o fată care încerca să-și apere bunicul.

Inițiază blocajul.

Blochează...

Prea târziu. Cotul ei m-a pocnit în față. Am lovit marginea tocului ușii, înainte să mă rostogolesc pe hol. În timp ce îmi recăpătam echilibrul, blestemându-mi ezitarea, ea a luat un scaun și l-a ridicat.

Obstacol, 20 centimetri până la impact. Blochează.

De data asta, am fost pregătită. Când spătarul scaunului a zburat spre mine, l-am apucat cu mâna dreaptă, oprind mișcarea cu ușurință, în timp ce mă cuprindea furia. Am văzut cum ochii lui Ashleigh se fac mari, am auzit icnetul ei. Am simțit cum lemnul se rupe în mâna mea, care se strângea tot mai tare. Bucățile au căzut pe podea, ca un rumeguș, iar ea s-a dat înapoi, ca un crab.

– Ce ești? a șoptit, cu privirea lipită de scaunul rupt.

Expresia ei îngrozită spunea tot.

Ciudată.

Asta a declanșat o teamă în mine, dar am alungat-o, lăsând furia să-i ia locul. Când piciorul ei a lovit, l-am prins. I-am răsucit glezna. A căzut, iar corpul i s-a răsucit în aer, înainte să lovească podeaua din lemn, cu o bufnitură.

Ținta: doborâtă.

În depărtare s-a auzit o sirenă. Nu mai aveam timp de joacă.

Am lăsat-o să se ridice în genunchi, gemând, dar umerii ei încordați și privirea îngustată îmi spuneau că era încă furioasă. De data asta, n-am ezitat. Când s-a ridicat în picioare, am prins-o de braț și am răsucit-o. Mi-am pus brațul în jurul gâtului ei, l-am folosit pe celălalt să o țin și i-am împins capul în jos, până când am simțit că trupul i se înmoaie și am șoptit:

– Îmi pare rău.

Când trupul a alunecat pe jos, iar lumina roșie a clipit – *Țintă: imobilizată* –, am încercat să mă consolez cu gândul că efectele erau doar temporare. Când avea să-și recapete cunoștința, avea să fie bine. Acum, trebuia să mă duc sus, să pun mâna pe dosarele de la Grady și să îl iau pe Hunter, înainte să sosească poliția. Mă pregătisem să îl las să plece, dar, date fiind circumstanțele, trebuia să îl iau cu mine, iar asta mă durea de mii de ori mai rău. Puteam să mă folosesc de el. Cel puțin trebuia să aflu ce știa.

De deasupra s-au auzit bufnituri.

– Ashleigh? a strigat Grady din dormitor. Totul e în regulă?

Nu mai aveam timp. Am sărit peste ea și am gonit pe scări, când Grady a ieșit brusc din camera lui. Părul lui scurt era răvășit, pijamalele în dungi erau șifonate. Avea o armă.

– Ce naiba se întâmplă? Unde e Ashleigh?

A îndreptat arma spre mine, dar nu asta mi-a tăiat respirația, ci bucata de plastic pe care o ținea în mâna stângă. Am făcut zoom pe acel obiect. Un

card SIM. Sirena se auzea încă departe – prea departe ca Grady să o audă cu urechile lui de om –, dar știam că se apropiau.

– Ăla e pentru mine? am întrebat și am arătat spre card.

A ridicat capul, cu sprâncenele încruntate deasupra ochilor furioși. A lăsat arma jos.

– Am dat peste ceva când l-am scos din computer. Un fel de alarmă, care n-ar fi trebuit să fie acolo.

– De ce ar...

– Fișierele sunt codate. Nu au ce face cu ele dacă nu le pot decoda.

Cine mai știa de fișiere și pusese alarma? V.O.? Sau Holland? În punctul acela, nu știam dacă mai conta. Tot ce știam era că trebuia să plec de acolo.

– Uite, ia-l, a zis Grady. Eu nu pot intra în fișiere, dar știu că tu poți.

Știu că tu poți.

Încet, mi-am ridicat privirea de pe bucățica de plastic și metal spre fața lui, la timp să văd cum aprobă scurt din cap. Știa. Știa ce eram. Îi era frică, dar oricum mă ajuta.

– Înainte să uit, Nicole a vrut să îți spun că răspunsul e mereu aproape de inima ta.

Înainte să pot procesa ce spusese, un geamăt slab s-a auzit de jos. M-am apropiat de Grady. Suficient de mult să simt un iz de pastă de dinți cu scorțișoară și să îi văd nările tresărind. Nu aveam timp să-i explic. Mâna mea s-a întins și a luat

cardul, înainte să mă oprească, în timp ce se uita într-o parte, spre scări.

– Ashleigh? a șoptit.

Apoi, privirea i s-a îngustat și a ridicat arma.

– Știi că nu mă poate răni, am zis, apoi mi-am înjurat limba impulsivă.

El și-a dat seama aproape la fel de repede ca mine și a țâșnit spre ușa camerei de oaspeți. Pentru o clipă, picioarele mele au rămas pe loc, o voce logică insistând că asta mi-ar fi putut rezolva una dintre probleme. Dacă Hunter ar fi fost mort, n-ar mai fi putut vorbi.

Nu.

Emoțiile mele au respins vocea și s-au dezlănțuit, eliberându-mi picioarele să fugă după el. L-am apucat de gulerul pijamalei, când el a ajuns la clanța ușii. S-a întors când l-am tras înapoi, iar ușa s-a trântit. S-a zbătut, surprinzător de puternic. Mâna cu arma s-a îndreptat spre mine. Mi-am împins mâna înainte, iar pe a lui am împins-o în sus, spre tavan. S-a auzit o împușcătură.

Răsucește mâna cu arma ca să slăbești strânsoarea.

Genunchiul stâng spre abdomen.

De data asta, nu am ezitat deloc. O clipă mai târziu, l-am dezarmat și l-am pus la podea, chircit de durere. Am simțit cum vina se umflă în pieptul meu, ca un balon plin cu aer murdar, dar am alungat-o și am alergat spre camera mea. Hunter era încă întins pe pat, cu căștile pe urechi. Nu auzise absolut nimic.

Când i-am văzut fața nemișcată, o așchie de îndoială mi-a fisurat certitudinea. Un agent V.O. chiar ar dormi într-un astfel de moment? Apoi mi-am amintit de toate coincidențele, iar convingerea mea a fost din nou intactă. Nu aveam timp pentru asta în clipa aceea, nu cu alarma trasă de Grady. Trebuia să plecăm imediat. Mi-am pus arma la talie – cine știe când urma să am nevoie de ea? – și i-am luat căștile din urechi.

– Plecăm! Viață sau moarte! am adăugat, când am văzut că nu se grăbea.

– Ce? Ești...

Dar expresia de pe fața mea l-a întrerupt. A sărit în picioare. Desculț – pantofii lui erau în rucsac – s-a împleticit după mine.

– Credeam că rămânem peste noapte.

– Schimbare de planuri. O să-ți explic mai târziu, dar acum trebuie să plecăm.

Am vrut să cred că era o dovadă a încrederii lui în mine, dar era mai degrabă dovada vinovăției faptul că m-a urmat fără o vorbă. Cel puțin până am ajuns în capul scărilor, unde Grady era încă chircit pe jos.

– Iisuse, Mila, ce se în...

– Îmi pare rău, domnule Grady, i-am strigat, trecând repede pe lângă el. Pe cuvânt că Ashleigh va fi bine. Hunter, o să fie bine și nu pot să te aștept, am adăugat și l-am smucit de braț, când el s-a oprit să verifice starea lui Grady. În mașină. Acum.

Cu o față perplexă, Hunter s-a întors dinspre Grady și a pornit după mine. Eram sigură că unui

tip oarecare toată povestea i s-ar fi părut un dezastru. Grady doborât la etaj, Ashleigh chinuindu-se să se ridice în picioare, la parter. Să fii luat pe sus din pat și scos pe ușă în toiul nopții, fără vreun avertisment. Dar Hunter nu era un tip oarecare.

Era doar un mincinos incredibil de bun.

Am coborât scările în goană, trecând pe lângă Ashleigh-cea-doborâtă:

– Bunicul tău are nevoie de ajutor.

Hunter m-a urmat, dar în tăcerea lui jur că am simțit privirea acuzatoare sfredelindu-mi ceafa. Am ieșit în goană pe ușa din față și, brusc, țipătul sirenei s-a auzit foarte tare. Erau aproape.

– Fugim de poliție? a șoptit Hunter, în cele din urmă, în timp ce încerca să țină pasul cu mine.

Am gonit de-a lungul potecii din cărămizi, apoi pe aleea din beton, cu vântul nocturn rece lovindu-ne peste fețe. Spre deosebire de noaptea trecută, cerul întunecat din acea seară era luminat de ceea ce păreau să fie mii de stele, ale căror sclipiri ne luminau vesel, astfel că oricine putea să ne vadă.

– Nu mai fac niciun pas până nu îmi răspunzi, a strigat el.

Mi-am întins gâtul și am văzut că se oprise, cu mâinile pe coapse, gâfâind. Brusc, furioasă pe vicleșugul lui, m-am răsucit, gata să îmi descarc toată furia. Era o scursură. De cea mai joasă speță. Mai rău decât Holland, care cel puțin nu-mi spusese dulci nimicuri când încercase să mă înjunghie în inimă. Nu, Holland mă privise drept în ochi și mă lăsase să văd că urma să curgă sânge. În timp ce Hunter... Hunter avea de gând să-mi

vâre cuțitul între umeri cu o mână, în timp ce cu cealaltă avea să pretindă că mă ținea aproape de dragă ce-i eram. Dar nu puteam doar să mă arunc asupra lui. Trebuia să mă port ca înainte. De parcă n-aș fi avut habar că făcea parte din V.O. Trebuia să îl bat la propriul joc. Am săpat în minte după o scuză.

Gândește, Mila! Ce i-ai fi spus înainte să îi afli adevărata față?

Simplu. Mila dinainte de trădare s-ar fi ținut cât mai aproape de adevăr. Iar în clipa aceea avea chiar mai puține motive să se îndepărteze de el. Deja știa totul.

– Uite ce e, va trebui să ai încredere în mine. Au făcut o greșeală și cred că eu sunt altcineva. O fată căutată de poliție. Aș putea să le explic polițiștilor, dar suntem minori, călătorim fără însoțitori, a trebuit să mă apăr. Vrei să fii dus la secție?

– Dacă vreau...

Vocea lui s-a stins, buzele i s-au întredeschis nevenindu-i să creadă, ochii lui au trecut peste fața mea, de parcă încerca să identifice un necunoscut. Dinspre sud, am auzit altă sirenă, iar țipătul ei s-a alăturat celeilalte. Nu puteam să aștept, dar nici să îl las pe Hunter. Trebuia să vină cu mine. Chiar dacă trebuia să îl târăsc. Făcusem un pas spre el, să îl apuc, când s-a ridicat și a luat-o la fugă.

– Când ajungem în mașină, vreau să știu exact ce naiba se întâmplă aici.

Da, și eu. Vreau să știu cine ești de fapt și de ce ești cu mine.

Am ordonat porții să se deschidă când încă eram departe de ea. Ne-am strecurat prin deschizătură și

am alergat spre mașină.

Sirenele erau foarte aproape.

Am sărit pe locul șoferului și am aruncat bagajele în spate. Nici măcar nu am așteptat ca el să închidă ușa înainte să pornesc. Eram sigură că cea mai apropiată sirenă se auzea dinspre nord, așa că am călcat accelerația și m-am îndreptat în sens opus. Frica făcea ca inima să îmi galopeze. Dacă dădeam peste ei și se sinchiseau să arunce o privire înăuntru... Nu puteam permite să se întâmple asta.

Și tot timpul am fost foarte conștientă de GPS. Clipind ca o bombă amorsată, sub picioarele mele, amintindu-mi că atâta vreme cât îl aveam pe Hunter cu mine V.O. îmi va urmări fiecare mișcare. Am călcat accelerația, iar mașina a țâșnit înainte. Hunter n-a zis nimic, dar mâna lui se ținea de mânerul din tavan, atât de strâns, încât i se albiseră încheieturile. Am reușit să ajung la două străzi distanță, când am auzit sirena după colț. Am oprit luminile și am intrat pe o alee pustie din dreapta mea. Am oprit motorul și m-am lăsat în jos în scaun.

– Jos, am șoptit, iar Hunter m-a ascultat.

Prin geam, luminile albastre și roșii au clipit mișcându-se repede. Când au dispărut, am tras cu ochiul și am văzut farurile estompându-se. Am repornit mașina și, o clipă mai târziu, dădeam cu spatele, să ieșim pe drumul principal.

Între timp, cardul mă apăsa pe coapsă, prin blugi. Probabil, o amintire a faptului că nimic nu rămânea nepedepsit. Mi-am strâns mâna pe el. Speram ca orice era acolo să ne ofere un indiciu despre direcția în care să merg mai departe, pentru că altfel... eram pierdută. Singură pe lume, fără un scop.

Hunter s-a foit, s-a tras cât mai departe de mine și și-a aranjat părul rebel, iar inima mea de android a sunat a gol. Singură într-o lume în care, indiferent cât de mult aș fi încercat, speranța dispărea. Mi-am atins buzunarul încă o dată. Și dacă fișierele erau un fel de capcană? Ei bine, atunci... atunci eram ca moartă. Deși unii ar spune că nici nu fusesem vreodată vie.

8

Ne-am îndepărtat cu viteză de casa lui Grady. Fiecare mașină pe lângă care treceam era o posibilă amenințare; fiecare trecător, un posibil soldat care voia să pună mâna pe noi. Cerul nopții se întindea deasupra, prea festiv, cu parada lui de stele. Cel puțin, de data asta, mi-am amintit să folosesc farurile. Hunter a rămas tăcut, privind decorul de lumini, de parcă ar fi fost ușor catatonic. Se prefăcea șocat, deșteaptă mișcare. Ce fel de om nu ar fi fost șocat, după ce ar fi fost luat pe sus din pat, de iubita lui, să fugă de poliție? Genul care lucra pentru un grup secret. Am aruncat o privire scurtă spre silueta lui înaltă tolănită pe scaunul de lângă mine, cu părul lui ciufulit lipit de geam. Nu părea prefăcut. Arăta ca un băiat normal – minunat, dar normal.

Dar și eu arătam ca o fată normală, deci asta nu însemna chiar nimic. A rămas nemișcat, cu excepția mâinii stângi, care se strângea și se desfăcea în poală. Tăcerea s-a întins între noi și a făcut ca interiorul mașinii să devină apăsător, din cauza încordării. După alte câteva zeci de mile, s-a întors spre mine. Fără zâmbetul său obișnuit. Fără urmă din tandrețea pe care o zărisem în privirea lui înainte. Doar o încordare incredibilă, care îi umplea fruntea de riduri și îi trăgea în jos colțurile gurii. Și îl făcea să strângă pumnii.

Nu știam la ce fel de minciuni să mă aștept, astfel că m-am îmbărbătat.

– Ai lovit un om în vârstă, care ne-a hrănit și ne-a oferit un pat. Fugim de poliție, probabil, acuzați de vreo infracțiune. Ce naiba se întâmplă?

Atitudinea lui, tonul lui, reușise să mimeze perfect partea cu eu-sunt-victima. Îndoiala s-a ivit din nou, dar furia a întrecut-o, acoperind-o cu o ceață întunecată. Mincinos. Mincinos frumos, înșelător, cuceritor.

Am înghițit o dată, de două ori și mi-am îmblânzit furia.

– Ți-am spus. Ashleigh credea că mi-a văzut poza într-o știre și a sunat poliția.

– Și? a întrebat pe un ton tot mai nervos.

– Și ce?

A deschis gura, cu ochii incredibil de mari.

– Iisuse, Mila, faci mișto de mine? Poza. Era a ta?

Am tresărit. Dacă se prefăcea, era al naibii de bun. Mimase perfect reacțiile unui tip obișnuit, într-o astfel de situație. Panicat, și furios, și, da, speriat, toate la un loc. Sigur că mimase perfect. Dar de ce? Ce voiau? De ce tot acest truc elaborat? Mi-au venit în minte două posibile motive. Unu, voiau ca eu să îi conduc la informațiile pe care le aveam în buzunar. Doi, făceau un studiu complex, foarte detaliat. Îl puneau pe Hunter să observe ce mă făcea să reacționez, care erau exact funcțiile mele de android. Practic, cam ca un experiment de-al lui Holland. Testarea capacităților de android la emoțiile umane, înainte să le folosească pentru scopurile lor bolnave.

– Semănam foarte mult, am încercat eu, cuvintele ieșindu-mi greu printre dinții încleștați.

– Deci nu erai tu.

S-a aplecat spre mine și m-am simțit asaltată de emoții contradictorii. Să mă retrag din apropierea lui sau să cedez pornirii de a mă apleca și eu spre el. Am rămas neclintită, ignorându-le pe amândouă.

– Dacă nu erai tu, de ce ai fugit?

Am dat din umeri, cu un gest neajutorat. Cel puțin așa speram.

– Am fugit pentru că sunt speriată, Hunter! Există o poză a unei fete care seamănă cu mine și e căutată pentru crimă. Crezi că polițiștii ar crede ce le spun? Am șaisprezece ani, din punctul lor de vedere sunt o fugară! Dacă pun mâna pe mine, o să iasă o nebunie, nu e nimeni care să mă scoată și s-ar termina cu căutarea tatălui meu, am zis, cuvintele ieșind din gura mea tot mai repede.

El nu era singurul care putea să joace teatru.

Am tras aer în piept cu un aer teatral, apoi am zis:

– Știu, probabil că am greșit, dar m-am panicat. Îmi pare rău că ești prins la mijloc în asta. M-am temut că, dacă rămâi în urmă, te vor aresta.

M-am forțat să îi ating brațul, gata să înfrunt dezgustul contactului. În schimb, fiorii mi s-au întins rapid pe sub piele. Chiar și în clipa aceea.

Dacă ar fi fost și ei o prefăcătorie.

– Bine, a zis încet și și-a frecat tâmpla cu două degete. Dar Grady și Ashleigh? Cum i-ai doborât?

Doamne. Nu avea de gând să înceteze cu întrebările?

– Mama s-a gândit că e bine să învăț autoapărare, în caz de nevoie. Și ei au fost cei care au sărit la mine primii.

Nu am mai spus că, de fapt, eu l-am apărat pe el de Grady, pentru că nici măcar în momentul acela nu găseam o explicație logică pentru că făcusem asta. Gândul unui glonț care ar fi intrat în inima lui Hunter m-a făcut să simt cum propria-mi inimă se sfărâmă din nou. *Proasto. Lui nu-i pasă de tine deloc.*

După cum se dovedise, asta nu conta. În ciuda furiei pe care abia mi-o stăpâneam, în ciuda durerii pe care o simțeam de câte ori îmi imaginam GPS-ul ascuns sub roată, inima mea refuza să cedeze. Dar cel puțin știam că era mai bine să nu am încredere în ea. Era doar vina mea că nu observasem că nu eram singura care putea să mintă.

Sprânceana lui s-a ridicat.

– Ei au sărit la tine primii.

– Da.

L-am văzut cum scutură din cap și mișcă din buze fără să rostească o vorbă, de parcă tot nu reușea să înțeleagă.

– Bine, a zis în cele din urmă. Am crezut că iese ceva cu bătrânul. Adică, cine își apără florile? Dar Ashleigh...

– Ea credea că o să pună mâna pe o recompensă uriașă.

– Deci prietenia lor, interesul lor pentru noi a fost doar o minciună... să obțină ceva.

– Exact.

– Aș vrea să fi țipat sau să fi făcut ceva, să vin să te ajut.

Îmi credea minciunile, voia să mă susțină. De ce mă simțeam vinovată? Și el mințea, pretinzând că nu știa ce se întâmplă.

– Totul s-a petrecut prea repede.

Amenințare detectată: 2,8 mile.

Mâinile mi s-au încleștat pe volan.

Elicopter militar UH-1N. Se îndreaptă spre sud-est.

Vederea mea 3D a preluat controlul și mi-a arătat un vehicul mare, alb cu roșu și dungi albastre pe o parte.

Înarmat.

Holland, el trebuia să fie. Se îndrepta direct spre casa lui Grady.

Am apăsat un pic accelerația, rugându-mă să fi pus suficientă distanță între noi și casa lui Grady, să evit detectarea și ca Holland să țină oarecum sub pază detaliile evadării mele, să își salveze imaginea. Dar aveam nevoie de informația pe care Grady mi-o dăduse și aveam nevoie de ea repede. În scurt timp, aveam să fiu înconjurată de dușmani și fără ajutorul mamei mă învârteam în beznă.

Mi s-a pus un nod în gât, blocându-mi căile respiratorii, și până să îl înghit mi s-a părut un efort uriaș. Mama. În clipa aceea îi simțeam lipsa mai mult ca niciodată.

Căscatul lui Hunter mi-a atras atenția. S-a foit și și-a schimbat poziția, să stea mai confortabil cu picioarele.

– Poate că ar trebui să găsim un loc unde să stăm peste noapte, trebuie să fii obosită.

Suspiciunea a apărut din nou, mi-a umplut mintea, ca un nor toxic.

– Sunt bine.

Nu aveam de gând să mă opresc după cum avea el chef și să cad într-o capcană. Am menținut viteza la limită, respectând toate regulile de circulație și mi-am îndesat pe cap cipilica pe care o aveam sub scaun. Peisajul nu îmi mai părea atrăgător. Orice urmă de plăcere dispăruse. Datoria era cea care mă făcea să merg înainte. Cu cât rezolvam mai repede acel puzzle, cu atât mai repede puteam să dispar. Să îi las în urmă pe Holland, V.O. și pe Hunter.

După ce a mai trecut o oră fără ca elicopterul să se întoarcă și fără să zăresc vreun polițist, am tras mașina pe un petic de iarbă de lângă drum, în fața unui pâlc de copaci. Nu văzusem nimic pe parcursul a mai multe mile, dar nu puteam, pur și simplu, să îmi vâr cardul în încheietură, cu Hunter de față. Pentru o clipă, mi-am imaginat fața lui îngrozită, aceeași groază pe care am simțit-o și eu când mama îmi arătase prima dată natura neobișnuită a încheieturii mele. Apoi am alungat gândul acela ridicol. Probabil că el ar vrea să știe mai mult. Să cunoască fiecare funcție a mea, să poată raporta.

– De ce ne oprim?

Acestea au fost primele cuvinte rostite de el în ultimele treizeci de minute. De când vorbisem ultima dată, fusese distant.

– Trebuie să... știi tu, am zis și am fluturat câteva șervețele mototolite în mână.

În ciuda a tot, obrajii mei s-au înroșit. Dar aveam nevoie de ceva care să îmi asigure intimitatea și nu aveam altă idee.

– Ah, a zis, iar expresia lui încordată a dispărut, în sfârșit, când buzele i s-au relaxat. Ai grijă la iedera otrăvitoare.

– Te rog.

Cu obrajii și mai înroșiți – pe bune, jenă fabricată? Nu te mai da mare! Am sărit din mașină și am alergat în spate, spre copaci. Picioarele mi s-au împiedicat în ierburi agățătoare și în iederă, dar am continuat să îmi croiesc o cale departe de drum. În cele din urmă, mulțumită că nu puteam fi văzută din mașină, m-am ghemuit în spatele celui mai mare copac. Printre crengi, încă vedeam mașina, dar aceea era cea mai bună acoperire pe care o aveam.

Vedere nocturnă: activată.

Copacii s-au luminat de la acea lucire roșiatică, ajutându-mă să văd. Hunter nu avea acel avantaj. Plus că eu puteam să îl văd, dacă încerca să mă urmărească, așa că eram destul de în siguranță acolo. Am băgat mâna în buzunar, am scos cardul, am închis ochii pentru o clipă și l-am strâns în pumn. Emoțiile mi se zbăteau în stomac, ducând un război care s-a soldat cu o senzație ciudată, tensionată, astfel că abia puteam să stau nemișcată. Acolo, în mâna mea, era poate singura cale rămasă pentru a descoperi adevărul. Dacă nu era ce trebuia, drumul acela se putea înfunda pentru totdeauna. Doar dacă nu voiam să risc să mă furișez din nou la sediul lui Holland, să văd ce puteam să găsesc.

M-a trecut un fior, apoi am deschis ochii și mi-am spus că trebuie să îi dau drumul. Am separat pielea de pe interiorul încheieturii și am văzut micul slot. Un dreptunghi perfect, gata ca cineva să introducă în el un card ca al meu. Am așteptat să apară vechea senzație de repulsie. M-am pregătit, cu picioarele înfipte în pământ, cu spatele încordat. Dar nu am simțit mai mult decât un mic spasm. Mai mult un fel de melancolie pentru întâmplările care veneau și plecau și nu-mi mai aparțineau. În schimb, prin trup am simțit un fel de entuziasm, iar încheietura mea a vibrat de nerăbdare. De parcă m-ar fi încurajat să introduc cardul. *Acum.* Nu mă mai păcăleam că aș fi putut fi o fată normală. Vremurile acelea trecuseră.

Mi-am ținut mâna nemișcată, de data asta, refuzând să îmi mut privirea dinspre crestătura întunecată din brațul meu, cea care n-ar fi trebuit să existe. Cu degete tremurânde, am introdus cardul în golul care aștepta, sperând că, în sfârșit, ceea ce mama îmi ascunsese va începe să se ivească. Așteptarea îmi înfiora încheietura, în timp ce priveam cum cardul intră în fantă.

Mai întâi, căldură. Apoi, cunoscutul bâzâit de electricitate care mi-a urcat prin braț, tot mai sus. Mi-am pus cealaltă palmă pe copac, pregătindu-mă pentru valul copleșitor de informație, cum se mai întâmplase, când aproape că mă pusese în genunchi. Dar nu s-a mai întâmplat. De data asta, mintea mea era pregătită pentru energia care mi-a trecut prin cap, deschisă să primească șirurile de date. Și nu doar asta, ci cu cât intra mai multă informație, cu atât îmi simțeam corpul mai energizat. De parcă celulele mele foloseau informațiile ca sursă de energie.

Mi-am lăsat capul pe spate și mi-am întins brațele, am zărit stelele lucind și, brusc, nu le-am mai

simțit la fel de depărtate ca altădată. Am acceptat euforia, așteptând ca mulțimea de date iligibile să se transforme într-un limbaj cunoscut. La fel ca energia care transforma metalul în aur.

Scanare de viruși finalizată.

Copiere date.

Scanare metadate.

Un val de informații, ca o apă care umple o albie secată. Apoi, fișiere. Multe, multe fișiere. M-am uitat la cel mai apropiat, la pătratul ce clipea ca un far într-o mare haotică.

Deschide fișier.

Simbolurile au năvălit din pătrat și m-am oprit, așteptând ca frenetica activitate să încetinească, zumzetul să înceteze, odată ce simbolurile aveau să se rearanjeze. Pulsau, se mișcau și se amestecau, ca niște hieroglife sclipitoare. Se aranjau în noi șiruri, luau noi forme. Absolut toate erau de necitit. M-am încruntat, așteptând să se miște din nou. Dar nu au făcut-o. Informațiile refuzau să se clintească și rămâneau ferme în acea formă iligibilă. De ce s-ar fi chinuit mama atâta să mă conducă la un fișier plin de nonsensuri?

Dispozitiv de decriptare: respins.

Cuvintele au clipit în capul meu, oferindu-mi răspunsul. Criptate. Corect. Fișierele pe care mi le lăsase mama erau criptate. Golul din stomacul meu dispăruse. Dacă ea criptase fișierele, însemna că eu posedam abilitatea de a le deschide. Trebuia doar să îmi dau seama cum. M-am concentrat pe primul fișier. Mai spărsesem coduri, categoric, puteam să o fac din nou.

Dispozitiv de decriptare.

Am așteptat și... nimic.

Degetele mele s-au curbat pe scoarța aspră a copacului, am tras aer în piept și am mai încercat o dată. Degeaba. Nici măcar un clic slab sau cea mai mică urmă că ar funcționa. Șirurile de date s-au învârtit, dar numai pentru a lua o altă formă fără sens.

Criptare necunoscută.

Ce însemna? De ce mi-ar fi dat mama fișiere pe care nu puteam să le decodez? Le încurcase cumva? Folosise un sistem de criptare care era prea nou ca eu să îl pot decripta? Mi-am închipuit-o pe mama, degetele ei lungi și agile, grația ei sub presiune, iar răspunsul a fost clar. Nu le încurcase. Cumva, undeva, aveam abilitatea de a deschide fișierele. Trebuia să mai încerc. Am simțit cum neliniștea îmi radiază din stomac, dar nu i-am dat voie să crească. Trebuia să abordez lucrurile logic. Poate că nu începusem de unde trebuie.

Am dat la o parte primul fișier și mi-am îndreptat atenția spre o altă iconiță care clipea. Dar de câte ori încercam să o decodific își schimba forma în ceva inconsistent, înainte să apară din nou, într-o altă parte a capului meu.

Cod de criptare: necunoscut.

Fiecare încercare s-a soldat cu același rezultat. În clipa în care credeam că am prins codul, se răsucea, prea alunecos să îl mențin suficient timp. Mâinile mi s-au încleștat mai tare și am simțit scoarța cum se sfărâmă sub degetele mele, ca niște frunze uscate. Mă dusesem până acolo doar ca să dau de un drum înfundat. Ce trebuia să fac?

Metodic, am reluat procesul, din nou și din nou, o amorțeală tot mai mare înăbușindu-mi ultimul dram de speranță. Nimic. Nimic. Nimic. Ce greșeam? Ce era atât de greu? Iar dacă mama voise ca eu să le deschid de ce nu îmi lăsase un indiciu?

Un indiciu.

Brusc, vocea lui Grady mi-a răsunat în cap. *„Nicole a vrut să îți spun că răspunsul e mereu aproape de inima ta.”*

Oare acela să fie indiciul? Dacă era așa, ce însemna? Se referea la vreo informație pe care o posedam undeva adânc, informație pe care o țineam aproape de inimă? Cum ar fi faptul că eram umană? Că mama mă iubea? Am cântărit scurt ideile acelea, înainte să le resping. Ambele păreau un pic prea siropoase pentru ea. M-am îndreptat, când mi-a venit o altă idee. Poate că s-a referit la asta literal, ca la un alt slot sau mecanism ascuns, undeva aproape de inimă? Degetele mele au zburat sub tricou, pipăind pielea, pieptul, peste tot prin zona aceea. După câteva minute, au ieșit, învinse. M-am lovit cu capul de copac.

– La naiba!

Trebuia să fie ceva acolo. Renunțasem prea repede. Mâinile mele s-au întors să caute mai atent și, iritată, am dat la o parte pandantivul lănțișorului. Pandantivul s-a mișcat și am înțepenit. Degetele mele au atins smaraldul și l-am prins în palmă. Lănțișorul pe care îl purta mama. Cel pe care îl apărase cu înverșunare cât timp fusese în viață. Cel pe care mi-l dăduse înainte ca viața să se scurgă din ochii ei.

„... aproape de inima ta...”

Am luat piatra și am rotit-o atentă, în timp ce o inspectam, atât cu privirea, cât și cu degetele, analizând fiecare fațetă, după cel mai mic semn că ar fi mai mult decât o simplă bijuterie. Intactă, intactă... stai așa. Într-un capăt, am simțit o mică urmă de imperfecțiune. Un mic șanț, atât de subțire, încât aproape mi-a scăpat. Am încercat să-mi potolesc entuziasmul crescând. Putea să nu fie nimic. Doar un defect. Dar, de parcă un păpușar m-ar fi tras de sfori, mâna mea s-a ridicat și, fără să ezit, am băgat unghia degetului arătător în șanțul micuț. Partea de jos a pietrei s-a deschis, lăsând să se vadă o fâșie metalică subțire. În timp ce priveam, ceva s-a declanșat într-un colț al minții mele.

O cheie. Pandantivul nu era doar o bijuterie, era o cheie.

Am lăsat instinctele să mă ghideze, am rotit pandantivul până când partea metalică a ajuns spre pielea mea, apoi am apăsat puternic. Chiar în claviculă și imediat deasupra șirului de date. În clipa în care metalul rece mi-a atins pielea, tot corpul meu a tresărit. Brusc, șirurile de date au pulsat mai luminoase. S-au îngroșat, s-au îngroșat și au început să clipească: licăriri puternice, pe care le-am simțit din cap până în vârfurile picioarelor. Am rămas complet nemișcată, îngrozită de gândul că orice mișcare ar putea trimite datele din nou undeva unde nu aș fi ajuns la ele, poate pentru totdeauna.

Haide. Haide.

Simbolurile au clipit și au dispărut. Nu. Nu din nou.

Apoi, ceva extraordinar s-a întâmplat. Șirurile sclipitoare au apărut din nou, trimițând în toate direcțiile acea bolboroseală de neînțeles. Ca niște

artificii care împrăștie milioane de scântei. În clipa următoare, scânteile s-au reunit din nou, dar de data asta s-au rearanjat în ceva lizibil.

Criptare: decodificată.

Și deodată intrasem.

Primul titlu de pe fișier mi-a apărut în față.

Programul de protecție a martorilor FDP

Sub acel titlu rău prevestitor era un singur text.

Nume: Daniel Lusk
Pseudonim: Steven John Jensen
Ultimul domiciliu cunoscut: 2310 Forest Ln, Denver, CO
Noul domiciliu (din august 2012): 2849 S. Highwater, Glen Ellyn, IL 60137

Asta era. Extensia din acel document. Și probabil că asta mi-a făcut următoarea parte a căutării foarte ușoară. Părea că urma să mă îndrept spre Illinois. Tot acel subterfugiu doar ca să mă ducă la un alt nume. Le-am învârtit pe amândouă în minte, căutând vreo familiaritate. La numele Daniel Lusk, ceva a clipit în amintirea mea. Dar a dispărut prea repede. Nimic în ce îl privea pe Steven Jensen. Nu m-am putut abține să mă gândesc că era o exagerare, cumva. Dar mama trebuie să fi știut ce făcea. Evident, tipul pe care ea voia să îl găsesc era ascuns și era imperativ să nu fie găsit.

Simțindu-mă un pic dezamăgită, am trecut la următoarea căsuță.

Deschide fișier.

Acest fișier s-a deschis într-un caleidoscop de culori și toate s-au risipit prin mintea mea ca praful, înainte să se reunească și să se rearanjeze în pixeli. O poză, de data asta.

Apoi, bucățile au format un întreg și abia am mai putut să gândesc. Pentru că am recunoscut fața bărbatului din poză. Părul șaten. Ochii care se strângeau un pic atunci când zâmbeau. Tricoul pe care scria Phillies. Întregul meu corp s-a încordat, iar mâna mi-a zburat spre copac, pentru a-mi susține picioarele care brusc tremurau.

Îl știam pe bărbatul acela. Deși mi se spusese că nu existase. Îi jelisem moartea, înainte să descopăr cel mai întunecat adevăr și înainte ca toate amăgirile mele legate de normalitate să îmi fie luate. Înainte să mi se spună că el nici nu fusese tatăl meu, ci doar un implant. O falsă amintire instalată de mama, să mă apere de Holland.

Acum, habar n-aveam unde era adevărul. Pentru că, evident, bărbatul din amintirile mele era real.

De ce, mamă? am întrebat în gând. Doar vântul printre copaci mi-a răspuns. Să îl fi programat ea în mintea mea pentru a-l face mai ușor de găsit, în caz că ajungeam în situația în care eram? Cine era? Tot un cercetător? Un prieten? Fost agent CIA ca Grady? Cine era?

Mi-am lăsat mintea să învăluiască poza, să absoarbă fiecare detaliu al trăsăturilor lui și, în același timp, amintirea parfumului său programat m-a învăluit. Mosc, și urme de pin, și familiaritate. Și acela era un adevăr ascuns? Aveam să știu sigur vreodată? Pentru că, aparent, mama făcuse o treabă foarte bună învăluind adevărul în minciuni

și poate că niciodată nu aveam să descâlcesc acea complicată rețea.

În străfundul minții mele a clipit al treilea pătrat care aștepta să fie deschis. M-am îndreptat spre el cu precauție, un pic speriată de ce aș fi putut găsi. Dar să mă ascund în beznă nu mai era o opțiune.

Deschide fișier.

Mișcare. Simboluri dansând prin mintea mea cu picioare imaginare. Informația a început să se compună încet, dar înainte să ia forma unui limbaj perceptibil ceva mi-a trosnit prin cap și, deodată, totul a dispărut. Mă rog, totul cu excepția unui cuvânt. Sau a unui alt nume.

Sarah.

Capul meu s-a umplut de respirația slabă a mamei. *Sarah.* Sunetul respirației mele grele m-a învăluit. Am intrat în fișier, am trecut printr-un canal gol, căutând orice fărâmă de informație care putea să îmi fi scăpat. Dar parcă eram într-un vid. Nici urmă de informație nicăieri.

De ce? De ce mi-ar fi dat mama un fișier gol? Apoi, cuvintele roșii au clipit în capul meu, răspunzându-mi la întrebare.

Fișierul Sarah: șters.

Înfrângerea m-a lovit cu pumni reci și grei. Fișierul nu mai era. Șters de mama, din vreun motiv pe care probabil că nu aveam să îl știu vreodată. Mi-am înfipt unghiile în scoarța aspră. Cu siguranță, trebuia să existe o cale să ajung la informații. Poate că trebuia să mai încerc o dată? Am tras aer în piept, mi-am relaxat mâinile, mintea și am intrat din nou în acel vid unde fusese fișierul Sarah. Cu siguranță, o urmă de cod era acolo și,

dacă reușeam să dau de ea, aș fi putut să ajung din nou la materialul original.

Tot ce simțeam era un gol, un vid alunecos, lipsit de viața și de culoarea care pulsau în șirurile de date. Nimic, nici măcar un impuls. Deși... stai. O sclipire urmată de un tremur... care s-a transformat în nimic, ca valurile care dispar brusc, într-un iaz plat. Mi-am concentrat toată energia și m-am cufundat din nou. De data asta, am simțit ceva. Asta era! Aveam să... Pulsația unei lumini albe transparente, atât de puternice că m-am dat înapoi. Un sunet ascuțit, amenințător. Un șoc scurt, dar puternic și-a croit drum dinspre cap spre mâna mea. Apoi, o arsură în încheietură și propria-mi voce de robot s-a auzit în capul meu, fără permisiunea mea.

Toate datele: șterse.

Ieșire.

– Mila?

Vocea lui Hunter s-a auzit în spatele meu, în același timp în care micul dreptunghi a ieșit din încheietura mea. Cealaltă mână a mea a zburat să îl acopere, când am simțit greutatea mâinii lui pe umărul meu.

– Ai plecat de atâta timp, încât am fost îngrijorat. Am sunat, dar nu ai răspuns. Totul e în regulă?

Am ascuns repede cardul în mâna stângă și am strâns pumnul în jurul lui. Era fierbinte la atingere. Cu cealaltă mână, am închis rapid pandantivul. Frunzele au foșnit sub picioarele mele, când m-am întors și am vârât cardul în buzunar. M-am uitat la fața lui, după vreun semn de recunoaștere sau aviditate, sau chiar teroare, dar tot ce am văzut a fost înclinarea confuză a capului său. Asta și

pupilele lui dilatate, în timp ce încerca să se folosească de puțina lumină pe care o avea la dispoziție.

Degetele mele au ieșit din buzunar, în timp ce noninima mea și-a revenit. Desigur. Lumina de la mașina deschisă risipea întunericul doar cât să îmi poată zări silueta, dar nu suficient să observe micul pătrat din plastic și metal, care își croise drum prin pielea mea. Nu, eu eram singura care putea să vadă clar prin beznă și printre umbre. Dacă aș fi putut să șterg gândul întunecat care îmi dădea târcoale, nevăzut, ca un cancer care îmi mânca și ultima fărâmă de speranță.

Nu lăsa V.O. să vadă ce poți.

– Totul e în regulă.

A strâmbat ciudat din buze, înainte să se întoarcă.

– Atunci, probabil că ar trebui să plecăm.

L-am urmat, în timp ce el a găsit cu stângăcie drumul înapoi spre mașină, împiedicându-se de câteva ori de crengile pe care nu le vedea. O dată, chiar am crezut că o să cadă, așa că m-am repezit și l-am prins de braț.

– Mulțumesc.

S-a oprit, apoi ochii i-au sclipit de amuzament.

– Sper că nu ai atins iedera otrăvitoare cu mâna aia.

– Mă rog, nu este iederă otrăvitoare pe aici, am zis ridicând mâna să îl lovesc în joacă.

M-am oprit înainte să o fac și, în loc de asta, mi-am dat părul după urechi. Știam că trebuia să

continui șarada flirtului, dar asta nu însemna că trebuia să mă iau în serios. Faptul că îmi doream ceva foarte mult, nu era suficient ca acel ceva să devină real. Ar fi trebuit să știu asta deja. Totuși, nu puteam să mă mint. Nu puteam să schimb faptul că prima mea reacție când venise fusese una de fericire. Abia așteptasem să împart cu el noutățile, să îi spun că știam exact unde mergem. Apoi, realitatea ne copleșise și îmi risipise nerăbdarea, până când rămăsese doar praful.

– Dacă tu zici, m-a tachinat.

– Haide, avem drum lung până în Saint Louis.

Am continuat să merg spre mașină, fără să mă sinchisesc să mă opresc atunci când i-am auzit respirația surprinsă în spatele meu. Îi aruncasem asta intenționat, să nu îmi poată vedea fața când îi spuneam o minciună despre planurile noastre de drum. O destinație aflată nu la celălalt capăt al lumii, dar suficient de departe să pot ține secretă destinația mea finală. Trebuia să câștig timp, să mă hotărăsc unde să scap de el și de GPS-ul lui. Și mai important, cum să scap de el.

Deși nu-mi era frig, mi-am înfășurat mâinile în jurul taliei și a trebuit să alung un tremurat.

– Saint Louis? De când?

M-am îndreptat spre locul șoferului și mi-am făcut de lucru cu deschiderea ușii.

– De când primul Grady n-a fost, evident, cel care trebuia. Unul dintre vechii prieteni ai mamei locuiește acolo. Cred că el va ști ceva, să mă ajute să îl localizez pe Grady cel potrivit.

O pauză, timp în care Hunter și-a urcat trupul înalt pe scaunul din față. Mi-am făcut de lucru cu

oglinda retrovizoare, în timp ce privirea lui îmi căuta fața.

– Nu putem să îl sunăm?

Am ridicat din umeri, de parcă nu era mare lucru și am băgat cheia în contact, în timp ce între noi suspiciunea se întindea ca un perete nevăzut. Sunetul motorului mi-a mai oferit un moment în care să mă stăpânesc.

– Îi va fi mai greu să mă refuze dacă va trebui să mă privească în față.

Timp de trei, cinci, zece secunde foarte lungi am auzit doar zumzetul motorului, vibrațiile roților pe asfalt și respirația regulată a lui Hunter.

– Of, a fost tot ce a zis.

Dar acea singură exclamație fusese plină de neîncredere. Și-a verificat telefonul, pe care îl scosese din buzunar, l-a atins de câteva ori și s-a încruntat, înainte să se întoarcă și să îl îndese în rucsac. Apoi, s-a uitat în față, mestecându-și interiorul obrazului.

Între timp, suspiciunea îmi apăsa gâtul ca o cizmă. Ce citise pe telefon și cât de proastă puteam să fiu? Ar fi trebuit să îl abandonez când avusesem ocazia. Îndoielile mă torturau, lucruri vicioase, care mă făceau bucăți. De când descoperisem GPS-ul, nu reușisem să scap de arsura otrăvitoare din stomac, cea care mă rodea pe dinăuntru, ca un acid. Chiar și în clipa aceea, gândul că transmitea unui grup de străini locul unde ne aflam, unora care voiau să mă demonteze pentru bani, nu făcea decât să intensifice arsura. Și, dincolo de toate, adânc, dădea târcoale un adevăr pe care aș fi vrut să îl pot ascunde de mine. Încă țineam la el. Dar asta nu putea să schimbe nimic. Amărăciunea mi-a

urcat în piept, mi-a învăluit inima și a îngreunat pulsul în acel obiect fără viață care era de fapt. El a oftat și s-a întors spre mine, cu bărbia în palmă.

– O să merg cu tine în Saint Louis, dar după aceea am terminat. Și vreau să fii pregătită. În cazul în care lucrurile nu vor ieși așa cum speri.

Presiunea de pe gâtul meu a devenit un pic mai mare. Speranță? Care speranță? Cu câteva ore în urmă, el fusese *singura* mea speranță, dar acum...

Gura mea s-a strâmbat. Hunter nu trebuia să își facă griji. Deja știam că nimic nu va ieși așa cum sperasem. Dar de un lucru eram sigură. Aveam să fiu pregătită.

9

M-am uitat în oglinda retrovizoare să văd rucsacul lui Hunter. Era ceva ce făceam prea des, de când îl văzusem că își băgase acolo telefonul. Îngrijorarea îmi dădea târcoale și, încă o dată, mi-am blestemat obtuzitatea. Ar fi trebuit să scap de telefonul lui încă de când fusesem la Grady. În clipa aceea, senzația neplăcută care se învârtea în adâncurile trupului meu nu făcea decât să îmi reamintească greșeala.

Probabil, faptul că aveam reacții emotive exagerate nu era singura mea scăpare ca android. Să repar greșeala aceea însemna să-i fac telefonul să nu mai funcționeze. Unul câte unul, aveam să dejoc toate planurile lui Hunter, până când V.O. nu va mai putea să mă urmărească. Apoi, aveam să fac orice era necesar să mă asigur că nici Hunter nu putea să mă găsească.

Trebuia să câștig timp să ajung la Chicago, să-l găsesc pe Steven Jensen. Și, încet, prindea contur un plan. Pentru asta, trebuia să îl trimit pe Hunter și GPS-ul lui în direcția opusă. Astfel, până să descopere V.O. că îi păcălisem, avea să fie prea târziu să mă găsească. Aveam să fiu departe.

Trecuserăm pe lângă mai multe semiremorci în timpul călătoriei noastre, și astfel îmi venise ideea. Aveam nevoie doar de niște materiale. Bandă adezivă, cabluri. Asta era tot ce îmi trebuia ca să intru într-un camion, să fac un căluș și să îl bag

acolo pe Hunter și GPS-ul lui, apoi să îi trimit departe, să dispară din viața mea pentru totdeauna.

O altă înțepătură în piept, o singură scânteie de îndoială. Dacă mă înșelam cumva...

Nu. Genul acela de gânduri aveau doar să mă facă să sufăr mai mult. Gândește ca Trei, mi-am amintit. Alungă emoțiile.

– Mai poți să conduci?

– Da.

Deși fusesem programată să simt oboseală la anumite intervale, era doar atât: o senzație. Lipsa somnului nu avea să îmi încetinească niciodată reflexele, pentru că androizii nu au nevoie de odihnă.

Și-a întins brațele deasupra capului.

– O să încerc să rămân treaz cu tine, de data asta. Să nu adormi la volan.

– Sincer, mă descurc. Nu are sens să fim obosiți amândoi.

– Hei!

Și-a pus o mână pe umărul meu și întregul corp mi-a tresărit la atingerea lui, iar semnalele au luat-o razna și o grămadă de emoții au trecut prin mine.

Încetează.

– Îmi pare rău că m-am răstit la tine mai devreme. Sunt obosit și confuz. Hai să vorbim despre asta după ce ne odihnim amândoi, să vedem dacă putem rezolva lucrurile. Dacă să fugim împreună de polițiști nu e o experiență care să ne lege, ei bine...

Nota de tachinare blândă din vocea lui m-a făcut să înghit cu greu. Dar urma de zâmbet i-a dispărut, când a zis:

– M-am înșelat mai devreme. Suntem împreună în asta, da?

Schimbarea bruscă a făcut ca nodul din gâtul meu să fie și mai mare. Ochii lui albaștri s-au uitat în ai mei câteva secunde lungi și, of, cât de mult îmi doream să îl cred. Aveam nevoie de ceva în care să cred, altceva în afară de Holland, și minciuni, și moarte.

– În plus, radioul m-a implorat să îl scap de mediocritatea ta ca DJ, a încheiat el și mi s-a părut că semăna mai mult cu vechiul Hunter.

În timp ce butona să găsească un post mai bun, zâmbetul meu forțat a dispărut când gândurile mi s-au întors la rucsacul de pe scaunul din spatele meu.

Distanță de țintă: 96 centimetri.

Risc de detectare: mare.

Acționez?

Nodul din gâtul meu s-a întors și a coborât în piept. Poate că uram să îl mint pe Hunter, dar asta nu era nimic, comparativ cu neîncrederea în el. Mai mult ca orice, aș fi vrut să-mi recapăt speranța.

Am accelerat, în timp ce el continua să caute printre posturi.

– Gata. Asta e muzică, a zis și s-a cufundat în scaun, cu un oftat exagerat, în timp ce o voce

bărbătească stridentă cânta și acompania pătimaș ritmul de chitară.

În timp ce priveam cum degetele lui puternice bat ritmul cu entuziasm pe genunchi, aproape că mi-am dorit să nu fi găsit GPS-ul. Atunci aș fi putut măcar să mă bucur de această parte a drumului. Să trăiesc momentul.

Hunter și-a pipăit buzunarele și a scos un pachet de gumă, a luat un pătrat mic și l-a băgat în gură. Mi-a întins pachetul.

– Vrei?

Mirosul mentolat a umplut mașina și, brusc, am fost aruncată înapoi în timp. Spre un alt bărbat, unul care duhnea a mentă și dezinfectant, o combinație care mă scotea din sărite. Holland. Să o închidă pe mama într-o încăpere în flăcări, să mă facă să parcurg o cursă cu obstacole în iad. Holland, care îl înlănțuise pe Lucas ca pe un câine, ca eu să îl torturez. Totul în numele „științei”. Holland, care mă avertizase, cu accentul lui nefast, că V.O. îl făcuse să pară un sfânt.

I-am dat mâna la o parte, înainte să îmi pun palma pe stomacul care mi se strânsese.

– Ești bine? Pari un pic cam gravă.

M-am relaxat și i-am oferit un zâmbet fals.

– Sunt doar... atentă la drum.

Am permis privirii mele să stăruie o clipă în plus pe ochii lui albaștri, înainte să mă concentrez din nou la drum. Îmi doream să mă simt umană, chiar îmi doream. Problema era că nevoia mea de supraviețuire era mai puternică.

Ținându-și promisiunea, câteva ore mai târziu, Hunter era încă treaz, când o voce de robot a anunțat: *Nivelul combustibilului – încă patruzeci și opt de mile.*

Mâinile mele au tresărit pe volan.

– Ce...

– Hei, e ciudat. Nu-mi amintesc să fi pornit chestia aia.

Vocea lui Hunter mi-a alungat confuzia și am simțit un val de jenă. Fusese vocea de robot a mașinii, nu a mea. Pentru o clipă, mă temusem că un alt computer își croise cumva drum în interiorul meu. În fond, se mai întâmplase.

– Unul dintre noi trebuie să fi atins butonul din greșeală. Mai bine, să rămânem fără combustibil nu e ideea mea de distracție, am zis, încercând să-mi păstrez vocea calmă.

– Am văzut un semn, cu câteva mile în urmă. E un oraș în apropiere.

Știam. Plănuisem să opresc oricum. Orașul acela putea fi locul perfect. Să fac rost de ce aveam nevoie și să scap de Hunter. Să ascund mașina undeva, astfel încât să nu fie observată că era abandonată, pentru câteva zile, poate și mai mult.

– Sincronizare perfectă. Eu n-am făcut o excursie în pădure, ca tine.

– Corect.

Am simțit cum obrajii mi se înroșesc. Un android jenat de niște funcții ale trupului pe care nu trebuia să le aibă. Un alt aspect pe care eram sigură că Holland nu îl programase. Un sunet înalt, melodic

mi-a atras atenția. L-am auzit pe Hunter foindu-se și l-am văzut că își scoate telefonul din geantă.

– Scuze, a zis, l-am repornit, în caz că părinții mei încearcă să sune.

Mi-a prins privirea și a înclinat repede telefonul, apoi a atins butonul de sus, să oprească ecranul și l-a pus jos.

– Părinții? am întrebat pe un ton relaxat.

– Nu, nu... nu e nimic.

Soneria s-a auzit încă o dată, iar el a luat din nou telefonul. Dar înainte să o facă mi-a aruncat o privire rapidă, atât de rapidă că nici nu am fost sigură că și-a dat seama că a făcut-o. De data asta, s-a aplecat spre geam, în timp ce tasta ceva. Ca și cum ai vrea să ascunzi mesajul pe care îl scrii. Suspiciunea mea a crescut când, după alte câteva clicuri, și-a azvârlit din nou telefonul la picioare.

– Gata, l-am oprit.

– Ceva important? am întrebat atentă la limbajul trupului său, cu colțul ochiului.

Am observat că a înghețat pentru o clipă, înainte să înceapă să bată darabana cu degetul pe coapse.

– Nu. Doar un vechi prieten care vrea să știe când mă întorc în SoCal.

Părea cât se poate de plauzibil, cu excepția felului în care se uita pe geam, refuzând să mă privească în ochi. Cam cum fac oamenii când încearcă să mintă. În depărtare, de fiecare parte a drumului începeau să se vadă semne de viață. Case, firme, câteva panouri publicitare răzlețe, verdeață. Un

semn verde s-a ivit pe dreapta. *Combustibil/mâncare, următoarea ieșire.*

O mașină de poliție alb cu negru era oprită la prima benzinărie. Cu mâinile încordate, mi-am ținut piciorul nemișcat pe accelerație și am trecut mai departe. După o jumătate de stradă și câteva priviri în oglinda retrovizoare, să mă asigur că nu ne urmărește nimeni, am întors în parcarea de pe partea cealaltă a drumului, unde era și un magazin, și un restaurant. Benzinăria avea patru șiruri de pompe și doar una era ocupată, având în vedere că era târziu. Cu o smucire de volan, am virat scurt, astfel că am ajuns la o pompă din exterior, cea mai îndepărtată de magazin. Am oprit spre mijloc, asigurându-mă că locurile din spate ale mașinii erau protejate de bancomat și de pompe. Nu prea puteam fi văzută din magazin de către trecătorii curioși sau de către angajați. Nu prea puteam fi văzută de Hunter. Înainte să poată să spună ceva, am deschis rezervorul și am căutat niște mărunțiș prin buzunar.

– Mai bine rămân eu aici și mergi tu să plătești, am zis privind peste umăr spre cealaltă stație. Mașina de poliție era tot acolo.

Amenințare detectată.

Da, știam.

Portretul meu era acolo undeva. Aștepta să fie recunoscut.

Hunter mi-a dat mâna la o parte.

– Mă descurc. Vrei ceva?

Snacks-uri. Vorbeam despre snacks-uri cu unul dintre oamenii care voiau să mă dezmembreze. Cum ajunsesem acolo?

– Ceva dulce, am zis, totuși, amintindu-mi neașteptata dulceață a bomboanelor pe care le împărțisem în Minnesota.

Pe vremea când Hunter încă reprezenta o șansă la viață. Acum, el reprezenta opusul.

– Bine. Mă întorc imediat.

S-a întins spre podeaua mașinii și, pentru o clipă, am crezut că o să-și ia telefonul cu el. Dar n-a făcut decât să-și lege șiretul, înainte să își dea jos din mașină trupul deșirat. I-am privit silueta înaltă îndepărtându-se. Apoi, privirea mea a trecut peste camioanele aliniate în cealaltă parte a parcării. Îndată ce Hunter se va întoarce, voi intra în magazin să caut ce aveam nevoie. În clipa în care a ajuns la ușa magazinului, m-am aplecat și i-am luat telefonul. Am căutat printre iconițe, până când am găsit mesajele. Am vrut să apăs pe SMS, când ecranul s-a luminat în roșu.

Baterie aproape descărcată.

Trebuia să mă grăbesc.

A apărut o listă cu numere de telefon și am dat clic pe primul. Textul a apărut și l-am citit.

Unde ești? Grăbește-te... am obosit să te aștept.

M-am uitat să văd de la cine era, dar apărea doar un număr de telefon, fără nume.

Bateria se descarcă...

– La naiba, am zis, privind neajutorată cum ecranul se întunecă.

Ce să fac?

Am încercat să înțeleg mesajele, dar nu aveam cum. Deși ultimul suna ciudat să fie de la un prieten. Nu atât de ciudat, dacă acel prieten era membru al V.O., așteptând să primească ceva anume. M-am uitat la telefonul cu carcasă cu model tablă de șah, în timp ce regretele se ascundeau undeva în piept și îmi străpungeau inima artificială. Începusem călătoria aceea plină de speranță, iar apoi...

Pentru o clipă, m-am gândit să bag cardul SIM în încheietura mea, dar după ce aproape că fusesem prinsă în seara aceea am decis că riscul era prea mare. În plus, dacă V.O. pusese în el vreun exploziv? Nu, cel mai sigur era să îl scot din funcțiune. Nimic prea evident, pentru că nu puteam să îi arăt prea curând lui Hunter mâna mea. M-am jucat cu telefonul în mână, meditând. Lumina roșie s-a aprins în capul meu.

Dezactivez dispozitivul mobil?

Da.

Modelul?

Am răspuns și, într-o clipă, o schemă a telefonului a apărut în fața mea, o rețea 3D care îmi arăta fiecare chip, bateria și cablurile. O săgeată mică roșie era îndreptată spre un punct.

Apăsarea continuă pe butonul de pornire va opri dispozitivul.

Am apăsat tare cu degetul pe locul indicat, apoi mai tare, până când am simțit că ceva a cedat în interiorul telefonului.

Am fost nevoită să o fac.

Am pus telefonul la loc pe jos, exact în poziția în care îl găsisem. Acum, Hunter nu mai avea contact cu lumea. Privirea mea s-a întors la șirul de camioane. Erau suficiente să îl atrag pe Hunter acolo, să îl dobor, fără să mă vadă cineva? M-am gândit că da. Am ridicat privirea și am văzut că Hunter era la casă, plătea. Puteam să urc în spatele unui camion, nicio problemă, dar aveam nevoie de mănuși. Mi-am privit degetele, studiindu-le vârfurile. Cel puțin așa presupuneam că aveam nevoie de mănuși. Oare pielea mea biologică avea amprente? Mi-am ridicat degetele și am văzut spiralele caracteristice pe vârfuri. Așa mi s-a părut.

Amprente. Amintindu-mi cuvintele lui Grady, am simțit o mustrare de conștiință. Dacă aș fi fost la fel de deșteaptă ca el și l-aș fi verificat pe Hunter de la început. El îmi spusese să o fac, deși nu știu cum se așteptase să verific imediat amprentele lui Hunter. Nu era ca și cum aș fi avut cu mine tot timpul o trusă de medic legist.

Solicitare de analizare a amprentelor?

Apariția m-a făcut să casc ochii. Sau poate că eu cerusem asta.

Dar unde? Era o singură cale să aflu. Am răspuns afirmativ.

Da.

Și, de parcă răspunsul meu ar fi deschis o ușă secretă, am știut. Chiar înainte ca rezultatul să se afișeze.

Pentru a începe analiza, apasă suprafața rotundă a degetelor.

Părea destul de simplu. M-am uitat în jur prin mașină, după vreun obiect pe care Hunter să îl fi

atins, înainte să îmi dau seama: nu era niciun obiect pe care să nu îl fi atins și eu. Amprentele noastre erau amestecate peste tot, probabil, unele peste altele.

GPS-ul, totuși. Fusesem atentă când îl luasem. Și trebuia să îl scot de acolo, oricum. În clipa aceea. Înainte ca Hunter să se întoarcă. Mi-am pus șapca de baseball pe cap și am ieșit din mașină. Un televizor era pornit chiar deasupra pompelor. L-am ignorat, m-am prefăcut că am scăpat ceva și, practic, m-am băgat sub mașină. Am reperat micul obiect. Am ieșit și m-am ridicat în picioare, ținându-l cu grijă între degete. M-am uitat spre magazin și am văzut cum casiera îi întinde lui Hunter restul și m-am îndemnat să mă grăbesc. Între timp, pe ecranul televizorului de deasupra continuau să apară știrile. „Temperatura va înregistra o scădere bruscă mâine, în jumătatea de est a țării, așa că asigurați-vă că vă luați haine groase. Acum, știrile regionale.”

Am ridicat privirea și am văzut că un bărbat o înlocuise pe tipa cea exagerat de veselă, apoi mi-am întors atenția spre Hunter. Oare aveam timp să încerc în momentul acela povestea cu amprentele?

„Un incendiu a izbucnit în Knoxville mai devreme și a distrus o proprietate îngrădită, plus cele două case aflate lângă ea, înainte ca pompierii să îl stingă. Un localnic care făcea jogging la o oră târzie pretinde că ar fi văzut un elicopter militar în apropiere, iar câțiva vecini spun că ar fi auzit o bubuitură puternică, inexplicabilă, chiar înainte de izbucnirea incendiului. Încă nu există confirmări că acest incident ar avea legătură cu vreo activitate teroristă.”

Am uitat de dispozitivul GPS din mâna mea și am rămas privind îngrozită ecranul. În fundal, erau

rămășițele casei arse din care încă ieșea un nor de fum negru. Din poziția cameramanului, se vedea clar o poartă din fier. Aceeași poartă pe care o sărisem cu o zi înainte.

Mâna liberă mi-a zburat spre gură, care, brusc, mi se uscase. Casa lui Grady, distrusă. Și probabil că din cauza mea.

Am încercat să ignor televizorul și radioul și m-am concentrat să nu cad din picioare, în ciuda sentimentului de vină care îmi strângea stomacul cu gheare mortale. Nu m-am gândit, nu am crezut niciodată că Grady ar putea fi în pericol. Și asta numai pentru că nu mă gândisem. Și ar fi trebuit. Mama ar fi trebuit să mă învețe asta.

Hunter a ieșit din magazin și mi-am dat seama că eu tot nu făcusem plinul. Mi-a făcut semn cu mâna, din fața ușii. Cu mâini tremurânde, am pus GPS-ul în buzunar.

– Fă plinul, vin și eu, mi-a strigat.

L-am privit cum cotește după colț, spre semnul cu *Toaleta bărbaților*. În timp ce puneam pompa la loc, cu mintea galopându-mi, un minivan a oprit pe locul din fața mea și, o clipă mai târziu, un băiat a ieșit pe ușa din spate. Mama lui a deschis repede ușa din față.

– Tommy, așteaptă! Nu e bine să ieși așa din mașină!

– Bine... îmi pare rău!

Dar lui Tommy nu părea să-i pară rău deloc, în timp ce înconjura mașina alergând să o ia de mână pe mama lui.

– Putem să cumpărăm M&M, te rog? O să fiu foarte cuminte în mașină, de data asta!

– Asta chiar ar fi o schimbare, a mormăit mama, iar ea și soțul ei au schimbat o privire ironică peste mașină.

Iar după felul în care i-a zâmbit băiatului și după cum i-a ciufulit părul, evident, nu era prea deranjată de energia lui. O familie obișnuită, într-o vacanță obișnuită. Ceva ce eu nu voi avea niciodată, indiferent cât de mult mi-aș dori.

Hunter a ieșit de la toaletă, fluturându-și mâinile, ca și cum prosopul de hârtie s-ar fi terminat. Mi-a prins privirea și a zâmbit, cu mersul acela relaxat, cu mișcări agile pe care i le observasem prima dată pe holurile de la Clearwater High. La vederea lui, mi s-a tăiat un pic respirația. Exact ca atunci. Imaginea s-a stricat în momentul în care, tot cu ochii pe mine, n-a luat curba cum trebuie și s-a clătinat un pic, înainte să-și recapete echilibrul. Dar asta mi-a invocat o altă imagine. Un băiat cu mersul șchiopătat. Un băiat care lucrase pentru Holland. Un băiat care riscase totul să mă salveze. Un băiat care speram cu disperare să nu fie în pericol din cauza mea.

Lucas.

Până atunci, toți cei care mă ajutaseră pățiseră lucruri teribile. Dacă Lucas era cel care urma?

S-a auzit pornind un motor, familia a plecat, iar noi am rămas singurii clienți. Dar în timp ce Hunter se apropia de mașină s-a deschis ușa magazinului. A ieșit un angajat, ținând capul aplecat, cu ochii pe telefon. Dar continua să meargă... și venea direct spre noi. Mi-am tras mai bine pe cap șapca de baseball și, simțind niște furnicături pe gât, am înconjurat mașina noastră prin spate, să îl întâlnesc

pe Hunter la jumătatea drumului. A scuturat punga din plastic pe care o avea pe braț.

– Hei, am luat câteva cafele și niște ciocolată, m-am gândit că ne-ar prinde bine cofeina și zahărul.

Am aprobat.

– Perfect.

Vânzătorul era aproape acum, la doar câțiva pași. A închis clapa telefonului, încruntat. Întregul meu corp s-a încordat. Apropierea lui nu avea sens. Doar dacă nu cumva... telefonul. Dacă văzuse pe internet ceva ce îl făcuse să ne rețină? Poza mea, de exemplu. Sau și mai rău... să fie din V.O.? Unul dintre complicii lui Hunter, deghizat în vânzător? Venind să îl ajute să acționeze? Împreună cu Holland, care putea fi oriunde? Oare găsise ce căutase acasă la Grady? Găsise o copie a fișierelor codate ale mamei?

Ținta: 15,1 picioare.

Scanare de arme: nicio armă detectată.

Apoi, o altă afișare contradictorie:

Amenințare detectată.

Scanare de arme: Beretta.

Capul vânzătorului s-a ridicat brusc, iar buzele i s-au întredeschis.

– Hei, tu.

În același timp, și-a băgat în buzunar mâna liberă.

Acționează?

M-am aruncat înainte să aibă timp să îl scoată. Mâna mea s-a întins, i-am apucat încheietura și am răsucit-o, în timp ce el încerca să-și recupereze arma. Pistolul pe care îl luasem de la Grady era sub scaunul din față și aveam de gând să îl folosesc doar în ultimă instanță. Arma i-a scăpat, dar eu mi-am continuat saltul, tot ținându-l de braț, apoi am trecut în spatele lui. I-am apăsat brațul tot mai tare, trăgându-l în spate, în timp ce mâna mea liberă s-a curbat în jurul gâtului său și l-a strâns, până când a amuțit și a rămas fără oxigen.

– Ce vrei?

Nu a răspuns, iar mâinile mele l-au strâns și mai tare. În timp ce îi forțam brațul și mai mult la spate, l-am simțit cum se zbate, de parcă ceva în umărul lui începea să cedeze. Nu i-am dat drumul. Nu puteam. Voiam să sufere. Venise vremea ca cineva să plătească.

– Mila, oprește-te! Dă-i drumul!

Vocea agitată a lui Hunter m-a scos din ceață și îndată am slăbit strânsoarea. Bărbatul a alunecat pe jos, în timp ce ochii mei căutau ce scăpase din mână. Am zărit obiectul în același moment în care am observat mașina poliției apropiindu-se.

Amenințare detectată: 42 de picioare.

Amenințarea venise dinspre poliție, nu dinspre el. Lucru care părea logic, dat fiind faptul că obiectul scăpat de vânzător era un portofel.

Portofelul lui Hunter.

M-am dat înapoi, îngrozită. Omul nu era din V.O. și nici nu încerca să mă predea. Era un bun samaritean. Iar acum, drept răsplată, era prăbușit pe pământul uleios dintr-o stație de benzină.

– Omule, ești bine?

Acum Hunter mă ignora, în genunchi, lângă vânzător. Nu. Nu avea nicio logică. Trebuia să știe că eram nevoiți să plecăm de acolo, înainte ca polițiștii să treacă din nou pe lângă noi. Înainte ca unul dintre camionagii să iasă și să ne observe.

Ce făcea?

M-am aplecat și i-am luat portofelul, prinzându-l de braț, în același timp.

– Haide, trebuie să plecăm.

Hunter s-a opus energic, așa că am tras mai tare de el, forțându-l să se ridice în picioare. S-a uitat la mine, cu o expresie șocată.

– Ce naiba e cu tine? Ești nebună? Trebuie să sunăm la 911, să ne asigurăm că omul ăsta e bine...

Exact atunci vânzătorul a gemut. Am profitat de asta și l-am tras pe Hunter spre mașină. În același timp, suspiciunea a început să prindă formă în mine. L-am ghidat pe Hunter spre jeep, am deschis ușa pasagerului și l-am îndemnat să urce, deloc amabil. A urcat, de parcă ar fi fost pe pilot automat, cu ochii încă ațintiți spre vânzător. Am alergat pe partea cealaltă, în timp ce bărbatul încerca să se ridice în genunchi, cu un braț îndoit la piept. Și-a plecat capul, evident, suferind.

Hunter a scuturat din cap și, parcă trezit dintr-un somn lung, s-a întins să deschidă ușa. Am călcat accelerația și am părăsit stația, înainte ca el să atingă ușa. Trebuia să plecăm de acolo, înainte ca tipul să-și revină și să vadă numărul de înmatriculare.

– Lasă-mă să ies, a zis Hunter, iar când a văzut că nu-i răspund a repetat.

Mai tare.

– Mă auzi? Vreau să cobor.

– Nu.

Fața i s-a contorsionat, apoi a căutat pe jos.

– Ce faci?

– Sun la ambulanță. Ești nebună, iar omul are nevoie de ajutor.

Atentă la mașina poliției, am găsit drumul de acces spre autostradă și am accelerat. Nu înțelegeam nimic. Fie Hunter juca un teatru uimitor, fie... Degetele mele au trecut peste conturul GPS-ului. Nu. Niciun fie. Juca teatru. Sigur.

O clipă mai târziu, l-am auzit înjurând.

– Nu pot să cred. Telefonul meu e mort.

A azvârlit telefonul pe bancheta din spate, de unde s-a rostogolit pe jos. Frustrarea lui era evidentă în fiecare mișcare încordată. A vrut să deschidă compartimentul mănușilor și, cu toate că verificasem mașina, instinctul meu a reacționat.

– Ține-ți mâinile la vedere.

A înghețat pentru câteva secunde, cu degetele nemișcate pe încuietoare. Apoi, s-a întors spre mine. Încet, cu o mișcare sigură și atentă, ca atunci când cineva își reține cu greu furia. O expresie uimită i-a contorsionat fața și i-a făcut gura aproape de nerecunoscut.

– Ți-ai pierdut naibii mințile?

10

Pentru câteva momente, s-a lăsat liniștea și am cântărit întrebarea lui, în timp ce mașina gonea pe autostradă. Oare nebunia era posibilă la un android? Nu era nevoie de un creier uman pentru asta? În faza aceea, nu aveam un răspuns categoric. Nu după cele întâmplate în ultimele câteva ore. Expresia lui Hunter era încordată: obrajii supți, gura îi era o linie subțire, privirea neclintită. Nu-mi aminteam să îl fi văzut vreodată nici măcar pe sfert atât de nervos. Îndoiala mi-a dat târcoale. Dacă făcea parte din V.O., ce motiv putea avea să-mi atragă atenția asupra abilităților mele? Nu ar fi fost mai ușor doar să treacă peste asta, să evite întrebările?

Sau... poate că voia să se joace cu mine. Încerca să îmi provoace emoții diverse, să vadă ce se întâmplă.

– Ce, ești vreun expert în jiujitsu? Și chiar dacă ai fi... niciodată n-am văzut pe cineva să se miște atât de repede, a zis, nevenindu-i să creadă.

Nesiguranța s-a aprins din nou, devenind îndoială. Dar nu. Sigur era o strategie. Obrajii lui căpătaseră o tentă de roșu, iar mușchii mandibulei i se încordaseră.

– Uite ce e, cred că merit niște răspunsuri!

Ca și cum agresiunea lui ar fi declanșat-o pe a mea, furia și-a croit drum spre gâtlejul meu, apoi spre gură.

– Vrei adevărul? Bine, fie.

M-am întors, ignorând expresia lui uimită și scânteia de îndoială pe care o reaprinsese.

– Povestea pe care ți-am spus-o despre tata a fost o minciună, iar mama? Nu ne-am certat... E moartă.

Moartă. Cuvântul a reverberat în mașină, mai tare decât m-am așteptat. Imaginile au prins viață în mintea mea. Trupul mamei sângerând în mașina lui Lucas. Eu, când o căram spre Potomac și o puneam în apă, iar părul ei se răsfira de parcă erau plante marine, în timp ce se scufunda.

Un suspin a întrerupt ceea ce voiam să îi mai spun. Am înghițit greu, deși, în cazul meu, acel nod din gât era doar o memorie emoțională și am izbucnit în lacrimi.

– Cum? Cum... Doamne, de ce nu ai spus nimic?

– Mama nu era veterinar, am continuat, era agent guvernamental, ca mine.

Mâna lui Hunter pornise spre mine, dar a lăsat-o în jos.

– Agent?

Asta a fost tot ce am putut spune. Am riscat o privire spre fața lui. Privirea lui de obicei intensă părea opacă, iar fața îi era palidă.

Pentru că e nevinovat, a șoptit acea parte a mea mică, răzvrătită.

Nu, nu, nu. Teatru, era doar un teatru foarte bun.

– Spioni. Eram într-o misiune, iar mama a fost omorâtă încercând să mă salveze. Acum, aceiași oameni mă urmăresc, iar Richard Grady e tipul pe care mi-a spus ea să îl caut și să îi cer ajutor.

– Nu pot...

Vocea lui s-a stins, lăsând tăcerea dintre noi să devină densă. Mâinile lui i-au acoperit fața și i-am auzit ritmul respirației în palme.

Minciuni. Teatrul lui, atitudinea lui afectată... toate erau minciuni. Și încet, dar sigur, siguranța mea a dispărut, lăsând în urmă spații mari de îndoială. Între timp, inima mea trădătoare a început să bată din nou cu speranță.

În cele din urmă, a ridicat capul.

– Dacă e adevărat, și sună prea incredibil de nebunesc să fie minciună, cum ai putut să îmi faci asta? Cum ai putut să mă pui în situația asta, fără să îmi spui despre ce e vorba? Iisuse, Mila. Nu am dreptul să știu dacă viața mea afurisită e în pericol?

Adevăr? Sau minciună?

– Aveam de gând să îți spun...

– Când? a strigat, lovind cu pumnul în bord. Când aveai de gând să-mi spui? În seara asta? Mâine? Niciodată?

Inima mea bătea tot mai tare. Aceea nu era o minciună, nu avea cum să fie. Pentru că furia lui Hunter era evidentă. Apoi, dacă asta era posibil, a pălit și mai mult.

– Of, Doamne, poza pe care credea Ashleigh că o văzuse? Chiar erai tu, nu-i așa?

Am înghițit. Nu avea rost să mai mint.

– Da. Dar nu am omorât-o pe mama. Ancheta e secretă. Poliția chiar crede că pe mine mă caută.

Și-a lăsat capul în jos, privind în poală. Am văzut când mâinile au început să-i tremure.

– De ce nu ai fost sinceră cu mine?

Disperată, am contraatacat.

– Eu, sinceră? Dar tu?

Am apăsat accelerația și am schimbat banda ca să pot întoarce.

– Tu ai fost sincer când mi-ai spus că un vechi prieten îți scria mesajele de mai devreme?

A râs surprins.

– Mesaje? Te referi la cele de la fosta mea iubită, care încearcă să se împace cu mine? Scuză-mă, dacă m-am gândit că ar fi un pic ciudat, date fiind circumstanțele.

Disperată, am scos GPS-ul din buzunar.

– Dacă nu faci parte din V.O., de ce ai ăsta? am întrebat și i l-am fluturat în față.

Mi-a prins încheietura și, cu toate că prima mea reacție a fost să-mi retrag mâna, am rămas nemișcată. S-a aplecat să vadă mai bine. Privirea lui nu avea nici cea mai mică urmă de recunoaștere.

– Nu am nicio idee, ar trebui? Și ce naiba e V.O.?

Se uita la mine de parcă îmi pierdusem mințile.

Și poate că așa era. Începeam să îl cred.

Conducând cu o mână, mi-am pus degetul pe partea de sus a GPS-ului, rotindu-l, până când degetul meu a vibrat și literele au clipit în capul meu.

Recuperează amprenta?

Da.

– Ai de gând să-mi răspunzi? a zis el, dar l-am ignorat.

Pentru că exact atunci senzația de vibrație din degetul meu s-a transformat într-o ușoară înțepătură. În fața mea a apărut un desen, o serie de spirale și șănțulețe. O amprentă. Mă rog, o parte din ea.

Mișcă-te 1 mm spre dreapta. Rotește cu 3 grade, în sens contrar acelor de ceasornic.

Am privit imaginea mișcându-se, până când a apărut una aproape completă.

Copiază și caută prin cea mai recentă bază de date?

Da.

În același timp, degetul meu s-a umplut de căldură, iar imaginea a clipit roșu.

Încărcare date...

– Nu pot să cred, a mormăit Hunter.

Apoi, au apărut rezultatele.

Potrivire amprentă: 99,5%.

George McDevitt. Ocupație: fraudă online, spargere conturi bancare.

Vârsta: 45.

A apărut imaginea și l-am recunoscut imediat. Nu era Hunter. Nici pe departe. Nu, era unul dintre cei doi bărbați de la motel, unul dintre cei pe care eu și mama îi legasem și fugisem de ei. Din senin, m-a lovit un val de ușurare, alungând încordarea din pieptul meu și eliberând un chicot. Nu Hunter pusese dispozitivul. Realitatea m-a lovit o clipă mai târziu, eliberând bulele de fericire din mine. GPS-ul mi-a alunecat din mână, când mi-am dat seama de implicații. Când conștientizarea faptului că, poate făcusem o greșeală enormă, care putea schimba o viață, a început să mi se strângă în jurul gâtului. Of, nu.

– Hunter, îmi pare foarte rău. Am crezut... am... V.O. este o organizație de spionaj. Ne-au urmărit cu GPS-ul.

S-a uitat o clipă la dispozitiv, înainte ca pleoapele lui să cadă.

– Iar tu ai crezut că sunt cu ei.

Și-a lăsat capul în jos și și-a băgat mâinile în păr. Respirația i-a devenit greoaie.

– Oprește mașina. Acum, a zis accentuând, când a văzut că nu am de gând să-l ascult, iar cuvântul părea plin de furie și de altceva.

Ceva ce semăna îngrozitor cu durerea.

Am tras mașina pe margine. În momentul în care am oprit, ușa lui s-a deschis. O clipă mai târziu, trăgea de ușa mea, agitat.

– Coboară. Conduc eu.

Am vrut să protestez, dar o privire spre fața lui încordată, spre atitudinea lui rigidă m-a avertizat că trebuie să îl las în pace. A așteptat pe drum, până când am urcat, de parcă gândul că m-ar putea atinge din greșeală îi repugna. Și, în ciuda a tot, inima mea s-a strâns la gândul acela.

Am rămas tăcută, cât timp el a tras înapoi pe autostradă, cu mâinile încleștate pe volan. Când am crezut că trecuse suficient timp să-și fi recăpătat controlul, am zis:

– Hunter...

Capul lui s-a întors brusc.

– Nu. Fără vorbă. Nu pot... abia dacă te pot privi.

Mi-am strâns mâinile în poală și am derulat în minte ultimele câteva minute. Nu rămăsese nici urmă de suspiciune, doar rușine. Chiar spusesem că mama era moartă? Sugerasem că el era un terorist complice? Aproape că sugrumasem un bărbat în fața lui, iar omul încercase doar să-i returneze portofelul.

Rușinea m-a cuprins și mi s-a făcut greață. Hunter nu era un actor de Oscar. Niciodată nu îmi ascunsese ceva. Acel rol fusese al meu, doar al meu.

Nu am fost atentă când a apăsat pe câteva butoane ale GPS-ului. Poate că ar fi trebuit, cel puțin aș fi fost avertizată când a tras spre o ieșire, câteva minute mai târziu. M-am încordat pe scaun, am inspectat împrejurimile cu o privire critică și am cântărit fiecare persoană, fiecare mașină, fiecare posibilă amenințare. Chiar și atunci, am simțit o mică urmă de suspiciune. Unde mă ducea? Abia

când a oprit la un terminal cu autobuze mi-am dat seama de greșeala mea. A parcat mașina. Când s-a întors să mă privească, furia încă nu dispăruse complet de pe fața lui, dar umerii îi erau căzuți și, mai mult decât orice altceva, cu părul răvășit și cu cămașa șifonată, arăta extenuat.

– Nu te cunosc. Nu te cunosc deloc. Credeam că ceva se înfiripă între noi, dar nu ai încredere în mine și... m-ai suspectat că ți-aș fi dușman? Plec acasă.

Când privirile noastre s-au întâlnit, am simțit din nou lacrimi. Totul mă părăsise, emoțiile, logica. Iar în clipa aceea singura persoană pe care puteam conta pleca pentru totdeauna. Ieșea din viața mea. Gândul că mă disprețuia era mai mult decât puteam suporta. Așa că am făcut o încercare jalnică de a-i explica. Trebuia să știe că nu avusesem intenția să îl rănesc.

– Am încercat să îți spun de atâtea ori. Iar când nu am putut ți-am cerut să mă lași să merg singură în Virginia, îți amintești?

– Da, aș vrea să te fi ascultat.

– Eu nu. Fără tine, aș... nu știu dacă aș fi ajuns până aici.

A dat ochii peste cap, de parcă ar fi crezut că fac mișto de el. Nu aceea era intenția mea, dar nu am îndrăznit să spun mai mult.

– Sunt sigur că te-ai fi descurcat perfect. Așa că... pleacă, da?

În timp ce încercam să deschid ușa, lacrimile îmi ardeau ochii și mi-am întors privirea, înainte ca prima să cadă. Dacă priveai lucrurile așa, Hunter avea dreptate. N-ar fi trebuit să îl trag după mine

în povestea aceea, fără să îi spun adevărul. Chiar și atunci, încă nu-i spusesem totul. Nu era sigur să îi spun și, dacă îmi păsa vreun pic de el, trebuia să îl las să plece. Să îl las să iasă din viața mea pentru totdeauna.

Atâtea lucruri – sentimente, idei, cuvinte – îmi treceau prin cap, prin inimă, implorându-mă să i le împărtășesc. Să îi spun în acel ultim moment cât de mult însemna pentru mine. Să spun tot și să mă bucur că măcar o dată spusesem adevărul. Versiunea necosmetizată. Și, categoric, era ceva liniștitor în asta.

Dar nu aveam dreptul. Îl irosisem, în momentul în care încetasem să cred în el. În schimb, am șoptit.

– S-ar putea să nu fii în siguranță singur. Dacă cei care mă caută vin după tine...

– O să le spun că nu știu nimic. Și, din fericire pentru mine, e adevărat.

Asta avea să îl țină în siguranță? Speram că da. Mai ales dacă goleam GPS-ul și îi trimiteam pe cei din V.O. pe un alt drum, departe de el.

– Acum, te rog, vrei să pleci? a zis din nou, mai degrabă trist decât furios.

– Poți să descui ușa din spate? am zis, mândră că vocea nu mi-a tremurat.

Am înconjurat mașina să îmi iau puținele lucruri pe care le aveam. Totuși, când am pus mâna pe geantă, mi-am dat seama că nu puteam să plec așa. Lucrurile pe care le spusesem, felul în care îl tratasem? Mai rău, mult mai rău, lucrurile pe care le gândisem și nu le rostisem niciodată? Acela era genul de viață pe care o voiam? În căutarea

adevărului și totuși fără să știu când avea să se întoarcă împotriva mea?

Trebuia să îmi cer scuze. Nu că un „îmi pare rău” ar fi schimbat ceva, dar merita să îl audă. Am închis ușa și am scos din geantă o hârtie și un pix. După ce am scris un bilet scurt, am așteptat un moment, timp în care pseudoinima mea a cedat și s-a făcut bucăți, apoi mi-am îndreptat umerii și m-am dus să îi bat în geam. A apăsat butonul și a închis ochii strâns, de parcă ducea o bătălie interioară, în timp ce geamul se lăsa în jos. M-am forțat să privesc fiecare urmă de suferință de pe fața lui. Doar eu, nimeni altcineva. Singura dovadă de care aveam nevoie să știu că îi va fi mai bine fără mine. M-am aplecat înăuntru și l-am sărutat blând pe obraz.

– Îmi pare rău... pentru tot. Adevărul e aici...

Pumnul meu s-a strâns pe bilet și am început să îl mototolesc. Ce prostie. Prea puțin, prea târziu. Apoi, înainte să apuc să îmi pierd curajul, am lăsat biletul în brațele lui.

– Cel puțin o parte din el. Și... este o armă sub scaunul tău, în caz că vei fi urmărit sau ceva.

– Glumești? a întrebat stupefiat.

Am scuturat din cap. Nu puteam fi mai serioasă de atât.

– Chiar așa în pericol ești?

– Da.

Brusc, ochii au început să-i lucească și o parte din mine se ruga să fie o închipuire a mea. A luat biletul și l-a strâns atât de tare, că se putea rupe. M-am tras în spate și mi-am pus geanta pe umăr,

apoi m-am întors, înainte ca vreunul dintre noi să spună ceva. Nu suportam să aud furia și dezamăgirea care știam că mă așteaptă în vocea lui. Nu din nou. Fără să privesc în urmă, m-am îndreptat spre terminalul cu autobuze, numărând pașii pe care îi făceam pe asfaltul crăpat.

Unu, cinci, zece pași distanță de persoana care mă făcuse să mă simt cu adevărat vie. Și, în sfârșit, în sfârșit, am auzit sunetul unui motor familiar. Apoi scrâșnetul roților pe asfalt, în timp ce Hunter ieșea din parcare. După care m-am oprit și m-am lăsat în genunchi, în tip ce mașina se îndepărta. Mi-am luat capul în mâini și, într-un final, am acceptat gaura neagră pe care o aveam în piept. Mi-am reprimat un suspin și m-am lăsat în jos, în timp ce îmi strângeam coapsele cu mâinile, de parcă aș fi putut alunga realitatea cu forța. Mi-am șters ochii și m-am luptat să-mi recapăt controlul. Când, în cele din urmă, m-am ridicat, mi-am îndreptat umerii și am înghițit greu. Restul călătoriei trebuia să o fac singură. Poate că așa ar fi trebuit să fac de la început.

Mi-am aranjat geanta pe umăr și, după ce am pus GPS-ul pe un autobuz care se îndrepta spre statul natal al lui Hunter, mi-am continuat drumul spre automatul de bilete. Fiecare pas accentua golul din mine, dar nu m-am oprit. Trebuia să continui.

Nu îmi rămăsese nimic altceva.

11

Când, în sfârșit, autobuzul a ajuns la Chicago, cerul se întuneca. Era greu de crezut că în dimineața aceea îl lăsasem pe Hunter în urmă. Eu și ceilalți treizeci și opt de pasageri călătoream de șapte ore, fără aer condiționat, în ultimele două ore. Toți eram nerăbdători să coborâm, dar mă îndoiesc că era vreunul mai ușurat ca mine. Cu fiecare pas de-a lungul traseului autobuzului, riscul să fiu recunoscută era mai mare. Mai multe ocazii ca vreo persoană să îmi întrerupă drumul. Totuși, din fericire, mă apropiam de final. Încă un transfer și aveam să ajung în orașul căutat.

Când autobuzul a parcat, oamenii s-au grăbit să coboare. Am așteptat să se ridice toți, în timp ce sporovăiau, întinzându-se și mișcându-se de pe un picior pe altul. În timp ce înaintau în șir indian, gândurile mele erau din nou la Hunter. De fapt, nu încetam să revăd ochii lui plini de furie, de când plecase. Existaseră momente când realmente nu reușisem să îmi iau ochii de pe geam, de teamă că cineva ar putea să mă vadă că plâng și să vrea să stea de vorbă cu mine. Chiar și în clipa aceea îmi țineam capul plecat, așteptând ca ultima persoană din șir să treacă, înainte să îmi ridic privirea. De atunci încolo, orice fel de contact personal era complet interzis. Nu îmi permiteam să risc.

Odată coborâtă din autobuz, mi l-am alungat pe Hunter din minte și mi-am luat geanta, apoi m-am îndreptat spre panourile cu orarul, să văd când

sosește autobuzul meu. Dar când m-am apropiat de terminal, prin mulțime, am văzut un om care se uita la mine. Căutase ceva pe o tabletă și ridicase privirea când m-am apropiat. Atenția lui a zăbovit asupra mea un pic cam mult, înainte să se uite din nou pe tabletă. Când a ridicat bărbia, era evident că atenția lui era concentrată pe fața mea. Mi-am adunat umerii și m-am întors, pornind în altă direcție, cu pași atent măsurați, în timp ce respirația mea se accelera. Odată ce mă voi amesteca prin mulțime, va uita de mine. Dar nu trebuia să mă mișc prea repede. Nu voiam să îl fac să creadă că fug.

Când am fost la vreo douăzeci de picioare distanță, m-am oprit și m-am așezat pe un scaun gol. Văzuse ceva, dar ce? Același articol dinainte sau ceva nou? Era un singur mod de a afla.

Deschide portaluri.

Informațiile au venit încet, de data asta, oprindu-se și pornind din nou, în drumul lor prin mintea mea. Ca de obicei, erau șiruri de coduri peste tot. Dar când am încercat să le cern, cu obișnuita mea precizie, informațiile nu s-au urnit. Am încercat din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. Ce naiba?

Conexiune eșuată. Încercare de reconectare?

Mi-am dat seama atunci că probabil conexiunea WI-FI era inexistentă acolo sau proastă. Poate că nici nu era vreuna în terminal și poate că încercam să mă conectez la semnalul vreunui dispozitiv independent. Dar trebuia să mai încerc.

Da.

De data asta, informația a început să curgă. Am căutat numele Nicole Laurent, iar inima mea a tresărit, când a găsit asta:

Femeia moartă din DC a fost identificată ca fiind Nicole Laurent, fost cercetător militar...

Parcă aș fi fost lovită în piept cu un ciocan. Nu doar că mama fusese identificată în raport, povestea era și în titlurile ziarelor. Articolele erau însoțite de o poză a mamei, dinainte să o cunosc. Zâmbind spre cameră, cu părul blond prins într-o coadă de cal, cu ochii albaștri reflectându-se în spatele unor ochelari pătrați. Părea fericită. Veselă. Cum nu o văzusem în scurta noastră perioadă împreună. M-am lăsat pe scaun, dar oroarea nu se terminase, nu încă. Pentru că urma o poză cu mine, alta. Una în care aveam părul negru.

Fata căutată pentru interogatoriu, în legătură cu crima...

Deși știusem că acel moment era inevitabil, tot am simțit impactul ca pe un picior în stomac. Pumnul mi-a zburat spre gură. Holland făcuse public totul. Nemernicul; știa cum să pună sare pe rană. Pariez că reacția mea l-ar fi mulțumit.

Nu conta. Nu aveam de gând să îl las să câștige.

Exact atunci, în mintea mea a apărut o avertizare.

Amenințare umană detectată.

Picioarele mi s-au încordat, alerta roșie m-a umplut de o incontestabilă determinare. Mi-am înălțat capul, să mă uit peste umăr. Bărbatul cu tableta era în picioare și se îndrepta spre mine.

– Hei! a strigat și a arătat spre mine.

Capete curioase l-au urmat.

Acționează?

Pumnii mei s-au strâns. Aș fi putut. Ar fi fost atât de ușor, o lovitură rapidă sau o strângere de gât și ar fi fost terminat. Dar erau prea mulți oameni. Prea public. Iar chipul meu era acolo.

Limitarea riscurilor: minimizează expunerea.

Compromite inamicul.

Și imediat după:

Amenințare detectată: 10 picioare.

Scanare de arme: Glock.

M-am rotit, exact la timp să văd o uniformă albastră privind spre mine. Mi-am adunat umerii și am aplecat capul, încercând să fiu cât mai puțin vizibilă. Din păcate, bărbatul cu tableta l-a observat și el pe polițist.

– Hei, aici! a strigat dând din mână. Fata aceea e...

– Domnule polițist! am țipat, încercând să îl acopăr cu vocea mea, vă rog, bărbatul acela a încercat să-mi fure geanta!

Nu avea să îmi fie de mare ajutor, doar o fracțiune de secundă în plus. Dar numai de atât aveam nevoie. Când polițistul și-a luat ochii de la mine, încruntându-se confuz spre bărbatul cu tableta, m-am strecurat lateral. Apoi, m-am întors și am luat-o la fugă.

– Hei...

Frica îmi pulsa în picioare, iar în timp ce alergam pe lângă un cuplu am lovit geanta de laptop de pe umărul bărbatului. Nu știam ce se întâmplă în urma mea, dar bănuiam. Polițiștii ajunseseră la

bărbat. El le arăta poza, explicându-le că eram căutată. Apoi...

– Stai pe loc! Poliția!

Strigătul s-a auzit din spate, tare, în aerul răcoros al nopții. În fața mea, mulțimea se dădea la o parte ca prin minune, cu ochii măriți de șoc, două mame cu copiii în brațe, strângându-i la piept. De parcă aș fi fost cineva de care să se teamă. De parcă aș fi fost periculoasă.

Amenințare umană detectată: 36 de picioare.

Acționează?

Dacă mă gândeam mai bine... probabil că eram.

Am trecut în goană pe lângă un grup de turiști japonezi și m-am trezit alergând spre un șir de scaune, unde pasagerii erau adunați grămadă. Cineva în fața mea avea căști și scria ceva pe un laptop. N-am avut timp să virez, așa că m-am aruncat spre locul gol de lângă el și am sărit peste scaun. Piciorul meu i-a agățat cablul, iar căștile i-au zburat, atârnate de piciorul meu. Le-am scuturat și am continuat să alerg. Peste vuietul vocilor alarmate îl auzeam pe polițist urlând în stație:

– Suspect de crimă urmărit la terminalul de autobuze. Solicit întăriri, repet, solicit întăriri. Suspectul e în zona de nord, pe jos.

Atac ținta?

Am încercat să ignor întrebarea care clipea cu roșu în capul meu, dar ceva la atacul continuu părea... tentant. De parcă eul meu de android era ofensat că nu eram hotărâtă să mă împotrivesc polițiștilor.

Am virat spre ieșirea din capătul opus. Mai aproape, mai aproape. Dacă aș fi putut doar să ajung afară, aș fi fost în regulă. În depărtare s-a auzit o sirenă și m-am înfiorat. Ei bine, atâta timp cât aveam suficient avans... Am țâșnit afară, iar aerul rece mi-a acoperit fața cu o speranță nouă. Se lăsase noaptea și, cu toate că aerul era răcoros, zona era plină de lume. Multe felinare, dar și destule locuri de ascuns. Ei căutau o fată în tricou verde și blugi, fără haină. Trebuia să remediez asta, în clipa aceea.

Prin stație, grupuri de oameni râdeau și pălăvrăgeau, în drum spre restaurante și magazine, indiferenți la faptul că un suspect de crimă era liber. M-am uitat peste umăr și am văzut că ușa spre terminal se deschidea. Unde să mă ascund? Sau măcar să mă deghizez. Aveam nevoie de haine noi, o pălărie, o geacă. Orice.

De parcă gândul le-ar fi ordonat asta, ochii mei au început să scaneze și să treacă peste cei din fața mea, într-o fracțiune de secundă. Parcă partea mea computerizată ar fi preluat controlul asupra capului și l-ar fi mișcat în locul meu. Peste un cuplu care se ținea de mâini, peste un grup de oameni de afaceri și peste un grup de femei de treizeci și ceva de ani, care tocmai ieșea dintr-un bar care vibra de muzică live. Femeile erau încălțate cu tocuri și chiar cu cizme înalte, iar vocile lor se auzeau nefiresc de tare. Una dintre ele purta o tiară care striga „burlăciță”, cu un voal ce plutea în spatele ei. Toate luceau de la niște beculețe care clipeau. Niște tipi care tocmai intraseră le-au fluierat, în timp ce își atârnau hainele.

– Marianne, auzi? Nu uita, încă nu ești măritată, a strigat una dintre ele, iar celelalte au râs aprobator.

Amenințare umană detectată: 52 de picioare.

Conștientă de o larmă bruscă venind dinspre ieșirea terminalului, am țâșnit pe ușa din spatele bărbatului. Tipul de la intrare a ridicat privirea, dar a zis:

– Lasă haina, trebuie să le ajung din urmă, și a făcut semn spre burlăcițe.

Am apucat cea mai apropiată haină de femeie – una lungă, verde-măslină, cu nasturi negri lucioși, probabil, cu vreo 12 centimetri prea lungă pentru mine – și o căciulă neagră și am plecat. Mi-am vârât mâinile în mâneci, mi-am îndesat căciula pe cap și m-am grăbit să prind din urmă grupul de femei. Din fericire, hoinăreala lor fără țintă însemna că nu ajunseseră prea departe. M-am strecurat lângă micuța roșcată care încheia plutonul. Mersul ei era foarte urât.

– Hei, Marianne zicea că pot să împrumut luminițele tale un pic, am zis, potrivindu-mi pasul cu al ei.

S-a uitat la mine.

– Te cunosc? a bolborosit ea.

Am dat ochii peste cap, încercând să nu mă uit peste umăr, când am auzit picioare alergând.

– Tocmai ne-am cunoscut, în bar, ai uitat? Marianne m-a invitat să mă alătur vouă.

În timp ce vorbeam, simțeam în urechi pulsul meu fals. Cel care alerga se apropia.

Amenințare umană detectată: 22 de picioare.

– Of!

Tipa a ridicat din umeri și mi-a dat una dintre luminițele ei, pe care mi-am înfășurat-o în jurul gâtului. Mi-am băgat mâinile în haină și am ridicat gulerul. Pașii s-au apropiat, iar eu m-am încordat, gata să o iau la fugă. Dar în ultima clipă au virat la stânga.

– Pe aici, a strigat polițistul.

M-am uitat peste umăr și am văzut cum aleargă spre o femeie de pe cealaltă parte a străzii. Acum era momentul. Dar tot trebuia să plec de acolo, iar autobuzul nu mai era o opțiune.

GPS.

Harta a prins viață în fața mea, luminând o rețea de blocuri din jur. Toate străzile din apropiere, toate aleile; le-am văzut pe toate. Am făcut zoom pe zona aflată în imediata apropiere a punctului care clipea și care mă reprezenta pe mine, căutând cea mai apropiată ieșire. Acolo, chiar în față, o străduță laterală îngustă. Când tipele s-au oprit la un alt bar, eu am țâșnit spre dreapta, pe o stradă laterală, asigurându-mă că mă țin aproape de un cuplu, să nu par singură. Potrivit hărții mele, strada aceea se continua pe încă o jumătate de milă, înainte să se conecteze cu un alt drum principal. Trebuia doar să ajung la acela, apoi speram să fiu la o distanță suficient de sigură.

Aproape ajunsesem, când am simțit o prezență în spatele meu. Am început să alerg, când o mână s-a așezat pe umărul meu și m-a tras în spate. Cu putere. M-am poticnit printr-o ușă deschisă, iar degetul meu mare s-a lovit de colț și m-am dezechilibrat. Unul dintre genunchi a lovit pământul, înainte să mă ridic la loc, gata să lovesc. Cum putea cineva să se furișeze așa, fără ca senzorii mei să fie opriți?

– Bună, surioară.

Cuvintele m-au înghețat și ceva mi s-a mișcat pe sub piele. Vocea aceea. Evident, mai mult baritonală decât a unei femei obișnuite. Tânără.

Vocea mea.

Trei.

M-am întors încet, deoarece picioarele îmi erau grele, de groază. Știam exact ce aveam să văd și, iat-o, în toată splendoarea ei oribilă. Trei-punct-zero, cu fața mea. Zâmbetul meu. Ochii mei, deși ai ei erau acum mai degrabă de un căprui închis decât verde. Părul ei fusese schimbat și el, din castaniu lung era acum roșcat tuns bob. Totuși, micile schimbări nu făceau cine știe ce diferență. Pentru oricine se uita de aproape, ea era, în esență, geamăna mea. Versiunea mea mai nouă. Arma cu mai puține emoții enervante. Androidul care îl ajutase pe Holland să o omoare pe mama. Înainte să mă pot mișca, să pot gândi și respira, a scuturat obiectul pe care îl ținuse în palmă. Un Taser.

– Sper că ți-ai analizat deja opțiunile și ți-ai dat seama că singura alegere logică este să rămâi pe loc. Nu vreau să te șochez, dar o voi face, dacă încerci să fugi.

Ca de obicei, vocea ei era o versiune mai puțin dinamică decât a mea. Exact același ton, dar cumva... diferit. Mi-am ținut bărbia ridicată, scanând împrejurimile, în speranța că voi găsi o cale de scăpare. Se pare că eram în interiorul unui magazin cu haine de femei. Din fericire, era întuneric și părea închis. Rochii de diverse lungimi și culori erau atârnate de peretele din celălalt capăt, în timp ce în față, pe rafturi, erau bluze și jersee. Un șir de pe partea cealaltă era plin cu

pantofi, cei mai mulți cu pietre de Rin sau cu imprimeuri elegante. Magazinul era mic...

Dimensiuni: 15 picioare pe 30 de picioare.

... și întunecos.

În spate dădeau două uși, dincolo de tejghea, dar erau cabine de probă. Nu aveai pe unde să fugi, cu excepția ușii din față, pe care o bloca Trei. Prinsă.

Am simțit fiori de gheață pe spate.

Trei s-a încruntat.

– Frica ta e ca o reclamă ambulantă.

Probabil că am scos vreun sunet înfundat, pentru că s-a oprit și a zis:

– Of, îți place? Mi-am perfecționat comparațiile și metaforele. După ce te-am vizitat, generalul Holland s-a gândit că mi-ar putea fi utile pe teren.

Nu m-am putut abține; am râs.

– Vizitat? am zis, iar tonul meu a urcat spre final, reflectându-mi isteria.

Așa numești tu faptul că m-ați încuiat acolo și m-ați obligat să fac acele teste nebunești? Ăsta e chiar un eufemism.

Fruntea ei s-a încruntat de concentrare, de parcă încerca să înțeleagă ce spusesem.

– Cât despre ce spuneam, frica ta e fabricată sau chiar ți-e frică?

– Nu toți avem controlul tău, am zis printre dinți.

– Ce păcat.

– Cum m-ai găsit?

Pauză. Apoi, zâmbetul ei imperturbabil s-a lărgit.

– Încă nu știi, nu-i așa? Cât de conectate suntem?

Poate că nu-mi curgea sânge prin față, dar oricum am simțit că rămăsesem fără el. Ideea că noi aveam vreo conexiune. Era grotesc. Și enervant, în multe feluri.

– Nu există nicio conexiune, niciuna. Nu suntem deloc la fel.

– E fascinant felul în care încerci să te amăgești. Deci eviți toate abilitățile tale de android?

Vocea ei a rămas calmă, dar i-am văzut buzele și mai zâmbitoare. De parcă știa ceva ce eu nu știam. Mi-am încleștat dinții, refuzând să răspund, să-i mai ofer vreo muniție. Speram să abandoneze discuția aceea. În schimb, a râs și, în plus, chiar a părut amuzată. S-a dat înapoi, cizmele ei grele lovind podeaua din lemn. Cu mâna liberă, s-a întins și a lovit un jerseu verde din cașmir.

– Vezi? Nu poți să argumentezi. Mă bucur. Să te opui adevăratei tale firi e doar o irosire de resurse. Ai fost creată pentru anumite scopuri, iar ele trebuie duse la îndeplinire.

– Și care sunt acelea?

– O să vezi.

M-am uitat în altă parte. De asta mă temusem.

– Și acum? Încerci să mă duci înapoi la Holland?

Nici gând. Mai degrabă o făceam să îmi aplice șocuri în clipa aceea, decât să fiu târâtă înapoi în sediul acela steril, încuiată, astfel încât să-și poată

face el experimentele perverse. Dacă mă întorceam, avea să fie sub condițiile mele. Aproape că simțeam pielea lui aspră sub degetele mele, îi auzeam vertebrele cervicale plesnind sub mâinile mele. Pumnii mei s-au încleștat și a trebuit să îi forțez să se relaxeze.

Îngrozitor, probabil. Dar asta merita.

– Poate.

Nu m-am putut abține, ochii mei s-au mărit, gura mi s-a deschis, șocată. O dată în plus, a scuturat din cap.

– Atâtea emoții reale, cum o fi? Nu e de mirare că tu continui să te păcălești crezând că poți trăi o viață umană.

– Atunci de ce ești aici? am întrebat-o, fără să o cred pe deplin.

– Cineva a sunat pe linia verde din Saint Louis și a zis că te-a văzut urcând într-un autobuz de Chicago. Primim o grămadă de telefoane, dar persoana asta a reușit să te descrie foarte bine. Așa că generalul Holland m-a trimis să verific pontul. Deși am sugerat că probabil e un pont valid.

Nu avea nicio logică.

– De ce ai crezut asta?

Și-a dus un deget la tâmplă.

– Cum spuneam, suntem conectate, tu și eu.

Brusc, picioarele mi s-au înmuiat. Să fie adevărat? Nu, probabil că mințea. Probabil că Holland a pus-o să spună asta; puteam să îmi închipui zâmbetul lui încrezut. Știa cât de mult m-ar da peste cap.

Calmă, trebuia să fiu calmă. Să cedez nervos nu era o soluție să scap de Trei. În disperare, mâna mea a fugit spre pandantivul mamei. Când am atins piatra rece, m-am liniștit, așa cum sperasem.

Trei mi-a urmărit mâna. Un licăr mic de mirare i s-a văzut pe față, dar a fost trecător. Apoi, prima manifestare de emoție adevărată pe care am văzut-o la ea, neintenționată: buzele i s-au strâns.

– Indiferent ce crezi, nimic nu te poate face ceva ce nu ești. Niciun artefact, nicio informație emoțională. Ai fost creată în laborator. Ca mine. Suntem la fel, mai mult decât o să știi vreodată.

– Dacă asta te face fericită, am zis, refuzând să-i permit să mă atragă din nou în direcția aceea.

La început, am crezut că am atins-o. Privirea i s-a îngustat, iar nările i-au tresărit. Dar apoi a clipit, o dată, de două ori și, cu gesturile acelea mici, expresia ei a revenit la cea cu care eram obișnuită. Fadă și uniformă.

– Văd ce încerci să faci, dar nu o să meargă. Nu voi fi târâtă la nivelul tău. Nu am nicio intenție să devin desuetă. Acum, generalul Holland are un mesaj pentru tine.

Un mesaj?

M-am pregătit, în timp ce Trei se juca cu ceva, la capătul degetului ei mijlociu. Cu ochii pe mine și cu mâna strânsă pe Taser. Vocea lui Holland... era prima dată când îi auzeam accentul, de când fugisem cu mama. Ritmul respirației mele s-a accelerat și a făcut-o pe Trei să se oprească.

– Știi că nu e nevoie, nu? Celulele tale abia dacă au nevoie de oxigen și îl primesc destul de bine și fără să crești ritmul de pompare.

Am strâns buzele și am refuzat să răspund, așa că a ridicat din umeri și a continuat.

– Gata.

Spre surpriza mea, a întins mâna, de parcă arăta spre cel mai apropiat perete. O lumină albastră, ca un laser, a ieșit din degetul ei. Apoi, înaintea ochilor mei uimiți, lumina s-a lărgit, contorsionându-se și întinzându-se, până când a format silueta cețoasă a unui om. Nu doar a unui om. Holland. Fără să vreau, am făcut un pas înapoi. Iluzia părea atât de reală, până la părul cărunt și zâmbetul amenințător. Aproape m-am așteptat ca mirosul de mentă și dezinfectant să mă asalteze în orice moment. Apoi, am văzut-o pe Trei urmărindu-mi fiecare reacție și m-am oprit. Să nu arăți slăbiciune în fața inamicului. Trebuia să îmi păstrez controlul.

– Nu-ți face griji, mi-a zis, observându-mi repede agitația. Nu ai această abilitate.

Zâmbetul ei sugera că era mulțumită de acea discordanță. Am deschis gura, să fac un comentariu sarcastic, dar am fost întreruptă, când holograma a început să vorbească.

– Bună, Doi. Dacă mă auzi, înseamnă că Trei a dovedit din nou de ce ea este specimenul superior. Nu că aș fi avut vreodată îndoieli în privința asta.

Vocea aceea. Mi-am reprimat un tremur, conștientă de privirea curioasă a lui Trei, dar accentul tot a reușit să își croiască drum spre spatele meu. Holograma Holland stătea perfect dreaptă, cu pieptul scos, umerii trași. Exact ca în realitate. Imaginea era atât de aproape, la doar trei picioare distanță. Deși știam că era imposibil, nu aveam cum să alung de tot impresia că s-ar putea întinde să mă atingă cu mâinile lui ridate. Și chiar dacă nu

avea cum să știe exact unde eram, puteam să jur că ochii lui gri s-au fixat pe fața mea.

– Să nu o lungim. Trebuie să te întorci acasă. Știm cu toții că acum, când Nicole nu mai e, nu mai există nimic pentru tine acolo, afară.

Până în clipa aceea, nu crezusem că Holland ar fi putut spune ceva care să mă mai doară. Dar parcă intuise cele mai adânci temeri ale mele și știuse exact unde să lovească. Numise acasă sediul lui.

Acasă.

Mi-am strâns buzele. Totuși, greșea. Greșea teribil. Îmi mai rămăsese ceva care mă făcea să continui.

El.

Ochii aceia gri încă păreau să-mi urmărească fiecare mișcare, iar când am pășit spre stânga m-au urmat.

– Ei bine? Nu îmi răspunzi? a zis el, cu accentul acela mătăsos și am simțit noduri în stomac. Te rog, spune-mi că acesta este un fel de șiretlic elaborat.

Apoi, mâna lui s-a întins și, înainte să pot reacționa, s-a așezat pe umărul meu. Am tresărit și m-am tras de lângă mâna lui fantomatică. Chiar dacă atingerea fusese doar condens și ceață, în comparație cu pumnul lui cărnos, parcă am simțit cum prezența lui e mai intensă. Nu voiam să mă mai atingă vreodată, sub nicio formă. Ecoul râsului său slab s-a auzit prin încăpere și și-a croit drum spre fiecare colț al minții mele, umplând-o, ca o otravă perfidă.

– De ce ești așa agitată? Cu siguranță, până și tu știi că nu pot să îți fac nimic. Vino cu Trei și o să-ți

găsim un rost, îți promit.

Promisiunile lui valorau cam cât banii din Monopoly. Chiar credea că va funcționa? Că aveam să mă supun, fără să mă lupt, să mă duc direct în bârlogul lui? De parcă mi-ar fi citit gândurile, imaginea a rânjit.

– Oricât de mult mi-ar plăcea să scap de tine, armata are alte idei. Ei consideră că ești prea scumpă ca să scape de tine. Ar fi mai bine dacă nu te-ai opune. Prea multe șocuri într-un timp prea scurt pot cauza vătămări ireversibile.

Vocea lui căpătase o urmă de iritabilitate, iar holograma a început să patruleze pe acolo. M-am ținut la o distanță apreciabilă și am citit printre rânduri. Cineva de mai sus auzise de vechiul plan al lui Holland de a mă scoate din uz și nu fusese mulțumit. Dar nu aceea era problema mea.

Toată povestea era ridicolă. Chiar credea că îl voi asculta?

Și-a încrucișat brațele pe piept, cu acea aroganță cunoscută și un zâmbet funebru i-a dezgolit dinții. Încă o dată m-am simțit captivă. Cumva, această încarnare a lui putea să mă vadă, să interacționeze cu mine. Nu înțelegeam tehnologia și nici nu îmi doream. Voiam doar să dispară. Era ceva mult prea apropiat de vederea lui în carne și oase, un gând care mi-a întors stomacul pe dos.

– Of, știu la ce te gândești: de ce m-ar interesa ce vrea el? Simplu. Pentru că am ceva de care îți pasă. Mă rog, cineva.

Vocea lui a devenit o șoaptă ostilă.

– Chiar credeai că nu o să-mi dau seama cine te-a ajutat să fugi? Dacă vrei ca prietenul tău să nu

pățească nimic, o să vii cu Trei. Dacă nu o să cooperezi, ei bine...

Holograma Holland s-a oprit și s-a întins după ceva aflat în afara câmpului de lumină. Când mâna lui a reapărut, ținea o cheie. A bătut cu ea în palma goală, iar zâmbetul i s-a lărgit, în timp ce tot corpul meu a devenit rigid. Prietena mea. Cheia.

Lucas.

A pășit spre mine.

– Am trimis o notificare imediat ce această conexiune a pornit, așa că voi observa orice întârzieri. E în zadar să fugi. Mereu te vom urmări, pur și simplu, tehnologia ta e... prea valoroasă.

Înainte să pot observa ușoara ezitare când a rostit tehnologia, a continuat:

– Și nu uita că de tine depind alte vieți.

Cu acele ultime vorbe tărăgănate încă plutind în aer, holograma a dispărut. Doar eu și Trei, singure încă o dată. Dar chiar dacă luminile dispăruseră, amenințarea lui Holland persista. Trei a lăsat brațul în jos.

– E timpul să mergem. Haide.

A făcut semn cu capul spre ușă. M-am întors, forțându-mi picioarele să pășească, cu gândurile de-a valma. Holland trebuie să se fi referit la Lucas, nu? Adică, cheia... acela fusese obiectul pe care încercase să mă facă să îl folosesc pe Lucas, în timpul celui de-al doilea test. Trebuia să aibă o semnificație. Dar de ce nu îi spusese numele, pur și simplu? Am deschis ușa, iar clopoțelul de deasupra a sunat vesel, în timp ce am ieșit pe

stradă. Peste drum, o cameră video era ca o santinelă tăcută.

Trei a scuturat din cap.

– Nu funcționează.

În timpul scurt petrecut înăuntru, mulțimile se împrăștiaseră. Rămăseseră doar câteva cupluri răzlețe. Totuși, nu am îndrăznit să țip. Știam de ce e capabilă Trei și nu voiam să pun în pericol pe nimeni. Dar în mine creștea un țipăt tăcut. Holland câștigase. Din nou. Îmi găsise punctul emoțional slab și îl exploata la greu. Voiam să fug, dar imaginea Taserului pe care Trei îl ținea în mână îmi era întipărită în minte. Asta și Lucas. Deși formularea lui Holland încă nu-mi dădea pace...

– Stânga, mi-a zis ea, venind în spatele meu, ușor spre dreapta.

Pașii noștri parcă sunau în noapte mai tare decât era normal, în liniștea care se lăsase, cu excepția discuțiilor încete care se auzeau dinspre cele două cupluri din apropiere, care mergeau grupate, să se ferească de vânt.

– Unde mergem?

– O să afli în curând.

Am mers câțiva pași în tăcere, apoi:

– Unde te-ai dus, când ai fugit?

Am continuat să merg și m-am prefăcut că întrebarea nu mă interesa. Dar felul calm în care întrebase m-a făcut imediat suspicioasă. Holland o pusese să afle? Dacă da, de ce voia el să îmi știe planurile? Îl căuta pe Jensen?

– Dreapta.

I-am urmat îndrumările și m-am trezit înapoi pe strada care ducea la terminalul de autobuze. Aici, mulțimile erau încă dense, deși nu erau la fel de mulți oameni ca înainte, care să înfrunte aerul rece al nopții.

Scanare: 42 de oameni, pe o rază de mai puțin de 1000 de picioare.

Mi-am ținut capul sus, în caz că se ivea vreo cale de scăpare. Harta mi-a atras atenția, afișând orice posibilă cotitură spre dreapta sau spre stânga. Străzi pe care aș fi putut scăpa. Dar realitatea m-a făcut să mă opresc brusc. Lucas. Chiar puteam să îi risc viața?

Cu cât înaintam mai mult, cu atât disperarea îmi bloca toate gândurile. În scurt timp, aveam să ajungem la mijlocul de transport care aștepta să mă ducă înapoi la sediu și puteam să îmi iau adio de la libertate. Știam asta din experiență. Trebuia să o iau la fugă în curând, cât încă aveam mulțimea în jur, să mă acopere. Dar, când am încercat să mă pregătesc, un val de dezgust m-a reținut. Lucas mă ajutase să fug, iar eu așa îl răsplăteam? Am sărit într-o parte, să evit un lichid vărsat pe trotuar. Când am făcut asta, am zărit Taserul din mâna lui Trei. Încă ținea arma, dar lejer, degetele nu îi erau aproape de trăgaci. Nu era logic. De ce și-ar asuma Trei un astfel de risc? Cuvintele lui Holland mi-au răsunat din nou în minte. Armata considera că eram prea valoroasă ca să scape de mine. Și că prea multe șocuri într-un timp scurt m-ar putea afecta. Atunci mi-am dat seama. Holland era îngrijorat. Se temea că, dacă mă ducea înapoi defectă, cei cărora le raporta vor fi enervați. Să fiu sigură, am făcut zoom pe mâna lui Trei și am accesat semnalul din creierul meu.

Scanare de arme: Taser.

Energie electrică: 50 de volți.

Cincizeci de volți. Abia dacă m-ar fi făcut să mă clatin. Așa cum suspectasem, Taserul era o păcăleală. Dar înainte să pot valorifica informația aceea, mărirea imaginii pe mâna lui Trei a făcut ca toți mușchii mei să se încordeze. În mintea mea, am fost imediat transportată înapoi la carusel. Cele două mâini mici ținându-se de bară. Lumea învârtindu-se în cercuri atât de repede, încât totul devenise întunecat, cețos. Când am rămas neclintită, Trei s-a oprit și ea, pregătindu-se să mă facă să mă supun.

– Dacă te gândești să mă testezi, te sfătuiesc să nu o faci.

Dar n-am putut să-i răspund. Eram prizonieră în propriul corp.

Disfuncționalitate a memoriei.

Circuite supraîncărcate: posibil.

Reconfigurare...

– Am ordine. Spre deosebire de tine, eu nu am o problemă să le urmez, a zis Trei, subliniind ce era evident.

În timp ce stăteam acolo nemișcată, am încercat să mă gândesc la orice ar fi putut să mă scoată din vraja aceea ca de basm. Dar nu puteam să accesez niciunul dintre sistemele mele, indiferent cât încercam. Trei a devenit suspicioasă și a început să mă înconjoare, examinându-mă atentă, ca pe o vită prețioasă. Apoi, brusc, a început să vorbească. Cu sine.

– Mila 2.0 are niște probleme tehnice, a zis ea, fără să se adreseze cuiva anume.

După un timp, a continuat, de parcă să vorbească cu sine era vreun protocol tipic de android.

– Nu, nu cred. Pur și simplu, a înghețat, fără vreun semn prevestitor. Dacă poți să mă reperezi, poți să te uiți cumva în diagnosticele ei?

A fost întrebarea care a lămurit totul. Trei nu vorbea cu sine. Vorbea cu cineva de la sediul SMART Ops. Cineva care ne cunoștea mai bine ca oricine. Cineva care efectiv putea să intre în mințile noastre. Cineva pe care Holland îl amenințase, în caz că nu mă supuneam ordinelor lui.

– Bine. Așteaptă legătura, a zis Trei.

Câteva clipe mai târziu, au apărut literele roșii și niciodată nu am fost mai fericită să le văd.

Acces de la distanță.

Redirecționare programe.

Restartare sistem.

Apoi, ca din senin, o voce perturbată de paraziți, aproape incoerentă s-a auzit în urechile mele.

Mi... bzzzz... la?

Lucas. Era bine. Probabil că Holland recursese la un bluf. Altfel, era imposibil ca Lucas să mai poată comunica cu Trei. Și mă îndoiam că Trei își dăduse seama că în tot acest timp o analizasem și că tocmai îmi oferise o informație foarte importantă. Care îmi conferea un avantaj considerabil. *Sunt s... bzzz... nu te... bzzzz...*

Întâi, am simțit ceva în degetele de la mâini. Apoi, în cele de la picioare. Dar tot nu reușeam să înțeleg mesajul lui Lucas. Se pare că unele dintre funcțiile mele auditive încă nu își reveniseră. Între timp, Trei scanase cu privirea împrejurimile, mereu în alertă, în timp ce brațele și picioarele mele își reveneau.

Nimeni... bzzz... bzzzz... ai... bzzzz... nu pot... bzzzz.

Ce încerca să îmi spună? Trebuia neapărat să aflu. Ochii mei și-au recăpătat și ei mișcarea. S-au îndreptat spre Trei, a cărei privire tocmai aterizase din nou pe mine. S-a uitat cu satisfacție cum încheieturile mele se relaxaseră și ținuta mea revenise la normal.

Redirecționare încheiată.

Funcționare deplină: refăcută.

Erori de memorie: rezolvate temporar.

Apoi, bâzâiturile s-au estompat și l-am auzit pe Lucas spunând clar un cuvânt.

Fugi.

Acela era un ordin pe care aveam de gând să îl urmez. Fără îndoială. M-am ridicat pe vârful picioarelor. Gata să țâșnesc în mulțime. Atunci i-am văzut. Doi polițiști în uniformă ieșind dintr-un bar. Am revăzut în minte felul în care arătam. Eu, cu o haină lungă și o șapcă neagră din lână, luminițe care încă mai clipeau. Trei, cu cizme, blugi și tricou lung, negru. Părul ei era răvășit, dar și al meu era la fel. Dar fața și hainele ei erau în regulă.

Am tras aer în piept și am apucat-o ferm de brațe, rotind-o în semicerc. Când i-am dat drumul, am

privit cum se lovește de un grup de oameni din fața noastră, printre țipete. Ea și alte două femei au căzut. Cei doi polițiști au văzut și au luat-o la fugă spre ele. Un grup mare de petrecăreți din stânga noastră a încetinit să se uite în urmă, curioși să vadă ce era cu zarva aceea. Momentul meu.

În timp ce polițiștii se apropiau de Trei, am fugit.

Am auzit agitație în spatele meu – amenințări, lovituri. O armă s-a descărcat. Țipete. Am gemut, dar m-am gândit că Trei nu ar fi rănit vreun privitor. Holland n-ar fi autorizat așa ceva, un alt scandal era ultimul lucru de care avea nevoie. Nu, m-am gândit că Trei avea la fel de multe motive ca mine să fugă. La o privire superficială, putea să evite să fie recunoscută, dar noul ei păr și ochii nu ar fi ajutat-o, iar Holland nu ar fi fost încântat să explice autorităților de ce eram două. Dacă Trei scăpa, el putea să arunce totul asupra mea. M-am înfiorat. Nu era ideal, dar nu aveam ce să fac. Faptul că o puneam pe Trei în poziție defensivă îmi oferea suficient timp să fug.

Și mai multe țipete, apropiindu-se de mine. Apoi, picioare alergând.

Amenințare detectată: 30 de picioare.

M-am uitat peste umăr și am simțit un bolovan în stomac. Ambii polițiști erau la pământ, unul pe spate, celălalt cu mâna la nas. În jurul lor se formase un semicerc de gură-cască, iar din mijloc s-a ivit Trei. Teafără, se îndrepta spre mine, alergând cât putea de repede. M-am uitat disperată în jur, după o scăpare. Rețeaua orașului a apărut în fața mea, dar degeaba. Trei a văzut același lucru și era prea aproape să scap de ea pe jos.

O mașină. Unde puteam să găsesc o mașină? Nu aveam timp să fur una, nu fără ca ea să mă ajungă.

Apoi, în fața unui bar, le-am văzut. Un șir de motociclete. Speranța a revenit. Oare era posibil ca vreuna dintre ele să poată fi pornită de la distanță, ca unele mașini?

Amenințare detectată: 25 de picioare.

Am sprintat.

În timp ce alergam, mi-am deschis mintea, în căutarea unui semnal care să se potrivească vreuneia dintre motociclete. Nimic, nimic, nimic.

Amenințare detectată: 20 de picioare.

Eram disperată, când am simțit. O rază slabă de electricitate, care mi-a trecut prin cap. M-a conectat cu a treia motocicletă, marca BMW, argintiu cu negru.

Solicitare acces de la distanță?

M-a cuprins ușurarea.

Da.

Aveam să reușesc.

Neutralizează controlul. Permite accesul, am ordonat.

Acces permis. Pornește motorul?

Da.

Pur și simplu, motorul a prins viață.

Mai aveam doar cinci pași, mă pregăteam să sar pe scaun, când conexiunea s-a slăbit. Înainte să dispară de tot, am simțit prezența unei alte persoane, am auzit o altă comandă.

Oprește motorul.

Motorul s-a oprit, la comanda lui Trei, exact când puneam mâinile pe ghidon. La naiba. Am căutat din nou conexiunea, dar știam că era prea târziu.

Amenințare detectată: 5 picioare.

Ferește-te.

M-am lăsat în jos, iar pumnul lui Trei a vâjâit pe deasupra capului meu.

Acum, eram prinsă acolo, făcută sendviș între motocicletă, pe de o parte, și un android în misiune, pe de altă parte.

Parează lovitura.

M-am întors, dar fiind atât de jos m-am mișcat lent.

M-a lovit în obraz și m-a împins în spate, lovindu-mă cu capul de metal, în timp ce m-am prins cu disperare de piciorul ei. Motocicleta s-a clătinat, iar degetele mele abia i-au atins vârful piciorului. A fost suficient. M-am prins bine și am răsucit, astfel că am dezechilibrat-o. S-a răsucit într-o parte și a căzut. Între timp, am localizat semnalul motocicletei. Am sărit pe șa și, în disperarea mea, am simțit un val de energie prin mine. O comandă hotărâtă s-a auzit.

Pornește motorul.

Motorul a prins viață din nou, iar eu mi-am ridicat picioarele, cu mâinile pe ghidon. Am apăsat accelerația, mi-am încordat coapsele, iar motocicleta a pornit. Am văzut-o pe Trei sărind în picioare și am avut doar o clipă să gândesc: o să reușesc. Apoi, motocicleta s-a oprit brusc.

Blochează, braț stâng.

Încrezătoare în senzorii mei de android, am luat mâna de pe ghidon și am ridicat brațul, lovind mâna lui Trei.

Lovește, picior stâng.

Am eliberat toată energia din mine și am canalizat-o în lovitura aceea. Sirenele urlau în fundal, iar în spatele nostru strigătele se auzeau tot mai tare. Am lovit o dată. Piciorul meu a lovit ciudat, în lateral. Dar am dat cu toată puterea. Trei voia să mă prindă din nou de braț, era atât de aproape, încât am nimerit-o chiar pe mijloc. Tare. A zburat în spate, cu degetele prinse de mâneca mea și, pentru o clipă, am crezut că atât eu, cât și motocicleta vom merge după ea. Apoi, m-am răsucit și m-am smucit, iar mâneca s-a rupt. Am călcat accelerația, iar motocicleta a țâșnit înainte. M-am lăsat în față și am gonit pe stradă, spre o lumină roșie. La intersecție, am văzut o semiremorcă gata să pornească.

Am reușit, mi-am zis.

Amenințare detectată.

Prea târziu, pentru că exact atunci un braț s-a întins din spate și s-a prins de încheietura mea. Am virat și aproape că am lovit din lateral o mașină parcată. O privire rapidă în oglinda retrovizoare mi-a confirmat că Trei se ținea de mine, cu picioarele fluturându-i în spate.

Rahat.

Am mers în zigzag, sperând că o să se desprindă. Degetele i-au alunecat, iar eu mi-am scuturat trunchiul, dar nu și-a dat drumul. Am virat din nou, de data asta intenționat, atingând o dubă imensă.

Oglinda dubei s-a desprins cu un pocnet, dar Trei a rezistat. Vântul mă izbea în față, îmi sufla părul în ochi și ne apropiam cu viteză de intersecție. Semiremorca tocmai pornise. Mașinile din jurul nostru claxonau și atrăgeau atenția prea mult. Trebuia să scap de acolo. Repede.

Am luat o mână de pe ghidon și am încercat să-i desfac mâinile de pe mine. Dar era prea târziu. Celălalt braț al ei s-a încolăcit în jurul gâtului meu. M-am răsucit, încercând să conduc și să o scutur de pe mine, în același timp. În fața mea a apărut semiremorca, blocând complet intersecția, ca o uriașă balenă metalică.

Coliziune iminentă: 20 de picioare. Virează la stânga.

Trei îmi trăgea capul spre spate încet, dar tot mai mult. Vântul îmi izbea pielea. Mâinile au început să-mi alunece. Dacă aveam de gând să fac o nebunie, să scap, acela era momentul.

Coliziune iminentă: 15 picioare. Virează la stânga.

Cu un val de putere izvorâtă din disperare, mi-am tras capul în față, slăbindu-i strânsoarea pentru o clipă. Doar de atât aveam nevoie. Cu o rugăciune spusă în gând, am accelerat direct spre semiremorcă și am simțit-o pe Trei cum tresare în spatele meu.

– Ce fa...

Coliziune iminentă: 7 picioare. Virează la dreapta.

Dar nu am mai ascultat. Am călcat frâna, în același timp în care m-am aplecat spre stânga, iar motocicleta a patinat. Greutatea a tras motocicleta în jos, până aproape am atins asfaltul, iar cauciucurile au scrâșnit. Motocicleta a început să

se învârtă. Trei a slăbit strânsoarea, pregătindu-se, fără îndoială, să sară. Dar eram pe fază. Mi-am ridicat piciorul stâng pe șa. În clipa următoare, am împins-o cu motocicleta, în timp ce eu m-am săltat de pe șa și am sărit spre partea din spate a semiremorcii. Între timp, Trei a zburat cu motocicleta spre cauciucurile încinse. Impactul a fost dur și rapid. M-am lovit de laterală, în interior, m-am redresat și am zburat un pic în față, înainte să aterizez pe pământ, cu un zgomot surd.

În același timp, s-a auzit un scrâșnet oribil, de metal pe metal. O explozie a luminat cerul cu mici flăcări portocalii. Au zburat bucăți metalice, ca șrapnelul, frâne s-au auzit scrâșnind. Semiremorca s-a clătinat și s-a oprit, în timp ce partea din spate era în flăcări. Am ridicat capul. Șoferul a sărit din cabină. Trei și motocicleta dispăruseră sub roțile masive ale camionului.

Evaluare a defecțiunilor interne.

Nu. Nu acum. Trebuia să mă mișc.

Ridică-te. Ridică. Te.

O ezitare suficient de lungă să mă întreb dacă nu cumva stricasem ceva definitiv în coliziune. Apoi, picioarele mele au răspuns. M-am ridicat. În jurul meu, mașinile opreau, oamenii trânteau ușile și strigau, alergând.

Pentru o clipă, m-am uitat la rămășițele mașinii, iar mâinile mi-au zburat spre gât. Of, Doamne. Rămășițele zdrobite ale lui Trei, topindu-se încet în căldura din jur. Ochii ei căprui erau încă larg deschiși. Odată focul stins, nu avea să mai rămână nimic din ea. Mirosul de fum amenința să deblocheze în mine anumite amintiri și m-am temut de răspunsul pe care l-ar fi declanșat. Așa că am luat-o pe străzi dosnice, cu aerul rece al nopții

în față. Pe drum, am găsit o bicicletă fără lacăt și am șterpelit-o. Am pedalat ascultând sirenele din depărtare, sperând că nu veneau după mine. În același timp, două gânduri mi se tot roteau prin cap, la nesfârșit.

Trei era moartă.

Iar eu o omorâsem.

Emoțiile mele erau contradictorii, confuze. Ușurare, satisfacție, groază și suferință, toate luptându-se pentru supremație. Dar unul dintre sentimente a fost mai puternic și s-a ridicat deasupra celorlalte. Un zâmbet ciudat mi s-a întins pe față, deoarece nu reușeam să îmi ascund mândria crescândă.

Holland trimisese ce avea mai bun, iar eu învinsesem. O doborâsem pe Trei. Eu, copilul problemă, pe care el încercase să îl extermine. După asta, nu mai avea cum să nege că mă subestimase rău de tot.

Totuși, nu era momentul să exult. Aveam o misiune. Să îl găsesc pe Steven Jensen. Să completez informațiile lipsă despre Sarah. Dar nu aveam de gând să mă amăgesc. Odată ce lucrurile aveau să se liniștească, după acest dezastru, Holland se va regrupa. La fel V.O. și poliția. La un moment dat, aveau să vină după mine.

Toți.

12

Două ore mai târziu, am aruncat bicicleta pe o alee retrasă și am sperat ca nimeni să nu se întrebe cum ajunsese acolo, cel puțin câteva zile. După ce am tăiat-o prin curțile din spate, stradă după stradă, prin zone abandonate, atentă să aud dacă mă urmărea cineva, în cele din urmă, am lăsat încordarea din umerii mei să se retragă un pic. Aruncasem luminițele cu mult timp în urmă, iar haina o schimbasem pe un hanorac vechi, maro, pe care îl găsisem pe scaunul din spate al unei mașini descuiate.

Mă rugam ca acele mici schimbări să fie de ajuns.

O mașină a gonit pe stradă, în spatele meu, dar am rămas calmă și mi-am băgat bărbia în piept. Eram doar un trecător oarecare ieșit la plimbare. Harta verde s-a desfăcut înainte să apuc măcar să gândesc *GPS*.

Din fericire, punctul portocaliu care clipea și care reprezenta poziția mea nu era foarte departe de destinația finală.

4,23 de mile.

În afară de câțiva câini care lătrau și de luminile răzlețe din case, nu era niciun semn de viață pe stradă. Dar pe măsură ce înaintam copacii erau mai denși, casele mai mari. Mirosul de ploaie, de iarbă și de pin umplea aerul. Și curțile erau mai mari, cu

iarbă și câteva garduri. Alei lungi duceau spre garajele cu câte două-trei mașini. Am trecut pe lângă o casă, apoi două. Brusc, am ajuns la capătul unei alei lungi, curbate. Un garaj separat, proaspăt vopsit, aflat la distanță de vreo douăzeci de picioare, după care aleea se bifurca la stânga și se termina la un alt garaj de două mașini, care era lipit de o casă. Un SUV verde era parcat afară.

Asta era. Adresa lui Steven Jensen.

Inițiază scanare.

Detaliile au apărut în fața mea, mărite, fără altă solicitare. Privirea mea a trecut peste primul obiect, apoi peste al doilea. În mai puțin de o secundă, am procesat toate informațiile vizuale din fața mea și le-am salvat în memorie.

Mercury Mountaineer verde, cu numărul DVU234. Casă cu trei etaje, opt ferestre în partea din față, o ușă de intrare, o ușă de garaj accesibilă prin curtea din față. Trei pini, unul bloca vederea spre ușa din față, două ghivece cu plante.

Așadar, ajunsesem. Și acum?

În timp ce îmi mestecam buza și studiam casa, un clic slab s-a auzit în aerul nemișcat al nopții. Capul meu s-a întors după sunet. O mașină parcată peste drum, la șase case distanță. Fusesem atât de prinsă cu studierea casei lui Jensen, că nu fusesem prea atentă. Clicul se auzise de la ușa șoferului.

Îndată am fost în alertă. Gata să sar. Până când marca mașinii și identitatea siluetei înalte și subțiri care cobora din ea m-au izbit, în același timp.

Jeep. *Hunter.*

Un val inițial de bucurie, înlocuit imediat de nesiguranță. Logica mi-a lipit picioarele de pământ. Fusesem despărțiți mai puțin de douăzeci și patru de ore și totuși îmi păruseră ani. Trei, Holland... m-am gândit la tot ce se întâmplase în acel scurt timp. Tot ce reușisem. Singură. Aș fi făcut vreunul dintre lucrurile acelea cu el alături? Știam prea bine că responsabilitatea de a-l ține în siguranță era o povară teribilă.

Apoi, toate îngrijorările au dispărut, când emoțiile mele au dat buzna, o clipă mai târziu, într-o explozie care a șters orice altceva. Citise biletul, de aceea mă urmase acolo. În scrisoare, îi dezvăluisem destinația mea adevărată și îi spusesem că nu aveam încredere în nimeni altcineva să-i împărtășesc acea informație secretă. Și-i mai spusesem că niciodată nu o să mă mai îndoiesc de el, cât o să trăiesc.

Asta trebuia să însemne că încă ținea la mine, nu? Și dacă era adevărat – dacă putea să mă ierte pentru ce făcusem – nu-i așa că puteam avea încredere să îi spun și restul poveștii mele?

Hunter s-a întors și a închis ușa. Mi l-am închipuit alergând spre mine cu pași mari, cu fața luminoasă. Dar el venea încet, cu o expresie de neliniște pe față, de parcă se îndoia de decizia lui de a veni acolo. Senzația de plenitudine din pieptul meu a început să se estompeze, în momentul în care l-am văzut. Când, în sfârșit, a ajuns la câteva picioare de mine, am observat cercuri întunecate sub ochii lui, care erau roșii pe la colțuri. Mâinile îi erau afundate în buzunare, umerii adunați.

M-am temut că îl rănisem prea tare, apoi am văzut zâmbetul lui cu jumătate de gură și am oftat un pic ușurată.

– Hei, a zis el simplu.

– Bună.

– Sper că nu te deranjează că am venit neanunțat. Eu doar... m-am gândit că superspionii au și ei nevoie de prieteni.

Un cuțit a tăiat în pieptul meu, de parcă ar fi fost din hârtie. Eram foarte recunoscătoare că Hunter nu mă ura și bătuse drumul până acolo, dar auzind acel cuvânt – prieteni – era mai rău decât mi-aș fi putut imagina. Punea o limită între noi, pentru că eu întrecusem măsura cu el. Nu îl învinuiam pentru asta, dar, Doamne, să accept era insuportabil.

Când a văzut că nu răspund, s-a încordat. Aerul rece vibra între noi, iar el a făcut un pas înapoi.

– M-am înșelat?

De fapt, se înșelase. Nu prea îl mai meritam, nici ca prieten, nici ca altceva. Probabil că o știa și el, dar venise oricum, să fie lângă mine, chiar dacă îl rănisem. Faptul că se afla aici nu era bine deloc. Dar, cum următorul pas al călătoriei mele se îndrepta în față și, practic, habar n-aveam unde mă putea duce, nu puteam decât să îi accept oferta generoasă. Chiar dacă fusesem eficientă pe cont propriu și în ciuda noii mele hotărâri de a evita legăturile cu oricine, aveam senzația că voi avea nevoie de cineva pe care să mă sprijin, după ce îl voi cunoaște pe Jensen. Acum, că Trei nu mai era și scăpasem de mâna lui Holland, erau slabe șanse să mai aud vreodată de Lucas.

Nu mai aveam pe nimeni.

– Nu, nu te-ai înșelat.

M-a cuprins ușurarea, când am văzut cum zâmbetul i se întinde pe toată fața. Apoi, a umblat

prin buzunar și a scos o bucată de hârtie mototolită.

– Am venit să îmi plătești datoria.

M-am uitat mirată la hârtie și mi-am dat seama când am văzut numele hotelului pe ea. Acel ÎSD (îți sunt datoare), pe care i-l scrisesem în Virginia Beach. Ba chiar am râs, nevenindu-mi să cred.

– Uau, probabil, chiar îți plac programele TV proaste.

– Da, cred că sunt dependent, a zis, cu un chicotit ciudat.

Am făcut tot ce am putut să nu înțeleg altceva.

A scuturat ușor din cap.

– Deci, ești agent secret. Habar n-am cum e posibil, dar am văzut destule ca să nu te contrazic.

Un nor de prudență a început să se formeze în jurul meu. Cu Hunter acolo, trebuia să mă prefac mai umană decât eram, să ascund acea partea a mea care mă ajutase să ajung acolo. Nu doar asta, dar nu eram sigură cât de conștient era el de consecințele prieteniei cu mine.

– Hunter, ar fi trebuit să te previn...

– Nu, a zis și a ridicat mâinile. Știu în ce mă bag. Pur și simplu, nu am vrut să te abandonez până nu îți găsești tatăl. Adică, dacă asta faci.

Fața lui Jensen a apărut în fața mea, declanșând acea legătură emoțională cu trecutul meu programat. Teoretic, căutam un bărbat despre care cândva credeam că era tatăl meu. Dar mențiunea

aceasta n-ar fi însemnat nimic pentru Hunter, așa că am decis să nu complic lucrurile.

– Într-un fel, da. De fapt, numele lui e Steven Jensen.

Hunter și-a încrucișat brațele pe piept.

– Bun.

M-am uitat înapoi spre casă, spre SUV-ul de pe alee.

– Înainte să vorbim cu el, trebuie să ne asigurăm că nu e niciun pericol. Așa că vreau să așteptăm până pleacă, apoi să verificăm casa de arme.

S-a uitat din nou spre casă, înainte să ridice din umeri.

– Doar spune-mi cum să te ajut.

Surprinsă, am scuturat din cap.

– Poate că ar trebui să aștepți în mașină, iar eu o să te anunț când e în regulă. Apropo de mașini, deocamdată, ar trebui să mergem amândoi în a ta, să nu stăm aici afară.

Scanare stradală: activată.

Nicio amenințare umană detectată.

Cu vederea mea accentuată, am făcut zoom pe geamurile caselor din jur. Nimic. Niciun semn de viață afară, deocamdată. Mașina lui Hunter avea să fie bună drept acoperire, cel puțin până când începeau să iasă oamenii.

Hunter a strâns din buze și a băgat mâinile în buzunare.

– Nu...

Am făcut semn spre jeep.

– Așteaptă până ajungem înăuntru, am șoptit, apoi am pornit repede spre ușa de pe partea pasagerului.

Odată ușa deschisă, m-am întors spre el, pregătită pentru o altă ceartă. Degetele lui băteau un ritm alert pe bord.

– Doar nu crezi că o să stau în mașină, în timp ce tu verifici singură casa, nu?

– Ba da. Hunter, eu sunt antrenată pentru asta – nu că mi-aș fi amintit ceva din pregătirea aceea, dar totuși –, iar tu nu ești. Îți promit că îți voi da de știre îndată ce voi fi verificat zona.

– Nici vorbă. Nu aștept aici, în timp ce Dumnezeu știe ce s-ar putea întâmpla în casă, a zis, arătând spre ușa din față a lui Jensen. Mi-ai spus că mama ta e moartă, Mila, moartă! Cum crezi că m-aș simți dacă ți s-ar întâmpla ceva teribil, iar eu aș sta și m-aș juca cu degetele în mașină?

După roșeața ușoară care îi urca pe gât mi-am dat seama că el chiar devenea agitat și, sincer, semăna cu fața cuiva care avea sentimente ce mergeau dincolo de prietenie.

– Uite ce e, Mila, îmi datorezi asta, a început, cu o voce mult mai calmă. Trebuie să mă lași să vin, să putem... pur și simplu, trebuie să ai încredere în mine.

– Bine, am zis, pentru că îmi doream foarte mult să mă împac cu el, poți să vii. Dar oamenii mor în preajma mea.

La asta, mi-am dus un pumn la gură. Prea târziu să îmi retrag cuvintele. Hunter s-a aplecat și s-a întins blând să îmi strângă mâna.

– Eu nu o să mor, mi-a șoptit.

Și, deși știam că era un gest stupid, complet lipsit de semnificație, partea mea umană nu s-a abținut să întrebe:

– Promiți?

– Promit.

Și, cumva, asta m-a făcut să mă simt mai bine.

– Acum, că am lămurit asta... ce urmează?

Am privit înapoi spre casa tăcută. Dinăuntru tot nu venea niciun semn de viață.

– Acum? Așteptăm.

În timp ce așteptam dimineața, ca Jensen să plece de acasă, ne-am ghemuit pe locurile noastre, față în față, cu mâinile atingându-se ușor.

Doar prieteni, mi-am amintit cu asprime. Dar inima mea de android refuza să creadă.

13

După câteva ore și niște alarme false, am văzut lumina roșie de avertizare.

Mișcare detectată.

M-am ridicat și, categoric, o siluetă ieșea din casă, cu o cutie în brațe. Era îmbrăcată cu o jachetă neagră groasă, o căciulă neagră și bocanci. M-am mișcat pe scaun, astfel încât să o pot urmări fără să fiu văzută. Un bărbat. După haine, părea un bărbat.

Entuziasmul m-a cuprins ca un vânt iscat brusc, dar a fost temperat de greutatea neliniștii. Era Jensen? Bărbatul din amintirile mele? Să îl văd acum, în... creierul meu a obiectat la adresa acelui gând, confundat de propria-i versiune a adevărului. Mi-am întins gâtul, dar trăsăturile îi erau ascunse în spatele cutiei. S-a îndreptat direct spre locul șoferului, spre SUV.

Când s-a întors să deschidă ușa, i-am văzut spatele capului. Păr castaniu închis, des, ușor ondulat. Înalt și bine făcut, fără să fie plin de mușchi.

Mintea a recuperat o imagine și m-am sprijinit de geam, iar respirația mea a format un nor alb.

Era posibil să fie el.

S-a întins și a pus cutia pe locul de alături, apoi a urcat. Am zărit niște ochelari de soare, dar cum

gulerul îi era ridicat nu am identificat mult din fața sa. Norul de pe geam s-a mărit, în ritmul respirației mele sacadate.

Înălțime: 6,05 picioare.

Trăsături distinctive: cicatrice de 7 centimetri, pe mâna dreaptă, de la al treilea metacarp spre articulația carpiană.

M-am rezemat pe spate. Cicatrice? Nu-mi aminteam vreo cicatrice. SUV-ul a prins viață și îndată a pornit cu spatele, spre prima alee. Am așteptat să întoarcă și să meargă cu fața, dar nu, a înclinat mașina cu pricepere și a continuat să meargă cu spatele, pe a doua alee.

– El e? Intrăm în curând?

– Șșșșt, am șoptit, dar în ciuda nervilor care îmi tremurau în stomac nu m-am putut abține să nu zâmbesc un pic la vederea entuziasmului său.

Când roțile din spate ale mașinii au ajuns pe stradă, am așteptat cu nerăbdare crescândă să văd pe unde o ia. Dacă venea spre noi, puteam să îl văd pe șofer, dar și el putea să ne vadă.

– Pregătește-te să te lași în jos, am murmurat spre Hunter.

Un amestec de dezamăgire și ușurare m-a cuprins când bărbatul a întors în direcția opusă. Câteva clipe mai târziu, SUV-ul a dispărut, după ce a virat la dreapta, pe o altă stradă.

– Acum. În liniște, am zis, înainte să deschid ușa.

Hunter învăța repede. Îmi copia mișcările și făcea un zgomot redus. La urma urmei, poate că avea să-mi fie de folos. Verificarea casei avea să meargă

mult mai repede dacă eram doi. Strada a rămas tăcută, așa că am traversat încet. Nu văzusem pe nimeni, dar în felul acela, dacă veneau după noi, vor presupune că ieșisem să ne mișcăm. Pe de altă parte, dacă alergam spre casa lui Jensen, ca niște fundași... mda, ar fi fost mai greu de explicat.

– Trebuie să ne purtăm normal; nu vrem să ieșim în evidență, l-am sfătuit.

– Am înțeles.

Pășea alături de mine foarte natural. De parcă eram prieteni buni.

În timp ce ne apropiam de casă, am continuat să scanez casele din vecini, în special pe cea de peste drum, deoarece se vedea foarte bine ușa din față și intrarea în garaj. Am ajuns la alee și, fără ezitare, am pășit. Hunter s-a aplecat și mi-a șoptit la ureche:

– N-ar trebui să ne ascundem după tufișurile alea? a întrebat arătând spre o plantă verde, cu multe frunze, care încadrau curtea, între alee și casă.

Am scuturat din cap ușor.

– Prea suspect. În felul acesta, dacă ne oprește cineva, spunem că suntem în căutarea unei pisici pierdute sau așa ceva. De fapt, ar fi mai bine să inventăm și o descriere, în caz de nevoie. Ce zici de o siameză de doi ani, pe nume Lucy? Ar putea fi adoptată de la ASPCA locală sau așa ceva.

A clipit de câteva ori înainte să rostească încet, în barbă:

– Chiar ești bună la asta.

– Cum?

– Să-i faci pe oameni să creadă orice spui.

Am înghițit în sec, dorindu-mi ca circumstanțele să nu mă oblige să fiu bună la așa ceva. Știind că adevărul despre cine eram nu ar fi sunat deloc credibil pentru el.

– Haide, să nu ne oprim.

Încă doi pași. Apoi patru. Brusc, am ajuns la capătul aleii și am cotit. Avea să fie mai ușor decât mă așteptasem. Nu era nimeni afară și nimic nu se clintea. Lătrăturile puternice care s-au auzit ne-au făcut pe amândoi să ne oprim. Apoi, sunetul făcut de un trup puternic lovindu-se de gardul din dreapta noastră. În partea de sus s-a ivit o pereche de urechi ascuțite, urmate de doi ochi căprui închis.

Un câine. Doberman.

Am dat înapoi. Câinii, ce era cu mine și cu câinii? Te rog, te rog, spune-mi că povestea de pe aeroportul din Toronto nu se va repeta, când câinii ne urmăriseră pe mine și pe mama. În timp ce gândul acela îmi gonea prin minte, mi-am dat seama că Hunter se îndrepta spre gard.

– Hunter, vino înapoi! am șuierat, aruncând o privire rapidă peste umăr.

Încă era liniște peste drum, dar nu era suficient să mă facă să mă simt în siguranță. Categoric, vecinii din dreapta se treziseră deja și, dacă nu ei, cel puțin proprietarii câinelui.

– Hei, prietene, e în regulă. Ești un băiat bun, nu-i așa? Uite, ia un biscuit, a zis Hunter, pe un ton ciudat, melodios.

Era o nebunie. Trebuia să plecăm...

Dar atunci am auzit-o. Liniștea. În timp ce Hunter scotea ceva din buzunar – ce... pastramă? – câinele s-a înălțat din nou, cu ochii lucioși lipiți de mâna lui.

– Vrei asta? Trebuie să fii băiat bun. Taci, da? Nu mai latri.

Apoi, Hunter s-a întins spre gard. Data următoare, când câinele s-a ridicat în două labe, Hunter i-a arătat pastrama și... gata! A luat-o și atât el, cât și pastrama au dispărut ca prin minune.

– Chiar o să funcționeze? am întrebat uimită.

Hunter s-a întors și a ridicat din umeri.

– O să vedem. Doar nu face mișcări bruște și nu îl privi în ochi, da? Dar cred că lătra doar să atragă atenția. Nu mârâia, iar blana de pe gât nu îi era ridicată. Și i-ai auzit lătrăturile? Nu cred că e rău, un câine de pază serios probabil că ar fi fost prea suspicios să ia mâncarea.

Tot ce mi-aș fi dorit vreodată să știu despre câini și chiar mai mult.

– Dresezi cumva câini sau așa ceva?

A scuturat din cap.

– Nu. Dar mama se uita mult la Cesar Milan.

S-a uitat la mine și la privirea mea perplexă, apoi a continuat:

– Știi tu... dresorul de câini?

– Dresorul de câini, am repetat. Abordezi un câine mare, care latră, bazându-te pe spusele unui tip care își spune Dresorul de câini?

Hunter m-a înghiontit, iar eu am zâmbit, dar mi-a trecut, când m-am uitat spre casă. Încă trebuia să intrăm fără să fim văzuți și, cum nu aveam nicio idee unde se dusese Jensen, aveam la dispoziție câteva ore sau câteva minute să ne ducem la îndeplinire misiunea.

– O să verific ușa din spate, să văd dacă e descuiată, te uiți tu la cea din față? a zis arătând spre o ușă aflată pe partea laterală a casei, care părea să ducă într-o încăpere dincolo de garaj.

– Bine.

În liniște, m-am dus în fața garajului, unde aleea cotea spre un trotuar acoperit cu cărămizi, care ducea spre ușa din față.

Sistem de alarmă detectat.

În grabă, am scanat împrejurimile, plante cu flori galbene, roz și albe umpleau un ghiveci mărginit cu cărămizi, în stânga, și un pin într-un vas mare din lemn de cedru se înălța în dreapta mea. Un indicator mic alb ieșea din iarbă.

Casă protejată de EMV Alarms.

La naiba.

M-am uitat spre mulurile din jurul ușii, apoi spre geamuri, iar sclipirile cablurilor au vorbit de la sine. Casa avea un sistem de alarmă. Oare Jensen îl activase când plecase?

Dezactivează sistem de alarmă?

– Hunter, am zis și m-am dat înapoi de la ușă, gata să fug. Hunter, am încercat din nou, un pic mai tare.

Dar înainte să o iau la fugă am auzit. Un zgomot, unde înainte fusese liniște. Un bâzâit constant. Ceea ce însemna că...

– Ușa e încuiată.

Vocea lui Hunter s-a auzit de după colț. M-am răsucit din nou spre ușa din față, îngrozită. Ceea ce însemna că Hunter încercase ușa și, cum nu se deschisese, mișcarea făcuse ceva mai rău. Declanșase alarma.

În timp ce bâzâitul continua, m-am scuturat și am trecut la treabă. După colț, am auzit sunetul regulat al pașilor lui Hunter pe asfalt. Mi-am deschis mintea, în căutarea unui semnal dinspre alarma care știam că era imediat de cealaltă parte a ușii. Pe deplin conștientă că timpul nostru se scurgea, cu fiecare bâzâit.

Bip. Bip.

Bip.

Poate că ar fi trebuit să mă panichez. În schimb, simțurile mele au răspuns provocării. Puteam să o fac. Fusesem creată pentru așa ceva. L-am auzit pe Hunter ezitând și în același timp am simțit conexiunea. Scânteia recunoașterii, când mintea mea s-a conectat cu mașinăria din casă. Atât de simplu, calm și blând, ca țesala alunecoasă pe spatele lui Maisey, în grajdurile din Clearwater. Și totuși ceva mai puternic. O energie amețitoare, care provenea doar din dominarea forței, sub puterea voinței mele.

Solicitare acces.

Acces permis, a răspuns alarma.

Am pornit spre ușă, chiar dacă alarma continua să bâzâie.

Șirurile unduitoare de cod erau în mâinile mele. Tot ce trebuia să fac era să le conduc spre dezactivarea alarmei. M-am jucat cu codul, în timp ce mă apropiam de ușă. Atât de simplu, că abia dacă era distractiv. Dacă sincronizam totul...

Bip. Bip. Bip.

Alarma a țiuit, în timp ce numărătoarea inversă se derula în mintea mea.

Trei secunde.

Mai aveam doi pași până la ușă.

Două secunde.

Un pas.

O secundă.

M-am întins spre clanță și în același timp am trimis comanda finală.

Alarma: dezactivată.

La început, nu am simțit consimțământul altui computer, iar încrederea mea a ezitat. Așteptasem un moment prea mult? Dar apoi mi-am dat seama că bipurile se opriseră.

Răspunsul a apărut în mintea mea:

Alarma: dezactivată. Reactivează?

Ușor. Exact cum crezusem.

O energie amețitoare trecea prin mine și am răsucit clanța, bucuroasă când încuietoarea a cedat.

Hunter a apărut de după colț.

– Am reușit să descui.

Era și acela un fel de a spune.

– Una dintre șmecheriile tale de agent, hm? a zis, fără scepticism în voce.

M-am uitat peste umăr și l-am văzut privind semnul cu sistemul de alarmă. Dar nu aveam timp să îl liniștesc sau să îi ofer explicații.

– M-am uitat odată la știri și mai puțin de jumătate dintre oamenii care au semne cu sisteme de alarmă le și activează, am zis, în timp ce am deschis ușa și am intrat într-un hol cu lemn fals, înăbușindu-mi un râs. O, categoric, Jensen făcea parte din jumătatea care plătea pentru serviciile de pază.

I-am făcut semn lui Hunter să se grăbească și am inspectat interiorul, privind repede în jur, apoi am închis ușa după noi. Casa era mare, intrasem într-un palier central. Drept în față era bucătăria, cu o zonă de living, în dreapta noastră. Din bucătărie se ramificau, spre stânga, niște scări care duceau spre un fel de demisol, iar alte scări mergeau în sus, spre un foaier și spre ceea ce presupuneam că erau dormitoarele. Mobilă puțină, decorațiuni la fel. Fleacuri aproape deloc. Casa nu părea chiar locuită.

Am intrat în bucătărie, unde blatul mare făcea un L, în jurul aparaturilor impecabile. Un filtru de cafea simplu, alb cu negru, Mr. Coffee. Un prăjitor lucios. Meniuri de la Gino’s Pizza, The Greek Cafe și Mr. Chung Chinese Food, aranjate lângă chiuvetă.

O singură poză pe frigider.

O, Doamne...

14

Am făcut un pas înainte, fără să-mi vină să cred, și în același timp l-am auzit pe Hunter cum trage aer în piept. S-a dus direct spre frigider și s-a întins lateral să ia poza de pe magnetul în formă de cal. Toată noua mea încredere se evaporase.

În poză erau trei persoane. Mama, Jensen și... eu.

În grija mea pentru amenințări umane și arme, nu mă gândisem nici măcar o dată că ar trebui să îmi fac griji pentru obiectele simple, fără viață. Dar ar fi trebuit. Pentru că, în timp ce Hunter îmi întindea poza, inima mea – mă rog, pompa mea – parcă era gata să se oprească. Apoi, a revenit la viață, bătând frenetic. Dovada minciunilor mamei stătea în fața mea. M-am holbat la poză, fără să pot scoate o vorbă. Nu la fel a făcut și Hunter.

– Nu înțeleg, dacă niciodată nu l-ai întâlnit pe tatăl tău adevărat, cum de are o poză cu tine, cu el și cu mama ta? Una care pare destul de recentă.

Bună întrebare. Dacă aș fi avut și un răspuns.

– Adică, ăsta este el, nu?

O altă privire mirată. Cu mâna tremurând, am luat poza, dorindu-mi să am un răspuns pentru el. Sau ca cineva să aibă un răspuns pentru mine. Multe răspunsuri. Pentru că habar n-aveam cum ajunsesem în poza aceea, iar Hunter avea dreptate,

arătam exact la fel ca în Clearwater. Iar Jensen? Arăta exact ca în amintirile mele. Înainte ca mama să îmi spună că toate acele imagini fuseseră fabricate.

– Mila?

Am scuturat din cap, iar mâna mea refuza să se oprească din tremurat, în ciuda ordinelor mele.

– Eu nu...

Vocea mea s-a stins, când, brusc, am observat mai multe detalii. Brațul bărbatului – tatăl meu fictiv – era în jurul umerilor mamei și amândoi zâmbeau spre cameră. Valuri în fundal și nisip... eram pe o plajă. Evident, poza fusese făcută într-o perioadă fericită. Cealaltă mână a lui era așezată relaxat pe umărul meu. Iar eu? Și eu zâmbeam. Doar că... eram eu și nu eram eu. În afară de părul meu tăiat, fata fericită din poză arăta absolut identic cu mine, cu o singură excepție. În timp ce ochii mei erau de un verde viu, aproape prea viu, ochii fetei din poză erau căprui. Parcă uluiala din momentul în care o văzusem prima dată pe Trei se repeta din nou și din nou.

Stai. Oare... fata aceea era Trei? Sau Unu... versiunea dinaintea mea? Apoi, mi-am amintit de al treilea fișier, cel gol lăsat de mama. Vocea ei șoptindu-mi la ureche. Poate că, în sfârșit, o găsisem pe misterioasa Sarah. Poate că mai aveam o „soră”. Poza mi-a alunecat din mână, în timp ce o grămadă de întrebări fără răspuns dădeau năvală, dar imaginea rămăsese înfiptă în mintea mea. Amintirea din Virginia Beach îmi surâdea. Oceanul, pescărușii, sunetul valurilor. Nisipul ud adunat între degete. Apoi, amintirea caruselului. *Învârtindu-ne, învârtindu-ne, învârtindu-ne.* Oricum, în loc să paralizez, amintirile mi-au încălzit inima, mi-au dat senzația că... aparțineam.

Imaginile fragmentate au clipit. Apoi, au dispărut. Hunter s-a aplecat să ia poza. Trebuie să se fi uitat la fețe cam zece secunde, înainte să o pună la loc pe frigider. Mi-am dat seama că încă îi datoram un răspuns, dar ce puteam să spun? *Salut, îmi pare rău, dar habar n-am cum am ajuns în poză cu bărbatul acela. Of, și e posibil ca fata aceea să nici nu fiu eu. Se pare că există cam mulți impostori în preajma mea... o nebunie, nu-i așa?*

Hunter s-a întors spre mine, cu brațele încrucișate pe piept.

– Spune-mi ce se întâmplă.

Am ridicat mâinile.

– Jur, nu știu nimic despre poza aia. Nimic.

– Dar nu ești foarte mică acolo, cum e posibil să fi uitat? Putea fi doar de acum câțiva ani, cel mult, nu? Doar dacă nu cumva ai o geamănă, a pufnit el.

Am tușit, să-mi acopăr reacția. Ca să mă scuz, chiar era singura explicație plauzibilă, cu excepția adevărului. Ca să vezi! Minciuna aceea era probabil mult mai plauzibilă.

– Poate că am o geamănă. Sunt adoptată, ai uitat?

– Dar... asta nu înseamnă că ea nu e adevărata ta mamă? a zis arătând spre Nicole.

– Nu știu, am zis, patrulând agitată. De unde să știu?

Probabil că a simțit sinceritatea reacției mele, pentru că, deși s-a încruntat și mai tare, a aprobat din cap:

– Îmi pare rău, nu am vrut... doar că nu are logică.

Nu, chiar nu avea. Dar aveam treabă.

– Uite ce e, putem vorbi mai târziu. Jensen se poate întoarce în orice clipă.

Hunter a deschis gura, de parcă ar fi vrut să protesteze, dar a oftat.

– Deci, ce ar trebui să facem?

Vina m-a făcut să-mi feresc privirea, dar asta nu m-a împiedicat să mă simt ușurată. După toate prin câte trecuserăm, știam că nu stăteam prea bine. Parcă mă întorsesem la vechile mele trucuri cu adevărurile spuse pe jumătate. Dar, sincer, în momentul acela, adevărul era mai mult o pacoste decât un ajutor. Mi-ar fi furat prea mult timp, timp pe care nu îl aveam.

– Ne împărțim. Tu verifici jos, iar eu sus și ne întâlnim în bucătărie.

O dezaprobare din cap emfatică, de data asta.

– Cred că ar trebui să rămânem împreună, pentru orice eventualitate...

– Nu, dacă ne despărțim va merge mai repede. Habar n-avem când se va întoarce Jensen, deci, cu cât terminăm mai repede, cu atât mai bine.

Nimic. Apoi, în sfârșit, o aprobare scurtă.

– Presupun că știi ce faci. Doar ca să fiu sigur, eu caut...

– Arme, pe care ar trebui să le iei, și orice îți pare suspect.

Era destul de vag. Nu puteam să adaug că eu căutam și informații despre proiectele MILA sau informații despre motivele pentru care Jensen

făcea parte din programul de protecție a martorilor. M-am gândit că momentul acela avea să sosească în scurt timp, în plus, dacă el îmi vedea numele pe ceva cu aspect oficial, fără îndoială, va fi imediat în alertă, oricum. De fapt, și de asta voiam să ne despărțim. Nu doar pentru că era convenabil, dar în felul acela, dacă aș fi găsit ceva referitor la condiția mea de android, puteam să îmi arunc ochii pe el fără să fiu prinsă.

– Bine, a zis, iar vocea lui m-a ajuns din urmă, pentru că deja eram pe la jumătatea scărilor.

Palierul era mic, gol și deschis spre un hol îngust, cu patru uși. Una ducea spre o baie, o cameră era complet goală – probabil, cândva, fusese dormitor –, iar o alta era dormitorul principal. Aceasta din urmă avea mobilă puțină, într-atât încât abia dacă părea locuită. Nicio poză sau vreun tablou atârnat pe pereții foarte albi, iar patul imens nu avea tăblie. Cuvertura era bleumarin, simplă, fără perne aruncate pe pat, fără niciun fel de alte decorațiuni. Fără fleacuri, doar dulapul din lemn închis la culoare, fără praf pe el. Niciun fel de birou, iar pe noptieră era doar un ceas digital cu alarmă. M-am uitat la alarmă, era setată la ora 12:00, probabil, rămăsese așa de la cumpărare.

Scanare de arme: nicio armă detectată.

Am pufnit. Nicio armă? Greu de crezut. Doar dacă nu le luase cu el. Am tras sertarele și am scanat conținutul. Șosete, boxeri gri, câteva tricouri și pantaloni scurți. Toate frumos aranjate și puține din fiecare.

Dulapul mic era la fel. Câteva cămăși atârnate ordonat, patru hanorace și două perechi de blugi pe raftul de sus. Doar trei perechi de pantofi aliniate în margine. Un ciudat val de familiaritate m-a izbit când am căutat prin buzunare, pe sub blugi și în

pantofi, după vreo hârtie ascunsă sau după arme. Nimic. Și niciun raft ascuns, din cât observasem.

M-am dat înapoi și am mai făcut o inspecție scurtă, iar motivul senzației de familiaritate m-a izbit din nou. Dulapul, camera goală îmi erau familiare pentru că îmi aminteau de Clearwater. De felul în care locuisem acolo cu mama, în casa de oaspeți de la fermă. Părea logic. Pe vremea aceea, crezusem că avem atât de puține lucruri, deoarece pierdusem totul în incendiu. În realitate, era pentru că fugeam, ne ascundeam de guvern. La fel cum se ascundea și Jensen.

Jensen. Incendiul. Un alt val a trecut peste mine, acesta plin de emoția reamintirii, de durerea și regretul care îmi sfâșiaseră pieptul când crezusem că îmi pierdusem tatăl. În cele din urmă, mă împăcasem cu amintirile, odată ce mama îmi spusese că toate erau imaginare, o realitate virtuală pe care mi-o programase, pentru a-mi ascunde trecutul.

Poza de pe frigider mi-a revenit în minte și am simțit o strângere în gât. Doar că nu era deloc imaginară, pentru că tata din acele amintiri chiar exista. Așadar, cum puteam să știu ce anume era real și ce nu?

Am scuturat din cap, m-am răsucit și am trecut repede în revistă baia principală. La fel de ordonată și doar cu obiectele de strictă necesitate – periuță de dinți, deodorant, șampon, loțiune de ras –, nimic care să indice că Jensen era altceva decât un minimalist foarte ordonat. M-am uitat în spatele perdelei maro, unde era cada. Nimic. Un miros familiar mi-a gâdilat nările și m-a făcut să mă întorc la articolele de toaletă. Le-am trecut în revistă din nou și m-am oprit asupra unei sticluțe cu loțiune. Ar fi trebuit să o observ imediat,

culoarea roz pal nu se potrivea prea bine cu restul obiectelor verzi și albastre.

Cu nerăbdare, am luat sticluța, până când am văzut clar ce scria pe ea. Rozmarin. Degetele mele au desfăcut capacul și, înainte să mă pot opri, am înclinat-o și am inhalat. Parfumul dulceag m-a învăluit și m-a aruncat într-o mare de amintiri. Mama, care îmi arăta cum să o perii pe Maisey. Mama, lângă mine, în timp ce smocuri din părul meu cădeau pe jos. Mama, încercând să mă apere cu ultima ei suflare. Pielea ei încă mirosind exact ca acea loțiune. Am închis ochii, mi-am permis câteva momente disperate de cufundare în trecut. De retrăire într-o lume în care mama era în viață. Apoi, cu un efort, m-am smuls din închipuire și am pus sticluța la loc. Cu părere de rău, m-am întors, cu mintea învolburată. El îi păstra parfumul. Relația lor nu fusese doar una de serviciu.

Cine era acel bărbat?

Dormitorul principal – gata. Era timpul să trec la celelalte camere. Puteam doar să sper – și să mă tem – că Hunter avusese mai mult noroc în căutarea lui. Când m-am întors pe palier, am auzit în depărtare sunetul unui motor și am înghețat.

Oare era SUV-ul?

Jos, auzeam sunetul făcut de lemn pe lemn – Hunter, închizând un dulap? – în timp ce mașina se auzea tot mai clar. Totuși, mă îndoiam că Hunter o auzea. Am intrat repede în camera de oaspeți goală, spre geamurile acoperite cu jaluzele, care dădeau spre stradă. Acolo unde jaluzelele atingeau marginea era un loc mic pe unde puteam să văd afară. Inima mea falsă a început să galopeze, când am văzut un SUV îndreptându-se spre casă, unul verde, exact ca al lui Jensen.

Amenințare umană detectată.

Ford Escape, număr de înregistrare LAT916.

Un Ford, nu un Mercury. Apoi, mașina a trecut mai departe, iar pulsul meu a revenit la normal. M-am întors pe hol. Biroul era tentant, cu un computer și cu un dulap antic din lemn, în care, probabil, nu erau haine. Dar deasupra capului meu se vedea conturul unui pătrat. O mansardă.

– Mila? a șoptit Hunter.

M-am grăbit spre scări. Era jos și privea spre etaj.

– A trecut ceva vreme. Am vrut doar să mă asigur că ești bine.

– Sunt bine. Încă puțin. Tu? Ceva noroc?

– Până acum, nu. E cam ciudat că tipul are atât de puține lucruri.

– Știu, dar mai caută.

A aprobat brusc, înainte să o ia la dreapta. M-am zorit înapoi pe hol, unde văzusem ușa mansardei. M-am ridicat pe vârfuri și am apucat șnurul subțire care atârna, iar pătratul a alunecat și s-a ivit o deschizătură. Silențios, fără scrâșnete sau scârțâieli, cum te-ai aștepta de la o balama ruginită sau nefolosită. Ceea ce însemna că era bine unsă.

Desigur, deschizătura probabil că era la cel puțin opt picioare deasupra...

Distanța: 7,90 picioare.

M-am încruntat – chiar era necesar? -, dar nu se zărea nicio scară. Am privit rapid în jos, spre scări, să mă asigur că Hunter nu mă vede, și m-am ghemuit, apoi am sărit cu forță în sus. Degetele

mele s-au prins de marginea tavanului și m-am săltat în deschizătură. Am ajuns în mansardă.

Mă așteptam la un miros stătut, de mucegai, în schimb, am simțit o urmă de scorțișoară. Zona era mai caldă decât restul casei, totuși. Categoric, mult mai caldă.

Temperatura ambientală: 78,2 grade F.

Abia am observat lumina slabă, când...

Vederea nocturnă activată.

Imediat am zărit sursa mirosului de scorțișoară, două odorizante în formă de con, lângă cele mai apropiate șipci din lemn. Iar lângă ele? O lanternă. Degetele mele au tresărit de entuziasm. O, cineva fusese acolo recent, de multe ori, după cum părea. Acum, trebuia să aflu de ce. Prima cameră, dacă putea fi numită astfel, era goală, doar șipci din lemn, din fericire, fără păianjeni, și o grămadă de material izolator. Dincolo de el, mi-a atras atenția un spațiu dreptunghiular îngust, așa că m-am grăbit spre el. Am intrat într-o încăpere mică, pătrată și... goală.

M-am întors în zona principală a mansardei și m-am rotit, să văd ce îmi scăpa. Odorizante, lanternă. Șipci. Izolator.

Stai.

Am făcut zoom pe materialul izolator. Acolo, în partea de jos, spre colț, era un șanț care abia se vedea. M-am dus spre el, am dat materialul la o parte și... acolo erau. Cutii. Șase. Din acelea mici, cu capac, cum văzusem în clasă că foloseau profesorii pentru a ține în ele lucrările. M-am uitat prin primele două într-un timp record – hârtii vechi legate de casă, de mașini, facturi șamd., toate pe

numele Daniel Lusk. Un fior m-a trecut prin stomac, când am văzut unde locuise: Philadelphia. Același loc de unde se presupunea că venisem și eu. Același loc unde tatăl meu – Lusk, Jensen – se presupunea că murise într-un incendiu. Am alungat fiorul sinistru și am pus hârtiile înapoi în cutie. Interesante, dar nu relevante, nu în clipa aceea.

Următoarea cutie era la fel de lipsită de informații utile și am început să simt dezamăgire. Dar când am ridicat capacul următoarei cutii mâinile mele au înțepenit și am rămas holbându-mă. Un laptop. L-am luat din cutie și am ridicat capacul negru. Am apăsat butonul de start, dar nu s-a întâmplat nimic. Mort. Desigur. Am scotocit prin cutie, după încărcător, dar nu l-am găsit. Și acum?

Încarcă baterie?

Desigur. Cine avea nevoie de încărcător, când eu eram o sursă ambulantă de energie?

Da.

Adaptor universal: eject.

Înainte să îmi dau seama că trupul meu adăpostea un adaptor universal, am simțit ceva sub pielea degetului mare de la mâna dreaptă. Cu o mișcare ca un reflex, un mic tub metalic a ieșit chiar din vârf.

Uau.

Introdu în dispozitiv.

Mi-am trecut degetul arătător peste obiectul metalic, fascinată de cât era de neted, așteptând să simt acel fior ciudat, de corp străin. Ura de sine care de obicei însoțea astfel de descoperiri. Dar n-am mai simțit nimic. În schimb, i-am inspectat

capătul cu un soi de uimire și, în același timp, am simțit un val constant de energie în piept.

Aveam puterea să încarc obiecte. Într-un fel, aduceam la viață obiecte lipsite de viață. Impresionată, am găsit slotul din laptop, l-am ridicat la nivelul degetului meu și am introdus tubul. Am așteptat să simt un șoc sau o energie bruscă răspândindu-se din capul meu. În schimb, tot ce am simțit a fost o absorbire blândă, constantă. Plăcută, relaxantă. De parcă hrăneam dispozitivul.

Avea nevoie doar de un pic de energie să pornească. Speram doar să nu dureze mult.

Încărcare completă. Retragere adaptor.

Absorbirea s-a întrerupt, iar degetul meu s-a desprins de laptop. Bun, a trebuit să recunosc, a fost uimitor. Am pus computerul jos, am apăsat butonul de pornire și am așteptat. În câteva clipe, m-a întâmpinat ecranul albastru. Am căutat prin minte după cunoscutul set de comenzi și m-am lovit de un zid. Am simțit respingerea fizic, atât de tare că m-am clătinat.

Parola?

Normal. Cineva ca Jensen nu-și lasă fișierele neprotejate. Dar nu prea aveam timp să sparg parola. Din fericire, nici nu m-am gândit că era nevoie. Am rostit comanda, iar adaptorul a ieșit din degetul meu, iar eu l-am introdus din nou în laptop. Conexiunea a fost instantă, completă. Acum, simțeam fiecare bit al computerului, peste tot în jurul meu. O simțeam pâlpâind în aer, percepeam fiecare mișcare a mea, fiecare respirație. M-am supus, fiind singura sursă de energie.

Neutralizează parolă.

Zidul s-a dezintegrat, de parcă nici nu existase și, o clipă mai târziu, după ce degetul meu a revenit la normal, am intrat. Șiruri de pătrate clipeau în fața mea, verzi, la nivelul pieptului. Fișiere. Erau luminate de obișnuita strălucire diafană, dar părea mai transparentă ca de obicei, mai puțin substanțială. Cutii micuțe, prin care aproape că vedeam. Ceva mă deranja, dar nu îmi dădeam seama ce. M-am uitat prin ele, mișcându-le cu mintea. Nimic. Nimic. Nimic. O privire scurtă prin fișiere a avut același rezultat dezamăgitor. Doar șapte și păreau făcute astfel... intenționat. De parcă fuseseră puse acolo să arate drăguț și tentant, doar să distragă atenția.

Adică, ultimul, de exemplu. Eseul unui copil, despre maimuțele africane. Complet inutil.

Exact în timp ce gândeam asta, o ciudată sclipire de recunoaștere a trecut prin mine când am scanat textul. Înainte să trec la pagina următoare, știam ce urma să văd. O schiță în creion a unei mame maimuță cu puiul ei. M-am uitat la imagine, în timp ce mai multe întrebări îmi pulsau în cap. De unde știusem? Cum era posibil să fi văzut acea lucrare înainte? M-am întrebat dacă nu cumva creierul meu computer mi-o luase înainte și văzuse imaginea înaintea ochilor mei.

Dar nu. Nu credeam asta. Iar senzația de déjà-vu poate că trecuse, dar lăsase în urmă un ecou, un reziduu, un mister, o senzație viscerală că mai văzusem acel text, cumva, în vreun fel. Dar... androizii chiar aveau senzația de déjà-vu? Și, dacă da, cum?

Am continuat să caut, fără folos, și eram gata să renunț, când am observat litere plutind în colțul din dreapta al vederii mele periferice.

M Drop.

M Drop, M Drop... ce putea să însemne?

Probabil că nimic, dar am verificat, totuși.

Stochează fișier la distanță?

M-am încruntat. La distanță. Adică fișierele erau ținute în altă parte?

Asta era ceva nou și diferit. Apoi am simțit un val de căldură, de energie care întotdeauna preceda conexiunea mea cu o altă mașinărie sau cu o entitate digitală. Androidul din mine prelua din nou controlul. Înainte să îmi dau seama, m-am aplecat în față, impulsionând informația să intre în capul meu. Mintea mea era deschisă, pregătită. Nerăbdătoare.

Solicitare a permisiunii: introduc M Data cloud?

Permisiunea pentru M Data cloud: acceptată.

O clipă mai târziu, mansarda a dispărut, înlocuită de un roșu care pâlpâia. Am clipit, fascinată de sferele roșii care se roteau. Ca înainte, m-au înconjurat din toate părțile, dar nu într-un pătrat. De data asta, parcă m-aș fi aflat în mijlocul unui vortex, iar ele formau o tornadă în jurul meu. Sferele se roteau în aer, haotic, de la nivelul taliei până la nivelul ochilor. Și de data asta vedeam cum ies din fișiere fâșii subțiri și multicolore, care apoi o luau în diverse direcții. Nu, nu fâșii. Șiruri de date. Și indicau care utilizator adăugase fiecare fișier.

Am închis ochii, dezorientată de toate acele mișcări. Exact când mă gândeam că reușisem să țin sub control una dintre funcțiile mele de

android, lucrurile se schimbaseră. Dar stăpâneam celelalte abilități. Puteam să fac și asta.

Oprește.

Sferele – fișierele – s-au supus instant și au înghețat în aer, de parcă bateriile lor s-ar fi terminat brusc. Dar le simțeam dorința de mișcare, dincolo de neclintirea aceea. Aproape ca niște inimi micuțe care pulsau sub ele. Am rostit comanda cu mai multă hotărâre ca de obicei, să le împiedic să pornească din nou.

Deschide fișier.

L-am deschis pe primul, am scanat conținutul și l-am notat ca irelevant, înainte să trec la următorul.

Deschide.

Deschide.

Deschide.

Tot mai repede, fișierele se roteau în fața mea, fiecare trecând înspre stânga, când un altul îi lua locul. Erau frumoase în dansul lor continuu. Grațioase. Și, într-un fel primitiv, tulburătoare și ușor sinistre.

Procesul acela începea să mă obosească și un fior străin s-a strecurat sub pielea mea. Dar următorul fișier m-a făcut să tremur, într-un cu totul alt fel.

MWPP, cazul numărul 50435

Re: Daniel Lusk

În schimbul serviciilor sale, lui Daniel Lusk, originar din Philadelphia, PA, i se va oferi intrarea în programul de protecție a martorilor, susținut de armată (MWPP).

Condiția pentru intrarea în MWPP este ca domnul Lusk să ofere informații despre organizația Vita Obscura. Ca fost membru al acestei organizații, domnul Lusk se află în poziția unică de a oferi armatei americane detalii care ne pot ajuta să economisim milioane de dolari în spionaj și să împiedicăm ca armele să ajungă în mâini teroriste.

Numele de cod al domnului Lusk nu va fi dezvăluit în acest document, pentru a preveni scurgerile de informații, care ar putea să îl pună în pericol. De asemenea, orice informație oferită de el despre Vita Obscura va fi înregistrată separat.

Asta era tot, întregul fișier. Dar a fost suficient să mă dezechilibreze. Când m-am mișcat, sferele roșii m-au urmat și, pentru o clipă, m-am pregătit să fiu asaltată. M-am agățat de luciditatea pe care o mai aveam și m-am concentrat să-mi forțez respirația să revină la un ritm mai lent, mai normal. Daniel Lusk. Steve Jensen. Bărbatul din poză. Tatăl meu fictiv. Toți unul și același. Toți foști membri ai grupului care făcea ca până și viața cu Holland să pară bună.

Vita Obscura.

De ce naiba mă trimisese mama la acest om?

Mă simțeam confuză și trădată. Am încercat să alung ambele sentimente, să găsesc o logică în ceea ce tocmai aflasem. Mi-am frecat fruntea. Brațele îmi erau grele, stângace. Nu doar fișierul mă făcuse să mă clatin, ci și citirea în sine fusese obositoare.

M-am luptat să rămân calmă și să-mi ofer timp să-mi revin, trecând în revistă posibilitățile. Exista un singur motiv pentru care mama m-ar fi trimis la Jensen: probabil că acum era dintre cei buni. Evident, părăsise Vita Obscura, din moment ce

armata încerca să obțină informații prin el și îl ascundea, pentru a-l ține în siguranță. Deși experiența mea cu armata, de până atunci, nu fusese tocmai excepțională, știam că cei mai mulți soldați ai noștri – din afara SMART – nu erau ca Holland, sadici și flămânzi de putere.

În timp ce mă gândeam la asta și la altele, mi-am dat seama că sferele începuseră să pulseze într-un fel nervos: mai puternic și mai strălucitor. Apoi, de parcă cineva dăduse volumul la maximum, un scrâșnet puternic mi-a străpuns urechile, ascuțit și asurzitor. Am strâns din dinți și atunci mi-am dat seama. Urechile mele. Chiar mă dureau. O durere puternică, de parcă îmi era luată carnea de pe oase. În timp ce încercam să procesez asta, am observat cuvinte plutind în fața ochilor mei. Nu un ecran. Nu venind de la mine.

Alarmă. Utilizator neautorizat.

M-am aplecat, cu palmele pe urechi, luptându-mă cu zgomotul copleșitor. În acel haos, am reușit să rostesc o singură comandă.

Oprește.

Niciun răspuns.

Crescendoul nu s-a oprit, iar sferele s-au făcut mai mari, mai strălucitoare, mai sinistre. Apoi, într-o explozie de lumină, au dispărut. Am rămas îndoită un timp nedefinit, în vreme ce urechile mele percepeau un bâzâit jos, constant, pe măsură ce se obișnuiau cu încetarea bruscă a sunetului asurzitor.

Dar stai. Nu era o încetare a sunetului. Pentru că în interiorul acelei liniști auzeam zgomote. O voce de bărbat. O mormăială. Pantofi care târșâiau pe o podea din lemn. Urmați de un strigăt. Al lui Hunter. Am vrut să o iau la fugă, dar nimic. Nu

puteam să mă urnesc. Zgomotul a dispărut, dar tot nu am reușit să mă mișc. Oricum, spre deosebire de celelalte scurte paralizii, aceasta era altfel. Nu eram lipsită de energie și de viață: din contră, parcă cineva umblase la sursa mea de energie și crease un fel de val energetic care mă împiedica să mă mișc.

Fiecare bucățică din mine a început să simtă această senzație cinetică, de parcă aș fi fost un chibrit aruncat într-un vas cu benzină. Îngrozită de ceea ce se întâmpla jos, m-am luptat să mă eliberez. Hunter avea nevoie de mine. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

O altă bufnitură jos, o voce de bărbat. Mai în vârstă, răgușită. Familiară și totuși nu chiar. Vocea lui Hunter, joasă și grăbită. Am auzit doar câteva cuvinte.

– Nu, nu te mișca. Stai acolo... lasă-mă să vorbesc... stai...

O împușcătură. Zgomot de sticlă spartă. Apoi, un țipăt. După care... liniște. Panica m-a îndemnat să respir repede, greoi, dar nici asta n-am putut. N-am reușit nici măcar să mimez respirația și, cu toate că nu era nevoie, incapacitatea asta a făcut doar să-mi sporească groaza.

Nu, nu, nu. Calmează-te. M-am forțat să alung vârtejul care îmi înconjura capul. Dezlănțuirea trebuia să fie legată de M Cloud, care fusese descoperit ca neautorizat. Un soi de energie, o capcană care îmi copleșea propria sursă de energie.

Sursa mea de energie.

Am bâjbâit prin interiorul capului meu, căutându-mi drumul prin întuneric, printre cărări, printre imagini ale trecutului, date stocate, până când am

găsit-o. Și acum? M-am învârtit în jurul ei, micuța celulă portocalie. Clipea slab, de parcă supratensiunea o stinsese. Am înconjurat celula cu fiecare bucățică de putere pe care o aveam și am rostit comanda cu forță.

Proces de recalibrare: inițiat.

Reîncărcare...

Celula a clipit, a clipit, a clipit, de parcă avea tot timpul din lume. Poate că ea avea, dar Hunter nu.

Grăbește-te.

Micuța entitate a pulsat puternic, de parcă ar fi recunoscut solicitarea mea. Apoi, portocaliul a început să fie tot mai aprins, într-un ritm amețitor.

20%

30%

50%

80%

100%

Portocaliul a explodat și a devenit strălucitor, iar eu m-am ridicat și am alungat inerția care mă ținuse ostatică. M-am răsucit și m-am zorit spre deschizătură, apoi am sărit din mansardă. Am gonit pe scări, de parcă însuși Holland ar fi fost pe urmele mele, când o bufnitură puternică s-a auzit dinspre bucătărie, zgomotul unui corp căzut pe jos.

În mai puțin de o secundă, dădeam năvală în încăpere și treceam totul în revistă, dintr-o singură privire.

Lusk/Jensen era încă în picioare. Stătea în mijlocul bucătăriei, privind în jos, cu un cuțit însângerat în mână. O gaură în geamul de deasupra chiuvetei, bucăți de sticlă pe blat. Iar pe jos, Doamne, Hunter. Întins pe spate, cu ochii închiși. Deasupra umărului drept, o pată de un roșu aprins se întindea dinspre cămașa lui albă. Un lac care creștea. Iar arma lui Grady era lângă mâna lui Hunter. Probabil că fugise la mașină și o luase, când eu fusesem în mansardă și căutasem prin computerul lui Jensen, altfel senzorii mei m-ar fi alertat mai devreme. Încercase să ne protejeze, să mă protejeze.

Imaginile cu mama pe moarte m-au asaltat, mi-au făcut țăndări gândurile, într-un caleidoscop haotic. Toate amenințând să îmi sfâșie inima. Mama murise într-o baltă de sânge, iar acum Hunter sângera.

Din cauza mea.

O mișcare mi-a atras atenția și am ridicat privirea. L-am văzut pe Jensen venind spre mine, iar cuțitul îi lucea în mână. Picăturile de sânge încă erau pe lama argintie.

Am privit cuțitul și toate gândurile mele s-au adunat într-un singur scop simplu.

Avea să plătească. Avea să plătească în clipa aceea.

15

În clipa următoare m-am aruncat. Înainte ca Jensen să apuce măcar să ridice privirea, piciorul meu a lovit și l-a nimerit în piept. A căzut peste o tigaie de inox, care s-a desprins de pe un cârlig lucios și a căzut zăngănind pe gresie, foarte aproape de capul lui Hunter. Am pornit spre el, dar Jensen deja se îndrepta, adunându-se. Apoi, a zburat. M-am împleticit în spate, dar bucătăria era prea mică să îl evit. Ne-am ciocnit, iar mâinile lui maronii m-au prins de gât și ne-am lovit amândoi de un raft. Capul meu s-a izbit de lemn, cu o bufnitură puternică, dar nimic nu putea să mă descurajeze, nu putea să potolească falsul meu puls dezlănțuit. Omul acela îl rănise pe Hunter, iar eu aveam să îl dobor.

Picioarele lui au patinat pe gresie, iar eu am așteptat, l-am lăsat să-și recâștige echilibrul. Am așteptat, în timp ce mâinile lui mi-au prins gâtul și l-au strâns. Când a ridicat capul, ochii îi sclipeau victorioși. Crezuse că învinsese.

Nici. Vorbă.

Buzele mele s-au strâns și, cu o mare înverșunare, am ridicat brațele și l-am desprins de pe gâtul meu, de parcă ar fi fost ale unui copil. Apoi, i-am băgat genunchiul în stomac, iar când s-a chircit l-am lovit cu capul. Dar am văzut ceva, chiar înainte ca genunchiul meu să îl atingă. Am văzut cum expresia lui de victorie se schimbă, în timp ce a

făcut ochii mari și buzele i-au încremenit. Arăta de parcă văzuse o stafie, iar când a căzut mi-a mimat numele: „Sarah.”

O întorsătură neașteptată; o amintire care a dispărut imediat ce s-a ivit. Apoi, am trecut peste el. Nu aveam timp în clipa aceea. Nu când Hunter putea să sângereze până murea, pe podeaua bucătăriei. Am luat de pe blat un prosop ce părea curat, înainte să îngenunchez lângă el. Am apăsat materialul pe umărul lui. Sângele a trecut aproape imediat prin textilul subțire, cald și... of, Doamne, Hunter sângera exact ca mama și nu puteam face nimic să-l salvez...

Am simțit un nod în gât, practic, îmi bloca gâtul, în timp ce niște ace de gheață mi se răsuceau în piept și îmi ajungeau până în inimă. Nu putea să se întâmple din nou. Nu din nou. Dar se întâmpla. Se întâmpla. Se...

Scanare corporală: inițiată.

Vocea mea de robot s-a oprit și m-am agățat de ea la fel cum e agățată o parașută de un avion care se prăbușește. Prea multă emoție, iar eu aveam nevoie de rațiune. Rațiunea putea să mă ajute să îl salvez. Emoția putea doar să mă facă să plâng, în timp ce el murea.

O replică 3D a lui Hunter a apărut în aer. Litere verzi clipeau constant:

Rană în straturile epidermic și dermic: provenită de la un cuțit.

Mușchii: Deltoidul median și anterior afectați. Intervenție chirurgicală necesară pentru funcționarea la maximă capacitate.

Artera brahială: tăiată.

Pierdere gravă de sânge: posibilă.

Confuzie: posibilă.

Șoc: posibil.

Semne vitale: stabile.

Bătăile inimii ușor ridicate: 100 bpm.

Gânduri contradictorii m-au asaltat, într-un torent amețitor.

Semnele vitale ale lui Hunter erau bune, putea fi bine.

Dar putea să sângereze mortal.

Exact ca mama.

Nu. NU.

Am auzit mișcare pe jos, în spatele meu, urmată de un geamăt. Mi-am întins gâtul și l-am văzut pe Jensen cum se ridică și se clatină, apoi se prinde de blat, să-și mențină echilibrul. Luase cuțitul, dar când i-am întâlnit privirea s-a albit din nou la față.

Cuțitul i-a alunecat din mână și a căzut pe podea. Nările i-au tresărit, ochii i s-au mărit și a rămas nemișcat. Încă o dată, buzele lui s-au mișcat, dar n-a ieșit niciun cuvânt. Cu privirea lui fixată tot pe mine, m-am ridicat în picioare. O străfulgerare a trecut prin teama mea și am zgândărit flacăra, până s-a transformat într-un adevărat foc. Orice pentru a-l proteja pe Hunter. M-am îndreptat spre el, în timp ce se holba, se holba și continua să-mi rostească neauzit numele, de parcă vederea mea l-ar fi lăsat fără coardele vocale și îl amuțise.

Sarah.

Am parcurs rapid distanța dintre noi, în timp ce o imagine a feței mele plutea înaintea mea, doar că una cu ochi căprui. Exact ca în poza de pe frigider. Din nou, un impuls de recunoaștere, undeva la marginea minții mele.

Sarah. Mai auzisem numele, încă înainte ca mama să îl fi rostit, știam asta. Mai multe imagini au clipit, una după alta, și au creat un film confuz în mintea mea. Valuri. O plajă cu nisip. Râsul unei femei. Apoi, o senzație de căldură copleșitoare. Fum, care îmi obstrucționa plămânii. Durere.

M-am chircit, am dus mâinile la gât, chinuindu-mă să respir. Aer. Plămânii îmi ardeau. Aveam nevoie de aer. Jur că am auzit ceva trosnind deasupra. O voce de bărbat mă striga pe nume. „Sarah!”

Fișiere de memorie compromise, defragmentate.

Solicitare imagine.

Am clipit și, pur și simplu, paf! Totul a dispărut. De parcă n-ar fi existat nimic, niciodată. Nici nisip. Nici râs. Nici foc. Eram într-o bucătărie, tot cu mâna pe gât, holbându-mă la un bărbat copleșit de lacrimi – Jensen – care întindea spre mine o mână ezitantă, de parcă ar fi vrut să-mi atingă obrazul. Iar pe jos, în dreapta mea, era Hunter. Sângele lui se întindea pe gresia albă.

Privirea mi s-a întors la Jensen, iar în adâncul meu ceva periculos a luat foc.

Activează?

Pierdere umană: acceptabilă.

Sunetul care mi-a scăpat din gură a fost unul gros și gutural. Surpriza l-a făcut pe Jensen să se îndrepte brusc, l-a scos din starea lui

semicatatonică. Dar eram deja pe el. L-am lovit puternic în piept. S-a clătinat spre dulapuri, iar eu l-am urmat, țintuindu-l, când mâinile mele i-au cuprins gâtul.

Ținta: imobilizată.

Elimină ținta?

Mâinile mele s-au strâns. Opunea o rezistență din ce în ce mai mare.

Gâlgâiala lui m-a făcut să mă opresc. Am slăbit strânsoarea, suficient cât să poată trage aer în trahee, iar eu mi-am dus gura la urechea lui.

– Ascultă-mă, am șoptit, cu furia încă curgând prin mâinile mele, prin cap, într-un șuvoi mocnit, ca o lavă.

Bărbatul acela îl rănise pe Hunter. Bărbatul acela fusese în Vita Obscura. Bărbatul acela era un alt Holland.

Mi-am forțat mâinile să nu strângă, la gândul numelui Holland, iar Jensen s-a zbătut, chinuindu-se să respire.

Controlul. Trebuia să-mi păstrez controlul.

– Vei repara brațul lui Hunter și o vei face acum. Dacă nu, o să te las fără vlagă... și o să mă bucur de fiecare secundă.

Iar în clipa aceea vorbeam serios. Jensen avea să mă ajute să îl salvez pe Hunter. Avea să mă ajute... sau avea să moară și el. Cu o ultimă strângere puternică, i-am dat drumul. Jensen deja aproba din cap. A încercat să răspundă, dar s-a înecat și a tușit. Cinci secunde, atât i-am dat să-și recapete răsuflarea. Apoi, am luat arma de pe jos și am

băgat-o la cureaua mea, la spate. Pe cât de furioasă și de criminală mă simțeam, din nu știu ce motiv, nu eram în stare să o îndrept spre Jensen. Nu că m-ar fi ajutat.

Inventarul muniției: ultimul glonț a fost tras.

Deci, tot ce puteam să fac era să îi dau ordine lui Jensen, printre dinți:

– Repară-i. Brațul.

– Bine, a reușit să zică, în sfârșit. O să te ajut.

M-am clătinat un pas înapoi, iar recunoașterea m-a furnicat pe sub piele, ca un val de electricitate. Vocea aceea. Era răgușită, de la ce îi făcusem, dar chiar și așa, tonul, ritmul... le mai auzisem. De multe, multe ori. Pentru că vocea aceea se derulase în amintirile mele din nou și din nou. Vocea aceea alinase rănile din copilărie, ovaționase la meciurile din Philli, râsese pe plajă. Vocea aceea se potrivea cu fața, exact, cu fața care aparținea „tatălui" meu.

S-a îndreptat și s-a întors spre un dulap.

– Dar va trebui să o fac aici. Nu putem să îl ducem la un spital. Ar fi prea riscant... Pentru tine, a adăugat.

Mâinile i-au tremurat, în timp ce a adunat niște prosoape curate și o sticlă de alcool.

– Celelalte lucruri îmi sunt în garaj.

Mi le-a întins.

– Ține astea, să îl ridic...

– Nu!

M-am răsucit și m-am ghemuit lângă Hunter. Genele lui au fluturat și a deschis ochii plini de durere, iar geamătul său m-a făcut să simt greață în stomac.

– Eu..., a început, dar deja scuturam din cap și îmi puneam blând degetele pe buzele lui.

Erau neobișnuit de palide și reci.

– Șșșș, păstrează-ți puterile.

– Îmi... p...pare rău. M-a luat prin surprindere și... am adus arma.

Apoi, a tresărit, a deschis gura să tragă aer în piept și a rămas nemișcat în brațele mele.

– Hunter? am strigat, când panica s-a dezlănțuit în mine.

– Doar a leșinat, a zis Jensen calm.

Deși puteam să citesc semnele vitale ale lui Hunter într-o fracțiune de secundă și să aflu singură asta, eram atât de plină de furie, încât capacitățile mele păreau complet nesemnificative și inutile. M-am ridicat și m-am întors spre Jensen.

– Dacă moare..., am început, dar furia mi-a blocat gâtlejul.

– Nu o să moară. Vino pe aici.

Scuturând ușor din cap, cu un zâmbet slab, ciudat, contradictoriu, de parcă nu-i venea să creadă, Jensen a luat-o în jos pe scări, cu pași surprinzător de silențioși, pentru un bărbat atât de înalt. L-am urmat când a luat-o la stânga, am trecut de un alt birou și de o baie, decorate la fel, în același stil minimalist. Am intrat într-o spălătorie mare, spre o

ușă care avea lângă ea o cutie electrică. A deschis-o și am văzut că ducea spre garaj.

Când am intrat, mi-am dat seama că în spațiul acela, care putea adăposti trei mașini, nu era niciun vehicul, ci o grămadă de echipament și cutii. Un ATV militar era într-un colț, chiar lângă o motocicletă Honda neagră. O rețea cu trei computere zumzăia pe trei birouri unite. Rafturi suprapuse dominau partea stângă a peretelui. Pe ele erau cutii colorate, cele mai multe etichetate. LANTERNE. CAMPING. ELECTRONICE. URGENȚE. Două stații radio mari, difuzoare și stații, printre ele. Pe raftul de jos, într-un colț, erau împăturite patru echipamente de camuflaj și trei perechi de bocanci militari purtați. Niște cârlige atârnate mai jos, în apropiere de ușa din față, sub diverse rucsacuri, saci de dormit, scanere, echipament de alpinism și alte accesorii. Ordonarea lor m-a deranjat. Nimic nu se afla chiar lângă perete. Chiar și cârligele erau pe un raft autonom. Totul se afla la vreo 18 centimetri de pereți, iar lipsa logicii m-a zgândărit.

Am încercat să intru într-o stare receptivă, mi-am deschis mintea și am ascultat cu senzorii de android. Mi-a răspuns un zumzet foarte slab, dar atât. Am renunțat și m-am întors la Hunter, iar stomacul mi s-a strâns, când i-am văzut paloarea. Dacă Jensen plănuia vreo apocalipsă, treaba lui. Atâta timp cât îl făcea bine pe Hunter.

Jensen s-a oprit din curățarea unei mese de lucru lungi și grele. Mi-a urmat privirea.

– Îmi place să fiu pregătit, a zis tăios, observând, evident, inspecția mea.

A mutat un fierăstrău mecanic și a lovit masa.

– Pune-l aici.

L-am așezat pe suprafața rece și tare, cât de blând am putut. Zăcea ca mort.

– Să vedem.

Jensen s-a dus la o cutie de mărime medie, pe care scria PRIM AJUTOR, aflată pe marginea birourilor cu computere, și a ridicat capacul. După ce a scos un bandaj uriaș – Tegaderm –, două tampoane din tifon și o fâșie elastică, a luat o seringă și o fiolă mică. Mâinile lui sigure au băgat acul în fiolă, iar eu am sărit în picioare. Dacă el credea că o să stau acolo și o să zâmbesc frumos, în timp ce îl injecta pe Hunter cu vreo ciudățenie, se înșela amarnic. M-am pus între el și Hunter.

– Nici nu te gândi, i-am zis. Nici vorbă să te las să-l otrăvești.

Jensen m-a ignorat și a continuat să umple seringa.

– Te avertizez...

– Of, scutește-mă.

Tonul lui era blând, dar obrajii i s-au înroșit și mi-am dat seama că era pe cale să își piardă cumpătul.

– Am stabilit deja că poți să îmi tragi câte șuturi vrei, apoi să mă împușți. Acum, dă-te la o parte, să-ți pot ajuta prietenul.

Am rămas pe poziție, de parcă arma ar fi fost încărcată, deși era complet inutilă.

– Și te aștepți să am încredere în tine?

Ochii lui căprui m-au sfredelit, de parcă ar fi căutat ceva sau pe cineva.

– Am învățat să nu am așteptări, cu mult timp în urmă, a zis, într-un final.

Un răspuns cât se poate de evaziv, care m-a făcut să strâng din dinți, de frustrare.

– Mama chiar a fost prietenă cu tine? Și dacă da, ce o fi fost în mintea ei?

Asta a declanșat o reacție mai clară. Am văzut cum mâna i s-a încordat pe seringă și a strâns-o, până când articulațiile i s-au albit. M-am temut că seringa va exploda și mă va stropi cu acel lichid misterios. L-am auzit cum respiră zgomotos.

– Mi-am pus aceeași întrebare de mii de ori. Acum, întinde mâna.

– Ce?

Mâna lui s-a mișcat nerăbdătoare spre mine.

– Mâna ta, întinde-o, a zis răspicat.

Vreun instinct de mult îngropat m-a îndemnat să mă supun într-atât încât mâna mea trădătoare a zvâcnit spre el. Mi-am revenit și, într-un fel de rebeliune copilărească, mi-am ascuns la spate mâna ofensatoare. Foarte matur. La fel de bine puteam să scot limba. Dar, în loc să pară enervat, Jensen doar și-a aruncat privirea spre tavan, de parcă ar fi căutat intervenție divină. Apoi, a pocnit din degete și a gesticulat în semn de: nu mai fi o pacoste și dă-mi mâna.

– La fel de încăpățânată ca întotdeauna. Uite ce e, ai un dispozitiv, sub degetul arătător al mâinii stângi. Dacă eliberez un pic de lichid din această fiolă, vei putea detecta componentele chimice. Apoi, o să vezi că nu încerc să-ți otrăvesc prietenul, încerc să-l scutesc de durere.

Nu tocmai surprinsă de cele spuse de el, am întins mâna.

– Dacă e vreun truc..., l-am avertizat, iar el a aprobat din cap.

– Da, am înțeles. O să mă strângi de gât și o să îți placă. Va trebui să am o discuție cu Nicole despre educația ta. Se pare că ar trebui să renunți la desenele animate violente.

Am tresărit la menționarea mamei. Simpatie nedorită. Evident, bărbabul acela din trecutul mamei habar n-avea că ea nu mai era. Niciodată nu va mai avea șansa să vorbească cu ea despre desenele animate violente sau despre mine, sau despre altceva. Niciunul dintre noi nu va mai avea.

Degetele lui bătătorite le-au prins pe ale mele, ferm, dar blând... și într-o clipă am fost transportată înapoi. Spre amintiri cu el ținându-mă de mână când traversam strada sau ajutându-mă cu o mănușă de baseball. Amintiri fantomatice, care aduceau cu ele un sentiment de dragoste, senzația că aparțineam... ceva după care tânjeam. Dar ce era real din ele? Și ce era programat? Oare găsisem, în sfârșit, pe cineva care putea să îmi spună adevărul? Și poate că adevărul mergea dincolo de cuvinte, uneori. Poate că adevărul era în ceva simplu, într-o atingere, de exemplu. În timp ce cuvintele puteau să mintă, cu siguranță, o conexiune adevărată era mai greu de fabricat.

Mi-a întors mâna cu palma în sus.

Mi-a tras pielea de pe degetul arătător și a coborât spre el seringa. În timp ce ne uitam, o picătură mică s-a format la capătul acului. A pus-o sub unghia mea. O linie subțire, abia vizibilă a apărut pe unghie, permițând soluției să pătrundă. Căldura mi s-a răspândit prin deget, apoi prin mână, înainte să îmi urce prin braț, cu acel val de energie mult prea cunoscut. O clipă mai târziu, cuvinte roșii au

clipit în fața mea, însoțite de o voce uniformă, digitală. Vocea mea, versiunea de robot.

Componente chimice: ketamină.

Utilizare: analgezic, anestezic.

Pentru uz uman.

Efecte secundare frecvente: halucinații, presiune sangvină crescută, dilatare a bronhiilor, delir, amețeală.

Toate acele informații, cât ai clipi. Doar dintr-o picătură de soluție pusă sub unghia mea. Mi-am dat seama că Jensen încă mă ținea de mână. Îmi strângea degetele, de parcă nu suporta să îmi dea drumul. Și, încă o dată, s-a uitat la fața mea, absorbind fiecare detaliu, cu o expresie oscilând între uimire și poate chiar speranță. Apoi, o strângere ciudată din buze. Care indica... dezgust?

La naiba cu el.

Mi-am tras mâna, iar el și-a mutat privirea.

– Fă-o odată, i-am trântit-o.

Fața i s-a schimbat, sprâncenele i-au coborât, buzele i s-au întredeschis. Pentru o clipă, m-am pregătit, cu ciudata senzație că urma să fiu mustrată, ca un copil. În schimb, el a scuturat din cap spre mine, într-un fel de salut. Apoi, a întors spatele, a șters un loc pe brațul sănătos al lui Hunter, imediat deasupra bicepsului, și a băgat acul în piele. Partea de sus a corpului său a tresărit. Ochii i s-au deschis brusc.

– Îmi pare rău, am zis și l-am luat de mâna cealaltă.

Părea atât de fragil, întins acolo și sângerând. Și-a întors capul spre mine și a încercat să zâmbească.

– E OK. Nu vreau să crezi că sunt un fricos.

– Cum poți să te gândești...

M-am uitat în altă parte, am închis ochii. M-am luptat să nu plâng.

– Niciodată. Niciodată n-aș crede asta.

Jensen se învârtea pe lângă umărul rănit al lui Hunter, apăsând un prosop curat pe rană.

– Ar trebui să-și facă efectul în vreun minut. Apoi... iubitul tău ar trebui să se simtă destul de bine. Amețit, dar bine.

– Ești sigur că ar trebui să așteptăm? am întrebat, disperată să fiu sigură, chiar dacă senzorii mei îmi spuneau că era stabil.

Bătăile inimii: 82 bpm.

Alte semne vitale: stabile.

Pierdere de sânge: lentă.

Recuperare deplină probabilă.

– Da, doar dacă nu cumva vrei să îl auzi urlând când îl cos.

Privirea mea a zburat spre Hunter. S-a încruntat, dar mi-a strâns mâna încurajator. „Îmi pare rău”, a mimat.

După toate acelea, încă încerca să se scuze. Pentru ceva de care nu era vinovat.

– Doar odihnește-te, am murmurat.

– Întreabă-l pe tatăl tău de ce e atât de fericit, a zis el, iar cuvintele începuseră deja să fie neclare.

În spatele meu am auzit ceva căzând pe jos, dar nu m-am întors, sperând cu disperare ca Jensen să nu mă dea de gol cu ceva. M-am agățat de mâna lui Hunter și am așteptat, dorindu-mi să adoarmă mai repede. În mai puțin de un minut, era inconștient, cu respirația ușoară și constantă. Am simțit o prezență în spatele meu.

– E pregătit.

Jensen a apărut în fața mea. A lăsat jos cutia de prim ajutor și s-a prins cu mâinile de marginea mesei, cu articulațiile albite. Privea în jos, spre Hunter, dar când a vorbit a rostit cuvintele încet și încordat.

– I-ai spus că sunt tatăl tău?

Vocea lui a cedat, la cuvântul *tată*. Totul în atitudinea lui spunea că se apropia o explozie, de parcă puținul control pe care îl mai avea era pe cale să se piardă, iar felul în care spusese *tată*... parcă suferința, speranța, neîncrederea și groaza toate se adunaseră la un loc.

– A trebuit să îi spun ceva, să îi explic de ce trebuie să te găsesc.

Doamne, chiar și pentru urechile mele, scuza suna îngrozitoare, slabă. Egoistă.

– Nu știe...

Felul în care s-a contorsionat fața lui, chiar și pentru scurt timp... aș putea să spun că era neliniștit. Pentru o clipă îngrozitoare, am crezut că va izbucni în lacrimi. A plecat capul. Dar când s-a îndreptat și-a recăpătat siguranța. Și-a dres vocea:

– Nu știe ce ești.

Asta a fost tot ce a spus înainte să se întoarcă la cutie și, în următoarele câteva minute, și-a făcut de lucru cu rana lui Hunter. În scurt timp, garajul s-a umplut de mirosul înțepător de betadină și de sunetul ambalajului pansamentelor. A tamponat rana cu un lichid închis la culoare, apoi a îndepărtat cu grijă excesul. Până acum, în regulă, m-am gândit, apoi l-am văzut că scoate un ac. S-a uitat spre mine, când m-am apropiat.

– Nu-mi place să o cos, din cauza riscului de infecție, dar mă tem ca pielea să nu se rupă mai tare.

Cu o precizie ce părea în contradicție cu mâinile lui mari, a băgat ață în ac și a cusut rana, iar cusăturile mici aproape că păreau făcute de o croitoreasă. Ciudate precizia și eleganța, dată fiind înfățișarea lui. Bărbatul arăta de parcă abia își amintea să facă duș, iar dacă avea vreo perie de păr aș fi fost uimită. Mandibula îi era acoperită de țepii unei bărbi incipiente, dar era mai închisă la culoare pe o parte decât pe cealaltă. De parcă uitase să-și bărbierească jumătate din față. Și totuși, casa și celelalte lucruri erau foarte ordonate.

Atunci m-am gândit că fie era un bărbat care fusese singur mult timp, fie era unul căruia nu îi mai păsa deloc de el.

– O să-i rămână o cicatrice, dar nu va fi foarte urâtă.

După ce m-am asigurat că Hunter era în regulă, i-am lăsat mâna. Cu furia pulsând prin corpul meu, mă temeam că puteam să îl strâng prea tare. Sincer, ceea ce voiam să strâng era gâtul lui Jensen, din nou. Dacă nu aș fi avut nevoie de el...

– Relaxează-te, o să fie bine.

Vocea lui a străpuns furia mea, dar cuvintele au avut efect opus.

– Puteai să îl omori!

– Da, puteam, dacă aș fi încercat. Dar nu am făcut-o, a zis abrupt.

Apoi a oftat și și-a trecut un prosop peste sprânceană.

– Probabil că sună dur. Uite, nu sunt amabil cu străinii care îmi intră în casă prin efracție și îndreaptă arme spre mine. Prioritatea numărul unu este supraviețuirea. Asta m-a ținut în siguranță. Ar fi trebuit să te gândești înainte să bagi un civil în povestea asta.

– Eu sunt civil, am șoptit.

S-a aplecat să arunce prosopul într-un coș, dar tot am văzut regretul care i-a trecut peste față.

– Nu, nu ești.

A pus la loc în cutie lucrurile pe care nu le-a folosit și s-a întors, apoi s-a pus cu o coapsă pe masa cu computere și și-a încrucișat brațele, iar bicepșii i s-au umflat sub mânecile scurte.

– Acum, vrei să mai pierzi timp cu jocul de-a învinovățirea sau îmi spui pentru ce ai venit?

Am vrut să mă agăț de furie, chiar am vrut. Dar în timp ce mă uitam la fața lui arsă de soare valul de familiaritate m-a cuprins din nou. Oare era posibil să aflu vreodată adevărul, când până și amintirile erau minciuni?

Furia s-a scurs, lăsând în urmă un șir de întrebări și speranța slabă că, poate, odată ce voi avea toate răspunsurile, promisiunea unei vieți reale nu avea să-mi mai scape, nu avea să mai fie doar un ceva imaginar, la care doar am visat și niciodată nu am reușit să îl am.

– Cine ești?

Apoi, m-am pregătit pentru răspuns.

16

Picioarele țepene l-au dus pe Jensen spre scaunul rotativ, în care s-a lăsat greu. Ochii lui s-au plimbat pe trăsăturile mele, în timp ce gura i-a format un zâmbet lipsit de veselie.

– Chiar nu știi, nu-i așa?

Apoi, a întins gâtul într-un fel care a trezit un ecou în mintea mea, o fantomă din trecut. Doar că fantoma aceea exista numai în amintirile mele implantate, iar acesta era un bărbat adevărat. Care avea o poză cu mama și cu mine... sau era Sarah?

– Nu, nu știu.

Și-a frecat inelarul gol și a expirat zgomotos.

– Bun. Ei bine, ia unul dintre scaunele acelea și stai jos, s-ar putea să dureze ceva.

Am ocolit masa să iau un scaun, apoi m-am oprit să dau la o parte o șuviță de păr care acoperea ochiul lui Hunter. Pieptul lui se ridica și cobora relaxat acum, iar bandajul nu prezenta vreo urmă de sângerare, dar dacă...

– Ți-am spus, va fi bine.

N-ar fi trebuit să am încredere în Jensen, nu, nu aveam încredere în el. Totuși, ceva în siguranța calmă a vocii lui m-a făcut să mă apropii. Cu

îngrijorare, m-am așezat pe un scaun. El și-a pus mâinile pe genunchi și s-a lăsat în față. În timp ce așteptam să vorbească, amintirile mele au vibrat. *Tata, aplecat în față spre televizor, în casa noastră din oraș. „Haide, scoate-l!”* Tata cel din trecutul meu și Jensen se suprapuneau, până când cele două imagini deveneau una. Dezorientată, mi-am acoperit ochii, să îmi scot din minte vechea imagine. Nu. Trebuia să mă concentrez, iar asta nu mă ajuta.

– Lucram în armată, când Nicole Laurent a fost recrutată prima dată. Imediat a început să se vorbească despre ea. Avea pregătire medicală și era specialist în computere, era un geniu. Doamne, era foarte tânără atunci, a adăugat, iar privirea i-a alunecat dincolo de mine, spre un trecut pe care doar el îl vedea. Am fost selectat în divizia specială în care era și mama ta, așa ne-am cunoscut.

M-am uitat la el fix. În sfârșit, aveam să aflu întreaga poveste. Despre trecutul mamei, trecutul meu.

– Iar voi doi erați un cuplu? l-am îndemnat.

– Da. Eu și Nicole am fost împreună mulți ani...

A tușit și s-a uitat în jos.

– Până când am avut o diferență de opinie. Una peste care nu am putut să trecem.

S-a oprit din nou și abia m-am abținut să nu îl scutur. Mi-am îndoit degetele, mi-am spus să am răbdare. Așteptam răspunsurile de mult timp. Câteva minute în plus nu mai contau.

– Așa că am fost pus pe liber într-un mod jenant și am plecat naibii de acolo. Câteva luni mai târziu,

un tip mi-a bătut la ușă, în miezul nopții. Mă urmărise, îmi știa programul. Mi-a spus că face parte dintr-o organizație numită Vita Obscura și că ar vrea să mă angajeze. Bani buni, program super, tot ce trebuia să fac era să le dau niște informații secrete, nu mare lucru.

A expirat zgomotos și a băgat mâinile în buzunare.

– Desigur, i-am spus să se ducă naibii. De ce aș fi riscat să ajung într-o închisoare militară rece și întunecoasă, pentru câțiva dolari?

– Și ce te-a făcut să te răzgândești? am întrebat vrăjită.

Buzele lui s-au strâmbat și, brusc, am știut ce avea să spună, înainte să rostească o vorbă.

– Holland.

Holland. Normal. De ce nu mă mira că el era rădăcina tuturor relelor?

– Apoi, a venit la mine o femeie, Quinn, șefa Vita Obscura. Mi-a spus diverse... a sugerat diverse. Știam că Holland era un nemernic egocentric, dar n-aș fi crezut că poate fi atât de crud, că era în stare să...

Și-a dus un pumn la gură și s-a cufundat în scaun, cu ochii strânși. M-am întins să îl liniștesc, înainte să îmi dau seama că fac asta. Surprinsă, mi-am tras mâna. Nu avea nicio noimă. Nu îl cunoșteam pe acest bărbat, nu chiar. Dar dintr-un motiv anume confuzia îmi umbrea logica, îmi diminua certitudinea. Nu exista nicio îndoială; vederea suferinței lui declanșase un val de simpatie în mine. Voiam să îi alin durerea. Ridicol. Îl rănise pe Hunter, mi-am amintit. Atunci de ce simțeam compasiune pentru el?

Când am văzut o lacrimă pe obrazul lui nebărbierit, inima mi s-a strâns din nou. Experimentasem direct de la sursă durerea pe care o putea provoca Holland.

– Deci, te-ai dus să lucrezi pentru Vita Obscura? l-am îndemnat, când am văzut că nu spune nimic, o clipă mai târziu.

– Da. Quinn mi-a spus că era singurul mod de a te proteja pe tine.

Felul în care a spus „pe tine” a fost ca o binecuvântare și un blestem, atât cuviincios, cât și respingător. Nu avea logică.

– Quinn mi-a spus că tot ce voiau era să vadă ce tehnologie ai, fără să îți facă rău în vreun fel. De asemenea, mi-a confirmat una dintre suspiciunile mele în legătură cu Holland și am văzut roșu în fața ochilor. Îmi doream răzbunare. Ea mi-a promis... mă rog, nu contează ce mi-a promis.

A dat cu piciorul în birou, apoi a așteptat să se oprească zăngănitul, înainte să continue.

– Mințeau. Eram suspicios, desigur, așa că am făcut niște verificări. Am intrat în computerul lor și am citit unul dintre e-mailuri. Nu aveau de gând deloc să te țină în siguranță. Așa că am fugit.

În fața ochilor mi-a apărut poza: mama, Jensen și o fată care arăta ca mine.

– Poza de pe frigider, cea cu tine, cu mama și cu o fată care arată ca mine. Cine e? O versiune a mea dinainte?

A scos un sunet din gât. Când mi-a întâlnit privirea, ochii lui păreau bântuiți.

– Fata din poză e Sarah, dar nu este o versiune dinaintea ta, nu în felul în care crezi. Ea era om.

Reală? Fata din poză era reală? Adevărul părea să atârne de misterul unei fete pe nume Sarah. O fată care arăta exact ca mine, o fată care inspirase o emoție profundă, atât pentru mama, cât și pentru bărbatul acesta, care cândva se dăduse drept tatăl meu pentru scurt timp.

– Cine e Sarah? am șoptit, în timp ce o bănuială oribilă prindea formă și creștea, învăluind corpul meu într-o grămadă de îndoieli spinoase.

Inima mea falsă a bătut cu viteză, apoi a încetinit.

– Sarah a fost fiica mea. A mea și a lui Nicole.

Vocea lui era dură, de parcă răspunsul ar fi fost smuls de undeva din adâncul lui.

Tronc. Tronc.

Tronc.

M-am clătinat pe picioare. Groază. Nevoie. Groază. Ambele se luptau pentru supremație, în timp ce bâjbâiam după curajul de a pune o altă întrebare. Fiică. Fata aceea care arăta exact ca mine era fiica lor. Om. Sânge și oase și toate lucrurile care făceau pe cineva real. Dar dacă mama avea o fiică adevărată, de ce o ascunsese de mine?

Dar mi-am dat seama. La urma urmei, Jensen nu spusese „este” fiica mea. Spusese „a fost”.

– Unde e acum?

– E moartă.

A expirat zgomotos, apoi:

– Tu, celelalte Mila, toate ați fost create după ea.

Tronc.

Pseudoinima mea a înghețat, cu o tresărire dureroasă. O bulă de isterie mi s-a format în gât, una care mă îneca și îmi îmbiba limba cu o amărăciune pe care nu o mai simțisem. Dar poate că Sarah o simțise.

Nicole Laurent/Daily. Mai aproape de a fi mama mea decât crezusem vreodată. Și totuși mai departe, în același timp. Deoarece, cândva, femeia pe care o considerasem mama avusese o fiică. Dar murise și, cumva, mama crease un robot după imaginea ei. Mai exact, mă crease pe mine. În clipa aceea nebună, copleșitoare, am simțit o gelozie teribilă, odioasă. Eram geloasă pe o fată moartă, versiunea umană care tânjisem mereu să fiu.

Am sărit de pe scaun.

– Ce... ce fel de oameni ar face asta? Nu pot să cred că mama putea fi atât de rece...

Mâna lui s-a întins și m-a prins de încheietură.

– Nu vorbi așa despre Nicole, a mormăit.

Mi-am tras brațul.

– Of, scuze, așa e... Nicole. Nu mama. Nu tata. Proasta de mine, eu sunt doar mașinăria ciudată pe care voi doi ați creat-o după o fată moartă!

– La naiba...

A lovit cu pumnul în masă, atât de tare, că tot ce era pe ea, inclusiv computerul, s-a mișcat. Deci era

opusul mamei. Vocea ei abia dacă se ridica, iar să își descarce furia pe vreun obiect? Puțin probabil.

Așadar, opusul mamei... dar asemănător cu mine. O ființă a emoțiilor mele, deși speram să remediez asta. Mi-am mușcat buza, să nu îmi tremure. Sau poate că nu avea să tremure cu adevărat, dar așa am simțit, un sistem emoțional programat care își iese din minți.

Obrajii lui își pierduseră din roșeață.

– Nu înțelegi. Credeam că facem ce trebuie.

– Și acum?

O tăcere dureroasă, care îmi spunea tot ce aveam nevoie să știu. O greșeală? O greșeală de un miliard de dolari, asta gândea bărbatul care îmi era aproape tată. Și n-ar fi trebuit să îmi pese, dar îmi păsa. Respingerea m-a copleșit într-atât încât mi-am dorit să mă prăbușesc ca o epavă.

– Nu ești pe deplin o mașinărie. Nu în întregime.

– Ce vrei să spui?

Dar mă temeam că știam.

– Sarah a fost o fată foarte specială. Era genială, nu un geniu oarecare, ci genială într-un fel unic. Aproape ca un savant, dar nu avea niciuna dintre bolile care însoțesc ades asta. Din cauza poziției noastre și din cauza geniului ei, unii voiau să o studieze. Ca să o ținem departe de atenția lor, am căzut de acord să o facem chiar noi.

A ezitat, apoi a continuat. Și-a apucat coapsele cu mâinile, de parcă și-ar fi făcut curaj.

– Când a murit pe neașteptate, într-un incendiu, din cauza fumului inhalat, i-am recuperat trupul. Proiectul MILA mereu avusese nevoie de țesut de creier uman, iar noi... știam.

– Nu... nu...

Am încercat să vorbesc, dar nu am reușit să-mi forțez limba să funcționeze.

– Au folosit părți din creierul lui Sarah în toate cele trei versiuni ale tale.

Am rămas împietrită, incapabilă să mă mișc, incapabilă să simt ceva dincolo de pulsul meu fals, care mă învăluia într-un sentiment de vină, pe un ritm sacadat.

Toate cele trei versiuni.

Subiect mort.

Foc.

Trei.

Nu! am țipat.

Sau am crezut că am țipat. Trebuie să fi fost un țipăt tăcut, pentru că din gâtul meu nu a ieșit niciun sunet. Mi-am lăsat capul în mâini, încercând să blochez tot ce auzisem. Dar nu am reușit. Nu mai puteam să uit, la fel cum nu puteam să o chem pe mama dintre morți. O bucată din creierul lui Sarah în capul meu. O bucată din creierul lui Sarah în Trei. Nu surori, cum pretinsese Trei. Ci parte din același întreg.

Capul lui Trei topindu-se până când nu mai rămăsese nimic. Cu o parte din Sarah în el. Îngrozitor și de neimaginat și, totuși, după tristețea

care se vedea pe trăsăturile lui Jensen, de netăgăduit. În cele din urmă, aflasem adevărul pe care îl căutasem cu atâta disperare. Dar să trăiesc cu el... cum, cum?

Sarah. Sarah. *Sarah.*

Amintirile m-au copleșit. *Valuri ce se sparg de țărm, râsul tatei. Mama și tata rotindu-se pe nisip. Un pescăruș țipând. O senzație de cald, atât de cald, apoi, brusc, înăbușitor. Prinsă în dormitorul meu, clanța fierbinte la atingere. Fug pe geam, chinuindu-mă să trag în piept aer curat, ușurarea mă cuprinde... apoi văd mașina părinților mei pe alee.*

Fișierul de memorie compromis... defragmentat.

Cuvintele au pulsat în mintea mea, încercând să șteargă imaginile. *Nu. Sunt ale mele.*

Cu un val de energie, le prind, sfărâm cuvintele într-o pudră fină și le arunc. Nu. Nu o să-mi fure asta. Caut imaginile, iar un pumn îmi blochează gâtul când nu le găsesc. Apoi, într-o zonă mai întunecată, le regăsesc ascunse și, cu blândețe, le fac să iasă.

Mă agăț disperată de acoperiș, luptându-mă să intru din nou în casă. Cad, cad, până la primul etaj. Fața tatei, acolo, printre flăcări. Vocea lui strigându-mă.

„Sarah!”

„Tată?” șoptesc, chiar înainte ca durerea să mă izbească, o arsură prin piele... Apoi... nimic.

Am deschis ochii, iar imaginile s-au estompat. Iar acolo, în fața mea, stătea Jensen.

– Adevărul e complicat, a zis încet. Dar pot să-ți spun un lucru, Nicole nu a regretat nimic. Nu în ce te privește.

Lacrimile îmi ardeau ochii, iar în inimă am simțit o durere dulce-amară. Mama nu regretase că mă crease. În adâncul sufletului știusem mereu asta. Ce nu știusem era că în interiorul meu se afla o parte dintr-o fată pe care nu o cunoscusem. O fată care fusese răpită din această lume mult prea devreme. O fată care fusese fiica adevărată a mamei mele.

Mi-am trecut degetele peste cap, prin păr. De parcă aș fi putut găsi dedesubt părți din Sarah. Nu eram pe deplin robot, dar nu eram nici pe deplin om. Eram ceva între ele. Un hibrid.

Amărăciunea m-a tras într-un abis adânc, întunecat. Abia reușisem să mă accept ca android, iar acum... după toate cele întâmplate, chiar eram un fel de ciudățenie.

Am așteptat o vreme să ne adunăm amândoi, înainte să pun o întrebare care urcase la suprafață.

– Îți amintesc de Sarah? Adică, dincolo de înfățișare?

A tresărit, de parcă numele ei era de ajuns să-l afecteze. Un bărbat atât de mare, de puternic și totuși atât de ușor de rănit. Nu semăna deloc cu Holland.

– De ce nu o întrebi pe Nicole?

O senzație de agonie în pieptul meu; o durere ascuțită sub coaste. Pseudoinima mea, pe cale să plesnească de durere. Nu știa. Se uita la mine cu ochii aceia căprui din amintirile mele și nu știa.

– Nu te uiți la știri? am zis, încercând să câștig timp.

Privirea i s-a îngustat.

– De obicei, mă uit, dar am fost ocupat cu un... proiect. Ce e? Holland? A prins-o?

Mi-am pus mâinile pe coapse și am tras aer în piept adânc. Nu exista o cale ușoară de a spune asta. Nu era nimic ușor în toată povestea aceea. M-am forțat să îl privesc în ochi.

– E moartă, am zis simplu.

Pentru o clipă, masca lipsită de expresie a rămas pe fața lui Jensen și m-am întrebat dacă nu cumva apreciasem greșit. Poate că nu îi păsa deloc de mama, poate că îmi închipuisem. Sau sperasem. Apoi a căzut – nu, a explodat – sfărâmată de un vârtej de emoții. Ochii mari și buzele deschise, urmate de un tremur al întregului corp. De parcă cineva îi luase și ultima bucată de energie. S-a întors, a aplecat capul, cu mâinile pe ochi. Apoi, i-am văzut umerii scuturându-se.

M-am simțit neputincioasă, cu atât mai mult cu cât tristețea lui a declanșat-o și pe a mea. Mi-a amintit că mama dispăruse. Pentru totdeauna. Să îl privesc era un pic prea mult, așa că m-am întors să îl verific pe Hunter. Pieptul lui se ridica și se lăsa într-un ritm constant și, cu toate că bandajul avea câteva urme de scurgere, în mare, era curat.

M-am întors la Jensen. Corpul lui se liniștise și lăsase în jos mâinile.

– Ce s-a întâmplat? a șoptit, în timp ce lacrimi de care nu se jena îi curgeau pe obraji.

Și i-am povestit totul. Ferma din Clearwater, atacul V.O., fuga în Canada și prinderea noastră. Sediul lui Holland, testele, ajutorul lui Lucas la fuga noastră. Și, în sfârșit, cu poticniri, cum mama a fost împușcată și a sângerat, fără să pot face nimic să o ajut.

După ce am terminat, o ciudată senzație de ușurare a trecut prin mine. De parcă după ce spusesem cuiva toate detaliile eliberasem o presiune imensă, despre care nici nu știusem. Dar când m-am uitat la Jensen senzația aceea plăcută a dispărut brusc. Pentru că toate semnele de durere i se șterseseră de pe față, iar gura i se strâmbase într-o grimasă. M-am pregătit pentru un atac verbal, dar a spus doar atât:

– Trebuie să aduc din casă niște antibiotice pentru Hunter.

Apoi, s-a întors și a parcurs cu pași repezi distanța scurtă până la ușa garajului. Alarmată, m-am uitat după el o clipă, neștiind dacă să îl urmez sau nu. Pentru orice eventualitate.

Apoi, am auzit în spatele meu o voce slabă.

– Mila?

M-am răsucit, la timp să îl văd pe Hunter că deschide ochii.

17

– Hunter? Ești bine?

M-am grăbit spre el și i-am luat mâna în a mea. Cealaltă mână s-a dus spre obrazul lui. Palid, dar cald încă și doar cu o urmă slabă de barbă.

– Mmmm, a murmurat, dar cel puțin ochii albaștri îi erau acum deschiși.

Mă rog, mai mult pe jumătate și chiar și atât părea să fie dificil. Reușea să-i țină deschiși doar câteva secunde, înainte să se închidă la loc.

– Șșșș, e în regulă. Culcă-te la loc, l-am liniștit și mi-am trecut degetele pe obrazul lui.

Ochii lui au rămas închiși, de data asta, iar respirația i-a devenit din nou profundă, lucru care m-a făcut să mă relaxez. De aceea am tresărit când mâna lui s-a întins și m-a apucat de braț.

– Trebuie să îți spun ceva...

Am așteptat plină de nerăbdare, dar parcă vorbele îi consumau toată energia. Strânsoarea lui a slăbit, degetele i-au alunecat. Pentru o clipă, am fost sigură că brațul îi va cădea din nou pe masă și am vrut să îl prind. Dar mâna lui s-a strâns și s-a prins de mâneca mea. A deschis ochii, chiar i-a deschis, de data asta, și am fost bombardată de privirea lui albastră. Pentru cineva care fusese atât de adormit,

cu câteva clipe în urmă, privirea lui era ciudat de atentă.

– După ce mă trezesc, hai să fugim împreună, da? a bolborosit. Doar tu și eu.

Pulsul meu fantomă a luat-o la goană. Dincolo de toate, Hunter nu putea să-și nege sentimentele. Apoi mi-am dat seama că mintea lui nu era clară, din cauza anesteziculului. Dar am rămas acolo, fără o vorbă, încercând să alung speranța care creștea cu fiecare clipă. Nu putea să vorbească serios, m-am avertizat. Nu avea cum. Nu după tot ce se întâmplase.

Apoi, am simțit o apăsare insistentă pe braț.

– Hei, te-am întrebat ceva.

Pe frunte i-au apărut niște cute, de parcă faptul că nu reușisem să-i dau un răspuns afirmativ îi provoca un mare stres.

– Poate că ar trebui să vorbim despre asta mai târziu...

A scuturat violent din cap și a gemut imediat. Am oftat.

– Scuze! Scuze... nu am vrut...

A ridicat mâna și a lăsat propoziția să moară. Am așteptat până și-a revenit. Apoi, cu un zâmbet foarte slab, și-a pus mâna pe fața mea și mi-a cuprins blând obrazul.

– Noi doi, împreună. Da?

Apoi, buzele lui le-au atins pe ale mele și n-am mai putut să mă gândesc decât la el.

Căldură. Bucurie. Senzația unei binecuvântări pure, de parcă fiecare bucățică din corpul meu era vie și conștientă. De parcă, brusc, aș fi fost compusă din mult mai multe celule nervoase decât înainte. Sărutul lui m-a dus înapoi, dincolo de garaj și, pentru câteva momente scurte, am simțit că suntem conectați într-un fel pe care nu îl mai simțisem niciodată. Bătăile inimii lui, parfumul lui, căldura trupului lui, toate m-au învăluit și mi-au dat senzația că aparțin.

Așadar, asta însemna să fii cu adevărat viu.

M-am tras, ezitant, când mi-am dat seama că el era încă amețit de medicamente. Toată împotrivirea m-a părăsit, lăsând în urmă doar mulțumire.

– Bine, am zis.

Și, cumva, doar acea acceptare a fost suficientă să rupă lanțurile care încătușaseră până atunci speranța mea. Amintindu-mi că halucinațiile erau unul dintre efectele secundare ale medicamentelor, dar nici ele nu reușiseră să țină captivă speranța.

Un zâmbet slab i-a apărut pe buzele uimitoare, exact când restul corpului i s-a înmuiat. Degetele i-au alunecat de pe brațul meu, iar eu i-am prins blând mâna și i-am pus-o pe piept. Și chiar dacă medicamentele l-au tras după ele, zâmbetul i-a rămas și, undeva adânc, inima mea de android-uman a răspuns. În următoarele zece minute și-a revenit, a fost inconștient din nou și tot așa, și nici măcar când s-a eliberat de sub influența medicamentelor Jensen încă nu se întorsese. M-am gândit că fusese reținut de ceva, pentru că nu putea fi greu să găsești antibioticele într-o casă atât de goală și de ordonată ca a lui.

M-a cuprins neliniștea.

Găsește subiectul?

M-am ridicat.

– Mă întorc imediat.

Făcusem doar câțiva pași spre ușa care ducea în casă, când garajul s-a cufundat în beznă.

– Ce se întâmplă? a întrebat Hunter, mai degrabă curios decât îngrijorat.

Nu și eu. Am început să mă învârt în cerc.

Vedere nocturnă activată.

Nicio amenințare umană detectată.

De data asta, lipsa unei amenințări perceptibile nu prea m-a ajutat să îmi potolesc frica pe care o simțeam crescând. Un clic metalic puternic mi-a atras atenția spre ușă.

Nici asta nu m-a ajutat.

– Jensen! am țipat.

Unde era? Nu simțisem nicio amenințare cât timp așteptasem să se întoarcă, dar dacă fusesem atât de absorbită de Hunter încât îmi scăpase ceva? Când mâna mea a găsit clanța, chestia aia afurisită n-a vrut să se clintească. Teama care fusese până atunci doar o senzație, a căpătat proporții. Eu și Hunter eram închiși acolo.

Am înjurat în barbă, dar nu suficient de încet.

– Ești bine? a întrebat el.

– Da. Ușa e înțepenită, am mințit.

Nu era nevoie să îl alarmez încă. Mâna mea s-a strâns pe clanță și am tras tot mai tare, cu toată puterea pe care o aveam. Tot mai speriată, mi-am dat seama că ușa nu avea să cedeze. Clanța nu se clintea absolut deloc.

Cât de silențios am putut, m-am proptit cu un umăr în ușă și am tras cât de tare am putut. Dar în clipa în care pielea mea a atins suprafața ei am știut. Ușa nu era din lemn și nici din vreun metal oarecare. Era un monstru industrial, genul care probabil că era folosit la seifurile bancare.

Contrapresiune: 1105 de livre pe inci pătrat.

În cele din urmă, a trebuit să mă recunosc învinsă. Pentru o clipă, mi-am lipit fruntea de suprafața rece și alunecoasă a obstacolului meu. Acela nu era un garaj obișnuit. Ceea ce probabil că era logic, din moment ce Jensen nu era un proprietar oarecare.

Am strâns din dinți. Totuși, nici eu nu eram un musafir obișnuit și nu aveam de gând să las o simplă ușă să mă învingă, fie ea metalică sau nu. Mi-am flexat mâinile. Aveam să scot chestia aia din balamale, dacă era nevoie. Dar înainte să încerc din nou, o lumină roșie a clipit o dată, de două ori. Apoi, șiruri roșii au început să pulseze între mine și ușă. Însoțite de un zumzet tot mai puternic. Cel pe care îl auzisem mai devreme. Mi-am tras capul în spate, iar ceea ce am văzut nu a fost liniștitor. Deloc. Șirurile se întindeau de la tavan până jos. În timp ce le priveam, lumina emisă de ele devenea mai puternică, apoi mai slabă, într-un anume ritm. De parcă ar fi avut un puls propriu. Pulsau. De asemenea, zumzetul descreștea, ca o albină solitară, care zbura din floare-n floare. Zumzetul electricității.

Raze laser.

Ce...

Am făcut un pas înapoi, să înțeleg mai bine ce se întâmpla și am avut parte de un alt val de groază. Razele nu acopereau doar ușa sau peretele din jurul ei. M-am rotit încet. Acopereau întregul perimetru al garajului. La doar vreun centimetru de pereți. Atunci am înțeles motivul ciudatelor probleme de aranjare în spațiu. Să ne închidă mai bine, pe mine și pe Hunter, într-o cușcă roșie ce radia.

– Mila? Pentru ce sunt alea?

Am ezitat, parțial, pentru că încă nu eram sută la sută sigură ce se întâmpla. Dar mai ales pentru că teoria pe care o aveam era mult prea îngrijorătoare. Cu toată teama care circula prin mine ca un râu de gheață, m-am apropiat de lasere. M-am oprit la mai puțin de 15 centimetri de raze, să observ cea mai mică pâlpâire din lumina lor. Am ridicat mâna încet, încet.

Avertizare: înaltă tensiune.

Vătămare posibilă.

Am înghețat cu mâna în aer. Un gard electric. Jensen pusese un fel de gard electric cu înaltă tensiune prin tot garajul. M-am rotit încet, dar, exact cum suspectasem, nu exista nicio ieșire.

– Mila? a zis Hunter din nou, mai neliniștit acum.

– E în regulă. Doar nu te mișca.

M-am întors la ușă. Frica îmi înțepa pielea. Senzorii mei de android nu se înșelaseră niciodată, dar nu conta. Trebuia să încerc. Am întins degetul arătător, spre un nor de un roșu pâlpâitor. Carnea mea l-a atins... apoi camera a explodat într-un nor

de electricitate. Șocul m-a doborât de pe picioare și m-a aruncat înapoi, unul, două, trei picioare. M-am apucat disperată de masă, dar n-am reușit să mă țin. Când spatele meu s-a izbit de podea, masa s-a mișcat și m-am trezit peste mine cu o grămadă de fiole, bandaje și unguente. Urechile îmi țiuiau, iar lumea se mișca în jurul meu în valuri convulsive de electricitate.

Comenzi confuze îmi treceau prin cap: *Neutralizează încuietoarea. Încarcă date. Estimează.*

Apoi, mâinile mi-au căzut pe lângă mine, iar gândurile nu mi-au mai aparținut, creierul meu a luat-o razna complet. *Voce robotică. Preia. Controlul.*

Verificare sisteme:

Impact: 500 de volți, posibilă vătămare.

Verificare funcții interne.

Verificare procesare date.

Verificare memorie.

O lumină roșie.

Clic. Clic. Clic.

De undeva din depărtare am auzit vocea lui Hunter, un zăngănit, când ceva a lovit podeaua.

– Mila? Mila?

Panică. A mea sau a lui?

Clic. Clic. Clic.

Am încercat să-mi eliberez gândurile din verificările de sistem, dar de fiecare...

Verificare tranzistori interni.

... dată când îmi eliberam creierul...

Verificare țesuturi vii.

Nivel de oxigen scăzut. Crește absorbția.

Pieptul meu se ridica și cobora rapid. O mașinărie care respira pentru mine. O parte din mine voia să se împotrivească; dar acceptarea a învins. Androidul din mine știa ce face și trebuia să îl las să mă ajute. Era în joc viața lui Hunter.

În cele din urmă, șirul de comenzi roșii a încetinit, la fel și contracțiile plămânilor mei.

Nivel de oxigen: acceptabil.

Și, pur și simplu, am alunecat la loc în mintea mea.

Ce naiba fusese asta? Nu era prima dată când înghețam, dar, categoric, fusese cea mai rea. Toate acele defecțiuni, toate acele fragmente de memorie ciudate... ceva nu funcționa bine la mine. O simțeam.

O mână caldă mi-a prins umerii. Am deschis ochii și l-am văzut pe Hunter îngenuncheat lângă mine, palid și cu buzele strânse, cu brațul rănit atârnat într-un mod ciudat. Dar ochii îi erau vii, mișcările agitate și disperate.

– Mila? Mila!

– Nu-ți face griji, sunt bine, am reușit să zic, dar cuvintele nu au ieșit cum trebuie.

Nu, nu cuvintele, vocea mea. Mâna mi-a zburat spre gură, de parcă aș fi putut retrage sunetul impersonal, digitalizat, care îmi ieșea din gât. Același sunet care răsuna prin garaj. Nu era deloc vocea mea. Era vocea unui robot.

Mâna lui Hunter s-a înmuiat. Buzele lui s-au mișcat, dar singurul lucru pe care l-am auzit a fost un șuierat printre dinți. În cele din urmă, a zis:

– Nu înțeleg...

Apoi a făcut lucrul de care mereu mă temusem, din clipa în care aflasem ce eram cu adevărat. Motivul pentru care mințisem, încă de la început. Furios și nevenindu-i să creadă, Hunter s-a tras înapoi unul, doi, trei pași. De parcă aș fi fost ceva îngrozitor de atins.

– Hunter, am început, doar ca să mă opresc, în clipa în care el a tresărit, la auzul vocii mele.

Am închis ochii și am strâns pumnii. Ce naiba se întâmpla? Electricitatea arsese ceva în mine? Cu siguranță, trebuia să existe o modalitate de resetare. Nu puteam să trăiesc cu sunetul acela masculin, de robot, care ieșea de câte ori deschideam gura.

Soft pentru voce: verificare de sistem?

Cuvintele au clipit, disponibile.

Da.

Scanare în curs... verificare sistem completă. Restabilește vocea inițială?

Pieptul meu a tresărit ușurat.

Da.

O ușoară vibrație în gâtul meu; o senzație de strângere, imediat sub bărbie.

Restabilire finalizată.

Totuși, prea târziu. Am știut asta imediat ce am văzut expresia de groază a lui Hunter.

– Ce ești? a șoptit.

Centimetru cu centimetru, am ridicat privirea, până am întâlnit-o pe a lui. Când îmi amintesc acest moment, mereu evit ultima clipă, învârtindu-mă în jurul realității, în speranța că, încet, îl voi îmblânzi pe Hunter. În felul acela, m-am gândit, poate că era posibil să nu simtă repulsie.

Dar nu în clipa aceea. Aveam de gând să îmi cer scuze pentru că mințisem, dar nu puteam să mă scuz pentru ceea ce eram. Chiar dacă asta însemna ca el să nu se mai uite vreodată la mine cu acceptare și dorință. Dacă nu puteam să fiu sinceră cu mine, nu meritam atenția nimănui, oricum. L-am privit în ochi și, cu voce calmă, în sfârșit, am pus capăt minciunii.

– Sunt android.

Dacă inima mea nu s-ar fi strâns singură într-o minge dureroasă, expresia de pe fața lui ar fi fost amuzantă.

– Android? a repetat ușor cântat.

De parcă nu înțelesese bine. Am aprobat.

– Glumești, nu?

În vocea lui era speranță, îndoială și teamă. L-am privit, în timp ce mintea lui se învârtea și, fără îndoială, derula acele părți din călătoria noastră pe

care, până în clipa aceea, nu prea le înțelesese. Felul în care îi doborâsem pe Grady și pe Ashleigh. Ușurința cu care intrasem chiar în casa în care ne aflam. Felul cum conduceam fără faruri. Și, am văzut momentul în care și-a dat seama, brațul meu.

Cu atenția lui concentrată pe brațul meu, s-a mai dat în spate un pas.

– Nu e posibil.

Dar am sesizat lipsa de convingere din vocea lui. Sunt sigură că își dorea ca acele cuvinte să spună adevărul. Dar nu e suficient să vrei. Puteam să îi confirm asta. Mi-am lăsat capul într-o parte și m-am tras tare de lobul urechii. Puteam foarte bine să terminăm odată cu asta.

– Uite, am zis și i-am arătat portul USB ascuns.

A venit mai aproape, prudent, și s-a aplecat să vadă mai bine. Tresărirea lui a răsucit cuțitul în rană.

– Cum... când?

A întins un deget, de parcă voia să atingă, apoi l-a retras. Încă o grimasă. Dar am reușit să zâmbesc.

– E o poveste lungă. Dar pot să îți spun versiunea scurtă. Vino, stai jos.

Imediat s-a mai retras un pas.

– Sunt bine aici.

– Hunter, te rog, am zis, încercând să alung suferința din vocea mea și să par calmă. Trebuie să stai...

– Nu vorbi cu mine de parcă aș fi un copil! Și nu înțelegi? Nu vreau să fiu aproape de tine. Nu acum!

Cuvintele lui au tăiat ca lamele, dar am ignorat asta, deoarece în starea lui slăbită vehemența l-a făcut să se clatine. Am țâșnit spre el, în timp ce își recăpăta echilibrul. A ridicat mâna.

– Nu. Nu mă atinge.

O pauză scurtă, apoi:

– Te rog.

Blând și rugător și plin de durere. Inima mea sângera pentru el și pentru mine. Și pentru acea prăpastie de netrecut dintre noi. Întotdeauna știusem că așa se va sfârși. Inevitabil, din prima clipă în care am aflat ce sunt. Și, cu toate că mă acceptasem, nu îl învinuiam pe Hunter. La urma urmei, mie îmi luase mult timp să accept.

M-am întors dinspre el. Nu mai suportam să văd repulsia de pe fața lui.

– Asta nu schimbă nimic. Trebuie să găsim o cale de ieșire.

Sunetul strangulat din gâtul lui m-a izbit.

– Nu schimbă nimic? Ești nebună? Schimbă tot. Tot!

M-am răsucit spre el, îngrijorată că se extenua. Categoric, picioarele îi tremurau, iar fruntea îi era transpirată. Iar ochii îi sclipeau de o furie întunecată, febrilă. Era groaznic să știu că stârnisem ce era mai rău în el. Dar nu puteam să dau înapoi.

– De ce? Pentru că sunt diferită de tine? Crede-mă, nu sunt chiar atât de diferită. Gândesc. Simt. Doresc.

– Nu încerca să întorci asta împotriva mea! E un rahat și o știi.

Am gemut.

– Și nu pentru că ești diferită. Deși nu vorbim despre genul nu-ești-din-oraș-și-îți-place-să-mănânci-cu-degetele-de-la-picioare, ci mai degrabă de genul asta-mă-face-să-mă-întreb-dacă-am-tras-lipici-pe-nas. Nu e din cauza asta, a insistat el, când l-am privit cu scepticism. Nu doar asta, oricum. E din cauză că m-ai mințit de la început. În legătură cu tot.

Nu aveam replică pentru asta. Adică, aș fi putut spune că nici eu nu am știut de la început, dar ce rost avea? M-am uitat în jos, cu ochii plini de lacrimi.

– Poți să îmi spui măcar un lucru în privința căruia ai fost sinceră? O parte a vieții tale despre care să îmi fi spus adevărul? Sau ce-ar fi să îmi spui ceva ce e adevărat în clipa asta?

Acum, vocea lui era calmă, resemnată.

Am ridicat curajoasă capul, chiar dacă pe obraji îmi curgeau lacrimile. Un milion de gânduri îmi treceau prin minte. *Ești uimitor. Nimeni nu m-a făcut vreodată să mă simt vie.* Dar ce a ieșit în cele din urmă a fost curat. Simplu. Și, din nefericire, mult prea târziu.

– Te iubesc.

Pentru o clipă, scoica dură a expresiei lui a cedat și am zărit sub ea un pic din vechiul Hunter. Băiatul

vulnerabil și deschis, de care mă îndrăgostisem. Genele lui s-au lăsat în jos și a oftat. Dar apoi masca străinului a alunecat la loc. Privirea lui precaută, înainte să îmi întoarcă spatele. Fără măcar să accepte ce am spus.

– Ai avut dreptate, trebuie să ne concentrăm pe găsirea unei căi de ieșire de aici.

Incapabilă să-i suporte respingerea, inima mea falsă s-a făcut bucăți. M-am uitat la umerii lui rigizi și am decis că avem nevoie de un plan. Deoarece, cu cât scăpam mai repede din garajul lui Jensen, cu atât puteam să mă îndepărtez mai repede de Hunter. În clipa aceea, ideea de a fi blocată acolo cu el, într-un spațiu limitat, mă îngrozea mai mult decât o mie de Holland la un loc. Am patrulat prin încăpere. Dacă măcar unul dintre lasere avea un punct slab, poate că reușeam să ieșim.

– Ce faci? a întrebat, în timp ce s-a așezat la loc pe masă.

Fața lui avea o paloare nefirească și mă îngrijora.

– Verific laserele, să văd dacă e vreo fisură în sistem.

Păstrând o distanță apreciabilă, de data asta, am pornit de la cel mai apropiat spre ușă și am continuat în sensul acelor de ceasornic.

500 de volți.

500 de volți.

500 de volți.

– Poți să îți dai seama? Doar privindu-le?

– Pot simți voltajul.

Tăcere, așa că mi-am reluat verificarea. După două sute douăzeci și două de opriri, am ajuns din nou în centrul camerei. Micuța speranță de care mă agățasem, să găsesc o fisură în sistem, dispăruse de mult timp. Toate razele erau funcționale și erau mult prea aproape unele de altele, să încerci să te strecori printre ele. Trăsesem o scară în mijlocul încăperii și încercasem tavanul, dar era la fel de solid ca ușa. Parcă eram închiși într-un mormânt metalic.

De frustrare, am luat cel mai apropiat obiect, tastatura lui Jensen, și am azvârlit-o spre becuri cu toată puterea. Scânteile au explodat ca niște artificii. Fără să mă gândesc, m-am aruncat în jos peste Hunter, apărându-i corpul cu al meu. Fulgere roșii au clipit deasupra. Sperasem că poate energia avea să le slăbească, cumva, dar stâlpii roșii sclipeau la fel ca înainte. Am devenit conștientă de corpul încordat al lui Hunter, sub mine, și m-am tras înapoi.

– Scuze, încercam să...

M-am dat înapoi repede și mi-am îndepărtat o șuviță de păr de pe ochi. Nu avea rost să explic.

– Știu ce încercai să faci, a zis el, pe un ton greu de descifrat.

O pauză.

– Deci, practic, suntem blocați în interiorul unui uriaș garaj-capcană, într-o închisoare făcută din... lumini? Cine naiba e tipul ăsta, oricum? Pentru că, evident, nu e tatăl tău.

Nu era și totuși... cumva, era.

– E fost militar. Inițial, a făcut parte din proiectul în care am fost creată. Apoi, a plecat și a intrat într-un alt grup. Care voia să mă fure de la guvern, iar apoi a plecat și de acolo.

A cântărit cele spuse de mine.

– Deci vrei să spui că e un fel de ciudat singuratic?

Mda. Cam asta era.

– Ce vrea de la noi?

La asta era suficient de simplu de răspuns.

– Nu știu.

Ce știam era că niciuna dintre probabilități nu era bună.

– Iisuse, a mormăit.

A uitat de rana lui și și-a băgat ambele mâini în păr, apoi a strigat și s-a prins de umăr. Și-a mușcat buza de jos, brusc, căzut pe gânduri.

– Acel alt grup care vrea să te fure e Vita Obscura?

Am aprobat neatentă, înainte să îmi dau seama de greșeala mea. Prea târziu. Privirea i s-a îngustat, iar pieptul i se ridica și se lăsa în jos, ritmic.

– Ai crezut că fac parte din grupul care încerca să te fure? Și apoi?

Am deschis gura, am închis-o, mi-am încleștat mâinile împreunate și le-am deschis. Nu mai avea rost să mint.

– Vor să mă dezasambleze și să pună mâna pe tehnologia mea. Să mă facă bucăți și să vândă părțile cele mai valoroase.

Am văzut cum i se mișcă mușchii fălcilor sub piele. Dinții încleștați și descleștați.

– Iar acel... GPS pe care l-ai găsit? E al lor?

Am aprobat.

– Eu și mama am găsit unul când ne urmăreau.

A aprobat scurt din cap și atât. Habar n-aveam la ce se gândea. Poate că era mai bine așa.

– Niciodată nu ai avut încredere în mine, nu-i așa?

O urmă de tristețe. De resemnare.

– Nu e adevărat, am șoptit. Pur și simplu, nu prea am încredere în mine.

Niciun răspuns, așa că am zis:

– Ar trebui să te întinzi, să încerci să te odihnești.

– Crezi să pot să mă întind și să dorm, pur și simplu? Acum?

Nu spusesem că ar fi fost ușor să doarmă, nu după toate șocurile de care avusese parte. Dar asta nu însemna că nu trebuia să încerce. Dacă aveam să scăpăm cumva, trebuia să fie cât de odihnit posibil. Chiar și așa...

S-a auzit un bâzâit strident.

M-am încruntat și am scuturat din cap. M-am gândit că putea fi din interior.

– Totul e în regulă? a întrebat el și s-a încruntat ușor.

Dacă nu l-aș fi știut mai bine, aș fi zis că era îngrijorat. Dar era doar o speranță a mea.

– Auzi? am întrebat și, în același timp, afișajul meu a clipit.

Funcția auzului: nivel maxim.

Bâzâitul s-a auzit mai tare, tot mai tare, acoperind totul, cu excepția huruitului insistent. În jurul nostru, razele de lumină roșie ale închisorii noastre au pulsat mai puternic.

– Hunter? am șoptit, cu mâinile peste urechi, privind luminile, cu o suspiciune tot mai mare.

– Văd.

Bâzâitul a început să scadă, iar de deasupra s-a auzit un huruit. Parcă tot garajul se cutremura. Apoi, o vibrație, dinspre ușa automată.

– Ridică-te!

Nu aveam timp să ne gândim la sensibilitatea lui în clipa aceea. M-am întins, pregătită să mă răstesc la el, dacă era nevoie, dar spre surpriza mea el a luat mâna mea întinsă și mi-a dat voie să îl ridic în picioare. În timp ce își recăpăta echilibrul, luminile roșii au dispărut. L-am sprijinit, apoi am făcut un pas înainte, gata să acționez ca scut, în timp ce de dincolo de ușă a apărut o fâșie de lumină.

– Pregătește-te. Ușa garajului se deschide.

Hunter s-a mișcat după mine și și-a prins mâna de a mea. M-am luptat să nu-mi pierd controlul, din cauza ușurării și a senzației plăcute date de prezența lui. M-am uitat spre el. Trăsăturile lui aveau o mască hotărâtă. Ușa a continuat să se ridice într-un ritm sinistru de încet, lăsând să se vadă o pereche de cizme negre cu vârfuri înguste și cu doar o urmă de toc. Picioarele unei femei. Apoi am văzut mai multe picioare în fundal, patru

perechi. Dar nu toate aveau bocanci de armată, așa cum mă așteptasem. Cizme, bascheți bleumarin, pantofi albi-cu-galben, teniși negri de baschet. Nu erau două perechi la fel.

Mi-am permis un moment de speranță. Poate că nu era atât de rău pe cât crezusem. Poate că Jensen chemase ajutoare. Pentru că, deocamdată, nu mi se părea că arătau ca o armată organizată.

Scanare de arme:

O sclipire de cuvinte roșii. Apoi:

Informație pierdută.

Am scuturat din cap să văd mai bine. Poate că era vreo interferență? Dar eram distrasă de ușa garajului, care continua să se ridice, lăsând să se vadă mai mult din ce se petrecea pe alee.

Vedere nocturnă: activată.

Umbrele au căpătat forme vizibile, doar pentru o clipă, suficient să îmi permită să văd SUV-ul lui Jensen la câteva picioare distanță, iar dincolo de el o dubă albă, la celălalt capăt al aleii.

Vedere nocturnă pierdută.

Amenințare umană detec...

Informație pierdută.

Mâna mea s-a strâns pe a lui Hunter. Am încercat să rămân concentrată, în ciuda panicii care își croia drum spre inima mea. Erau cinci și habar n-aveam dacă erau înarmați. Poate că reușeam să mă descurc singură cu ei... dar cu Hunter, pe care trebuia să îl protejez...

Deși el mă respinsese, eu nu puteam să fac asta.

Mi-am întors atenția spre femeia din față. Ea era cel mai aproape, astfel că lumina ușii automate era suficientă să o studiez. Pantaloni negri. Bluză neagră, sub care zăream conturul slab al unei veste. Kevlar? În cele din urmă, ușa s-a ridicat suficient pentru a lăsa să se vadă o față rotundă, cu pomeți familiari. Avea păr blond scurt și ochi mari. Ochi de un albastru deschis. O nuanță pe care o mai văzusem de sute de ori...

Lângă mine, respirația surprinsă a lui Hunter mi-a confirmat suspiciunile. *Mama?*

18

Un bărbat de statură medie, cu umeri lați, a pășit în lumină. În mare, nu era nimic memorabil la aspectul lui. Părul șaten ușor rărit, față ovală. Nici slab, nici obez. Atrăgător, într-un fel simplu. Genul pe care îl vezi și la care nu te gândești a doua oară.

Doar că l-am recunoscut și pe el.

– Peyton?

Exclamația uimită a lui Hunter mi-a confirmat asta. Bărbatul era Peyton Lowe. Tatăl vitreg al lui Hunter. După ce șocul său inițial s-a estompat, a dat drumul mâinii mele, cu vizibilă ușurare.

– Habar n-aveți cât de fericit sunt să vă văd. De unde ați știut unde suntem?

S-a întors pe jumătate spre mine.

– Mila, ea e mama mea, Sophia, și tatăl meu vitreg, Peyton.

Sophia mi-a zâmbit ezitant, iar Peyton a dat din cap. M-am uitat la ei mai atentă. Sophia era puțin machiată și, cu toate că ținuta ei sugera încredere, felul în care își schimba greutatea de pe un picior pe altul însemna că era un pic agitată. Se potrivea cu pielea zdrențuită din jurul unghiilor ei, care sugera un obicei nervos.

Peyton, pe de altă parte, era relaxat, cu o încredere calmă, semn că făcea față cu bine presiunii. Am căutat cu senzorii mei de android vreo urmă de arme. Nimic, doar paraziți. Încă eram blocată. Sau poate că era doar vreo vătămare reziduală de la capcana lui Jensen. Apropo de el... oare unde era?

M-am uitat la Peyton, peste capul lui Hunter, și am văzut conturul vestei Kevlar pe sub cămașă. Părinții lui Hunter să apară acolo exact când aveam nevoie de ei, blindați cu kevlar? Suspiciunea îmi dădea fiori.

– Ce așteptăm? Să plecăm naibii de aici, înainte să se întoarcă nebunul acela.

Hunter m-a atins pe încheietură, dar am refuzat să mă urnesc. Poate că el nu pusese încă întrebarea potrivită, dar eu o făcusem. Iar răspunsurile primite nu erau promițătoare. Nu pentru mine.

– Haide, Mila, a zis Hunter încruntându-se.

Am scuturat din cap și am simțit încet un gol în stomac, în momentul în care Peyton a înaintat un pas și am zărit un instrument argintiu relevant ieșind din buzunarul lui. În timp ce ochii mei au făcut zoom pe acel dispozitiv mic, dreptunghiular, corpul meu a zvâcnit. Mi-am amintit prea bine senzația șocurilor.

– Mai întreabă-l o dată de unde a știut să vină aici, am zis.

Încet. Privindu-l direct pe Peyton. Acesta a oftat, înainte să aprobe din cap abia perceptibil, conștient de provocarea mea, cu o urmă de admirație în ochi. Evident, aprecia tupeul meu.

– Dă-te de lângă ea, Hunter, a ordonat el.

– Ce se întâmplă? a întrebat Hunter, privind de la mine la Peyton.

M-am întors să îi văd expresia, să văd dacă nu era cumva o prefăcătorie. Dacă nu cumva avusesem dreptate înainte în legătură cu rolul lui Hunter în toată povestea. Dar nu. O confuzie sinceră îi încrețea sprânceana, iar privirea îi era lipsită de șiretenie. În plus, de ce ar fi mințit în momentul acela? Era șah mat, iar eu eram cea care pierdea.

Uluirea din sprânceana lui s-a adâncit.

– De unde ați știut să veniți aici? Credeam că sunteți plecați cu treabă. Poliția a aflat cumva și v-a chemat?

Mă întrebam cât avea să îi ia lui Hunter să își dea seama de adevăr. Nu puteam fi sigură, până când ei nu confirmau, dar bănuiam. Te rog, te rog, fă să nu am dreptate.

Exact atunci, zidul care mă împiedicase să îmi folosesc senzorii a căzut. Cât ai clipi, i-am scanat pe oamenii de pe alee. În spatele mamei lui Hunter și ușor spre stânga erau doi bărbați.

Primul bărbat
Media de vârstă posibilă: 23-28.
Înălțimea: 5 picioare și 10 inci.
Greutatea aproximativă: 149-155 livre.
Etnie: hispanic.
Trăsături distinctive: o aluniță neagră de 1 mm, pe obrazul stâng.

Al doilea bărbat
Media de vârstă posibilă: 38-42.
Înălțimea: 5 picioare și 9 inci.
Greutatea aproximativă: 149-155 livre.

Etnie: caucazian.
Trăsături distinctive: niciuna.

Apoi, am simțit un fâlfâit slab în mintea mea, de parcă cineva răsfoia paginile memoriei.

Scanează baza de date internă.

Potrivire găsită.

Într-o explozie de culoare, a apărut o altă imagine a celui de-al doilea bărbat. Stătea în ușă, în haine de muncitor. Scund, robust, cu o șapcă de marinar. Apoi, zidul s-a lăsat din nou. Totuși, văzusem destul. Era cel care încercase să intre în camera noastră de motel, când eu și mama fugeam, și cel a cărui amprentă era pe GPS-ul de pe mașina lui Hunter. Aparent, computerul din creierul meu avea abilitatea de a stoca imagini și de a le deschide la cerere. Asta însemna că toți cei pe care îi întâlnisem se învârteau cumva prin mintea mea?

Bărbatul m-a privit și mi-am amintit încă ceva, tot el era cel al cărui partener îl înjunghiasem cu uscătorul de păr și îl amenințasem că îl torturez, să scot informații de la el. Un individ care, categoric, îmi purta pică, judecând după felul în care ochii lui negri mă fixau. Degetele sale au atins Taserul, aproape cu drag.

I-am scanat și pe ceilalți doi. Toți erau îmbrăcați aiurea și mi-am dat seama că doi dintre ei erau înarmați. Dar aveau arme speciale pentru androizi fugari. Tasere.

Judecând după îmbrăcăminte, acest grup nu avea nicio legătură cu Holland. Și nu-mi venea în minte decât un alt grup despre care știam că avea la îndemână așa ceva.

Ceasul lui Peyton a scos brusc un sunet, iar el s-a uitat în jos, încruntat.

– Cum spuneam, putem discuta despre toate acestea mai târziu.

Nu arăta ca un băiat rău, ci ca un om de afaceri obișnuit sau ca un bancher, sau ca un profesor de liceu. M-am uitat la Hunter. Ca un tată. Nu că mereu îți puteai da seama după înfățișare, desigur. Dar nu vedeam cruzime în trăsăturile feței lui, în curbura buzelor, în adâncimile ochilor. Doar o încredere calmă; o încredere în abilitatea lui de a duce lucrurile la capăt.

Peyton a făcut un pas în față, iar eu unul înapoi. Hunter s-a aplecat un pic.

– Uite ce e, Hunter, sunt multe de explicat, a zis Peyton.

Deși i se adresase lui Hunter, privirea perspicace nu i se desprinsese de mine. Mâinile lui ascundeau tensiunea, dar nu era stresat. Doar pregătit. Oricine era bărbatul acela, clar, nu era un om de afaceri oarecare. Dur sau nu, se simțea mult prea bine în rolul acela.

– Mai târziu. Acum, trebuie să vă ducem în duba aceea și să plecăm de aici, până nu e prea târziu.

– Nu.

Refuzul a țâșnit din mine înainte să îl pot opri.

– Trebuie să-i răspunzi la întrebare mai întâi.

Sophia a scuturat din cap, iar privirea ei îngrijorată a trecut dincolo de umărul lui. Părea calmă, dar am observat cum mâinile i se tot duceau spre gură, înainte să strângă pumnii, cu brațele pe lângă corp.

Încercând să oprească pornirea de a mesteca. Și, din când în când, continua să se legene dintr-o parte în alta, în timp ce își schimba greutatea de pe un picior pe altul. Din nu știu ce motiv, ea nu se simțea deloc confortabil acolo, cum se simțea soțul ei. Dacă Peyton era omul de afaceri calm, sigur pe el, ea era soția agitată, epuizată, nesigură pe ea.

– Odată ajunși într-un loc sigur, putem să vă spunem totul.

Hunter s-a uitat de la ei la mine și invers. Am văzut că își dă seama.

– Vrei să spui... și voi lucrați pentru guvern, nu-i așa?

Întrebarea acuzatoare era pentru părinții lui, dar eu am fost cea care a răspuns.

– Nu. Lucrează pentru Vita Obscura.

Hunter a mimat cuvintele după mine: „vita obscura”. S-a încruntat.

– Nu asta din nou.

S-a întors din nou spre părinții lui.

– Spuneți-i că e o nebunie. Spuneți-i, a repetat, când niciunul dintre ei n-a vorbit. Spuneți-i că nu știți nimic despre această Vita Obscura.

Privirea obosită a Sophiei a întâlnit-o pe a lui Peyton. El i-a făcut un semn rapid din cap, demonstrând încă o dată că el era șeful. Ea și-a șters mâinile de pantaloni și a zis oftând:

– De fapt, are dreptate. Suntem cu V.O.

Evident, Hunter n-a înțeles din prima, pentru că a rămas acolo privind spre ei cu speranță. Au trecut

câteva secunde până să își dea seama. A dat înapoi.

– Nu, a zis el, scuturând din cap. Nu. Nu poate fi adevărat.

Privirea pe care mi-a aruncat-o a fost un amestec de durere, vină, oroare, iar stomacul meu s-a strâns pentru el. Pentru noi doi.

– Ascultă-mă, nu e ce crezi...

– Taci!

A ridicat o mână.

– Taci. Încă nici nu știu ce să cred, așa că sunt al naibii de sigur că tu habar n-ai.

– Hunter! a zis Peyton, iar corpul lui musculos s-a încordat. Nu vorbi așa cu mama ta.

– Scuze, a răspuns Hunter din reflex.

Apoi a râs, dar râsul nu era unul adevărat.

– Pe bune? Tocmai mi-ați spus că faceți parte din nu știu ce proiect secret, ilegal, de spionaj, iar tu îți faci griji că spun „naibii”?

Pumnii i s-au strâns pe lângă corp, iar ochii i s-au închis. L-am privit luptându-se să-și recapete controlul, cu pieptul mișcându-i-se rapid.

– Uite ce cred, a zis când, în sfârșit, a reușit să vorbească. Cred că îmi spuneți că faceți parte dintr-o organizație care o vânează pe Mila și încearcă să o răpească. Cred că m-ați mințit în tot acest timp despre locul unde voiați să mergeți. Călătorie de afaceri? Iisuse!

Și-a băgat mâinile în buzunare, uitând de brațul rănit, iar apoi a tresărit. Îngrijorarea maternă a

strâmbat fața Sophiei. Mâinile ei s-au întins neajutorate, când a făcut un pas în față.

– Hunter, ești bine?

El a râs din nou, un râs dur, lipsit de veselie.

– Dacă sunt bine? a zis ca pentru el, de parcă ar fi contemplat vremea. Tu ce crezi? Eu doar... mai întâi Mila, apoi voi. Nu e posibil. Nu poate fi viața mea.

Și-a trecut mâna sănătoasă prin păr, apoi s-a oprit brusc.

– Of, Doamne! a zis tot mai îngrozit, pe măsură ce tot mai multe piese de puzzle se potriveau. Voi mi-ați spus să fiu drăguț cu fata pe care am întâlnit-o la Dairy Queen. Să îmi fac o nouă prietenă. Știați, nu-i așa? Încă de atunci mi-ați înscenat asta. Ați mințit. M-ați urmărit în tot acest timp? Ne-ați urmărit? Știu că probabil asta e ideea lui Peyton, dar tu, mamă, cum ai putut?

Ultima parte părea pledoaria unui băiețel, una care mi-a frânt inima. O pledoarie care mi-a adus la suprafață anumite amintiri. Mama, când, în sfârșit, mi-a spus adevărul și disperarea dureroasă pe care am simțit-o știind că mă mințise. Hunter fusese alături de mine. Mă ajutase să diminuez un pic durerea.

– Cum ai putut să mă minți, după tot ce s-a întâmplat cu tata?

Acum, Hunter striga, așa că am întins mâna spre brațul lui. Speram să-i ofer măcar un pic din alinarea pe care mi-o oferise el.

– Hunter, încearcă să te calmezi.

O ușoară ezitare, o respirație ținută. Pentru o clipă, am crezut că reușisem. Apoi, și-a tras brațul și s-a răsucit spre mine.

– Să mă calmez? Cum aș putea să mă calmez? Desigur, probabil, pentru tine e ușor să o spui. Nu e ca și cum tu mi-ai fi spus adevărul tot timpul.

Cuvintele lui spuneau una, dar ochii lui alta. Erau disperați. Cu spatele la părinții lui, a mimat: *pregătește-te să fugi*. Am înghețat, uimită, iar peste fața lui a trecut ceva. Durere. Regret, poate. Apoi s-a întors, pornind grăbit spre o ieșire de pe alee. În timp ce mergea, prin mintea mea trecea un singur lucru. După toate prin câte îl făcusem să treacă, el încă încerca să mă ajute. Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar le-am alungat. Avea dreptate. Dacă voiam o șansă de scăpare trebuia să profit în clipa aceea.

– Plec naibii de aici. Am nevoie de timp să mă gândesc.

Bărbatul din camera de hotel s-a mișcat să îi blocheze calea, dar Hunter, practic, a mârâit.

– Dă-te!

– Riggs, dă-te la o parte! a zis tatăl vitreg al lui Hunter.

– Nu e nevoie să vorbești în numele meu, a strigat Hunter și s-a întors cu fața spre Peyton. Nu e nevoie să vorbești deloc. Să nu crezi că nu știu că tu ai băgat-o în povestea asta. Am avut încredere în tine!

– Hunter, nu e momentul..., a început Peyton, dar după o privire cu subînțeles peste umărul meu Hunter s-a răsucit și l-a împins cu umărul pe Riggs.

Acum.

Am luat-o la fugă și în timp ce înaintam am zărit o mișcare dinspre Riggs, a cărui privire se încruntase. Ochii celorlalți erau pe Hunter, astfel că nimeni nu a văzut când mâna lui s-a îndreptat spre Taser.

Lasă-l, mi-a poruncit partea logică a creierului meu. Aceea era singura mea șansă.

Inima mea s-a răzvrătit.

În timp ce Riggs a ridicat Taserul și l-a îndreptat spre Hunter, am schimbat direcția.

– Jos, am strigat disperată, când Riggs a bâjbâit după trăgaci.

Sophia a țipat.

– Oprește-te!

Dar ea nu era suficient de aproape să fie de ajutor. M-am aruncat spre Hunter, în același timp în care Riggs a găsit trăgaciul și înainte ca Taserul să se descarce. A vâjâit peste alee inofensiv.

Voltaj: 1100.

Șocul mi-a blocat picioarele. O mie o sută de volți? Taserul acela era făcut pentru mine. Dacă l-ar fi atins pe Hunter... O smucitură de braț m-a făcut să mă clatin.

– Mila, fugi! a șuierat Hunter.

L-am lăsat să mă tragă după el și ne-am îndreptat spre alee. Strigătul furios al lui Peyton a răsunat în timp ce s-a îndreptat spre Riggs, dar nu i-am dat atenție. Picioarele noastre zburau pe asfalt. Tot ce

puteam să gândesc era: *Te rog, nu-i lăsa să îl rănească pe Hunter. Te rog.*

– Duba, a șoptit el, arătând spre mașina parcată la capătul aleii.

Pentru prima dată, am simțit speranță. La urma urmei, poate că aveam o șansă. Dacă reușeam să urcăm în mașină, cu un mic avans...

– Fără Tasere! a strigat Sophia în spatele nostru. E prea riscant!

Dacă senzorii mei n-ar fi fost blocați, astfel că permiteau doar anumitor informații să apară, aș fi știut din timp despre cei doi bărbați. În schimb, prima mea bănuială a fost când unul dintre ei a sărit din spatele mașinii. M-a apucat de braț, m-a desprins de Hunter și m-a prins complet cu garda jos. Hunter s-a clătinat, a căzut într-un genunchi, în timp ce bărbatul m-a dezechilibrat. Mi-am revenit înainte ca el să facă următoarea mișcare. Am scăpat din strânsoarea lui, cu o singură mișcare, înainte de a folosi acel impuls pentru a-i răsuci brațul într-o poziție dureroasă. Piciorul meu drept a țâșnit și l-a lovit în genunchiul drept.

Impact: 720 de livre pe inci pătrat.

Informația a clipit în fața mea exact în același timp în care el a gemut de durere. În clipa următoare, era pe jos, ținându-se tăcut de genunchiul lovit.

Un alt bărbat l-a împins pe Hunter dintr-o parte. Am intervenit, l-am lovit cu un upercut puternic în rinichi. Am făcut o fentă, doar ca să văd ceva apropiindu-se din spate. M-am lăsat în jos și m-am răsucit, apoi l-am tăiat de pe picioare pe al treilea bărbat. În timp ce cădea pe spate, l-am urmat, m-am lăsat peste el și l-am izbit cu capul de pământ. După un geamăt, n-a mai scos un sunet.

– E ridicol! Predă-te acum, înainte ca unul dintre voi să fie rănit! Riggs, ce dracu' faci? Cheamă-ți oamenii!

Ordinul lui Peyton a răsunat, dar nimeni nu i-a urmat cuvintele. Totul mi-era clar deja. Riggs mă ura și el declanșase atacul. Voia să fim răniți. Voia să mi-o facă.

Am simțit degete aspre prin păr, care m-au tras puternic. Am zburat în spate și un braț maroniu mi s-a încolăcit în jurul gâtului. Fără să ezit o clipă, m-am răsucit pe călcâie, apoi m-am împins cu toată greutatea în sus și în jos. A zburat peste capul meu și m-a tras cu el. A aterizat primul, izbindu-se tare, cu mine peste el, iar brațul i s-a înmuiat la impact. M-am răsucit, m-am ridicat și mi-am băgat călcâiul în vintrele lui. Pălind, s-a ghemuit în poziție fetală.

Am alergat înapoi spre Hunter, care luase poziție de atac în fața tipului care stătuse lângă Riggs. Ochiul drept al lui Hunter era deja foarte umflat. Bărbatul se dădea înapoi, pregătindu-se de o nouă lovitură.

M-am lăsat într-o parte și am ridicat piciorul, lovindu-l puternic în șale.

Impact: 1000 de livre pe inci pătrat.

Chiar și prin pantof, am simțit vertebra cedând, iar trosnetul nefiresc s-a auzit prin aer. Paznicul s-a încovoiat ca o păpușă fără sfori.

Am apucat încheietura lui Hunter.

– Haide!

Duba era foarte aproape. Ne-am apropiat de ușa șoferului, alergând repede. Apoi, o mișcare, când

un alt bărbat a țâșnit din spate cu o armă.

– Urcă! am strigat și l-am împins pe Hunter spre ușa șoferului, iar eu m-am aruncat în față.

Direct spre atacatorul nostru. Ochii lui s-au mărit, când eram încă la trei picioare distanță, și s-au îngustat, când am fost la două. I-am văzut degetul pe trăgaci când am fost la un picior, am auzit clicul glonțului ieșind din locaș. Am virat spre stânga și ceva a trecut în viteză pe lângă mine, abia atingându-mi brațul. Apoi, i-am lovit arma, înainte să mă arunc cu capul spre pieptul lui. S-a prăbușit pe spate, iar eu am sărit peste el, am căzut în picioare și i-am recuperat arma, doar că acum eram cu fața în direcția greșită.

– Fără arme! Fără arme! a strigat Peyton, dar pierduse complet controlul situației. Dă-te înapoi de lângă el!

Hunter.

M-am răsucit, deja în mișcare. Hunter bâjbâia să deschidă ușa cu o mână și mă îndemna disperat să mă grăbesc, cu cealaltă. A deschis ușa și s-a dat înapoi, să îmi facă loc să urc eu prima.

– Mila! a strigat el.

Un bărbat l-a apucat din spate și l-a tras, cu un braț robust înfășurat în jurul gâtului său.

– Hunter! am țipat și m-am aruncat cu disperare spre el.

Exact la timp să văd ochii bulbucați ai lui Hunter, să-i văd mâinile prinse fără folos de acel braț. Să îl văd pe paznic că își folosește mâna liberă să apese ceva pe gâtul lui Hunter.

Exact la timp să văd gura lui Hunter cum formează un ultim „*Mila?”*, exact la timp să văd cum trupul îi e cuprins de convulsii, iar picioarele se îndoaie sub el.

– Nuuuuuuu!

În timp ce brațele mele se întindeau spre el, am auzit un zgomot puternic și am văzut un fulger puternic. Apoi, un val de energie electrică mi-a urcat pe șira spinării. Curentul a trecut prin corpul meu: fierbinte, fierbinte, sfârâind. Gândurile mele au zvâcnit, au zvâcnit, dislocate de aceeași electricitate care îmi zbârnâia în urechi.

Taser – a fost ultimul meu gând coerent, înainte să...

19

Un bâzâit familiar mi-a umplut rapid capul, în izbucniri sporadice. Bâz. Bâz. Urmate de o smucitură îngrozitoare.

– Îmi pare rău pentru asta, mi s-a părut că aud vocea necunoscută a unei femei.

Dar venea de departe, de departe și era distorsionată, de parcă vorbele trebuiau să călătorească printr-un tunel lung și îngust, până să ajungă la mine. Și mai multe bâzâieli. Apoi, imagini distorsionate au clipit desperecheate. O copită de cal. O bucată de iarbă verde. Rotiri pe o plajă. O podea albă zgâriată de niște lanțuri metalice și mirosul înțepător de dezinfectant. Interiorul unei mașini, cu bombonele viu colorate, în cutiuțe. Suporteri strigând la un meci de baseball, când un jucător de la Phillies lovea mingea. Mirosul acru de fum. Un corp. Cădere.

Ochi de un albastru palid...

Ochi de un albastru palid...

Palid...

Hunter.

Am tras aer adânc în piept, de parcă mi-aș fi ținut prea mult respirația sub apă și, în sfârșit, ieșisem la suprafață, iar ochii mei s-au deschis brusc, doar ca

să vadă o pereche de bocanci maro impecabili, cu tocuri de șapte centimetri și două, nu, trei catarame argintii pe o parte. Picioare lungi, lungi, încrucișate spre genunchi, o fustă bleumarin, cu o despicătură adâncă pe stânga. O jachetă asortată, acoperită de un păr lung castaniu. O față ovală cu pomeți înalți, bine definiți, buze pline și ochi albaștri cu gene dese, încadrați de sprâncene frumos arcuite.

Buzele pline s-au curbat într-un zâmbet de bun venit, iar corpul s-a aplecat spre mine, învăluindu-mă într-un parfum de vanilie.

– Bună, Mila.

Apoi, a scuturat din cap și un râs blând s-a răspândit prin încăpere.

– Uau, probabil că habar n-ai cât am așteptat să spun asta. Mă bucur atât de mult că, în sfârșit, ești aici.

Am clipit spre fața ei întoarsă cu susul în jos, cu mintea un pic încă neclară. Aici? Ce însemna aici? Senzațiile au năvălit și mi-am dat seama că materialul moale de sub mine era piele. Eram întinsă pe o canapea din piele maro, iar femeia care îmi zâmbea stătea lângă mine pe un fotoliu la fel. Cu mai mult efort decât era necesar, m-am ridicat în poziție șezând. Fruntea ei s-a încruntat și s-a întins să îmi fixeze brațul, ridicându-și mâinile în aer, în semn de „bine, bine”, când m-am tras să nu mă atingă.

– Ușor, a zis, am vrut doar să mă asigur că ești bine. Ai încasat ceva electricitate. Categoric, asta nu trebuia să se întâmple.

O încruntare i-a încordat buzele.

Electricitate?

Voltaj. *Taser.*

Îmi aminteam totul.

– Oricum, ar trebui să te relaxezi un pic. Lasă-ți corpul să-și revină. Pot să îți aduc ceva?

Și-a pus coatele pe fustă și s-a aplecat spre mine, de parcă era îngrijorată, și m-a învăluit cu o nouă adiere de vanilie.

– Cine ești? am încercat să zic, în loc să cer ceva.

Dar vocea mea era cumva blocată. Tot ce a ieșit a fost un fel de sunet mormăit:

– Hooo.

Ochii ei albaștri s-au mărit.

– Of, așa e. Bravo, Quinn, cu tot entuziasmul, ai uitat să te prezinți. Quinn Taylor, fondatoarea Vita Obscura.

Quinn... femeia era *acea* Quinn? Fondatoarea Vita Obscura, organizația care o îngrozise pe mama și care îl neliniștise până și pe Holland? În tot timpul acela încercasem să îmi închipui cine putea fi geniul organizației nevăzute care ne urmărea, dar niciodată nu îmi imaginasem că arăta așa. În primul rând, era foarte drăguță. Micuță. Părea să se potrivească mai bine într-o sală de ședințe sau pe coperta unei reviste, decât ca lider al unei organizații criminale. Adică, nu obișnuiam să subestimez oamenii după cum arătau, dar totuși. În al doilea rând, părea atât de... sinceră.

Ceva a bolborosit în capul meu. Ceva nu era în regulă. Detaliile bătăii de pe alee mi-au trecut prin

minte, iar corpul meu s-a încordat, când mi-am amintit.

– Unde e... Hunter? am reușit să zic.

De data asta, cuvintele au ieșit, dar cu vocea aceea prea joasă, robotică. Cea pe care o uram mai mult decât pe orice. Quinn s-a încruntat.

– Asta s-a mai întâmplat?

M-am încruntat și eu.

– Hunter? am întrebat, pe același ton robotic.

– Hmmm. Probabil că e doar un efect secundar al Taserului sau vreo altă vătămare electrică, prea mult curent. Ar trebui să dispară în câteva clipe. Dar dacă persistă vreodată, anunță-mă și o să văd ce pot face. În ce-l privește pe Hunter, e în siguranță, cu părinții lui.

Ușurarea mea a fost de scurtă durată. Părinții lui. Uitasem. Oare cum se simțea, știind că îl folosiseră? Cum se simțea în general? Sugrumarea aceea... Nu am zis nimic, dar privirea mea probabil că îmi exprima îngrijorarea.

– E bine, pe cuvânt. Chiar o să-l poți vedea în curând, dacă vrei.

Am aprobat, apoi mi-am mușcat buza. Desigur că voiam să îl văd, mai mult decât orice. Doar că nu eram sigură că el ar spune același lucru despre mine. Poate că fusese dispus să mă ajute să fug, dar vina trebuie să fi fost cea care l-a mânat să o facă. Spusese foarte clar că nu voia să aibă de-a face cu mine. La gândul acela, am simțit un gol în inimă.

Mi-am dres vocea, sperând că va funcționa, de data asta.

– Părinții lui, am început prudentă.

Am simțit ușurare, când vocea mea a sunat din nou familiar.

– Lucrează pentru tine?

– Da, deși mai mult tatăl lui vitreg. Ei au fost cheia localizării și prinderii tale, mulțumită lui Hunter.

Am gemut și am oftat.

– Jur, nimic nu e chiar atât de rău cum ar putea părea acum. Știu că trebuie să crezi că suntem diavolul, dar sper să îți dovedim contrariul. Ei bine, cu excepția lui Riggs. Dar nu-ți face griji. Ne-am ocupat de asta.

Pentru o clipă, gura i s-a încordat, iar vocea și-a pierdut ritmul melodios. În momentul acela, am prins o urmă de ceva amenințător.

– Îmi dai voie...? a întrebat și s-a întins din nou spre mine.

N-am vrut să spun nu, dar n-am vrut nici să o enervez. Nu până când îmi făceam o idee despre ce fel de joc punea la cale. Părea sinceră, dar prin minte îmi treceau toate avertismentele mamei, care îmi spusese să fiu extrem de precaută.

Am aprobat scurt, iar ea mi-a luat mâna în a ei. Căldură. Palmele ei erau calde. Fața i s-a luminat și am simțit cum trupul ei dă drumul unui mic oftat.

– Uimitor. Pur și simplu, uimitor.

Acum, că era mai aproape, vedeam că nu era chiar atât de tânără cum crezusem. Din piele i se răsfirau mici labe de gâscă. Strânsoarea i-a devenit mai puternică; ochii îi luceau intens. Brusc, stânjenită, mi-am tras mâna, apoi m-am temut că am supărat-o. Nu eram chiar în poziția de a putea negocia. Spre surpriza mea, și-a cerut scuze.

– M-am grăbit din nou. Sunt sigură că trebuie să fii incredibil de confuză în legătură cu mine și cu acest grup. Apropo de asta, sunt o gazdă îngrozitoare.

S-a ridicat, și-a netezit fusta pe picioarele zvelte și mi-a făcut semn să o urmez spre ușă.

– Dă-mi voie să-ți arăt locul și să te prezint echipei mele, să te poți instala, înainte să trecem la treabă. Cred că o să-ți placă aici.

M-am ridicat încet. Povestea aceea cu gazda nu se potrivea deloc cu ce știam despre V.O. Nici cu bărbații care încercaseră să ne prindă pe mine și pe mama la motel, nici cu bătaia din casa lui Jensen.

Cred că aș vrea să știu unde mă aflu.

GPS-ul meu nu funcționa încă, altfel aș fi aflat singură.

– Vei afla. La momentul potrivit, a răspuns Quinn, cu privirea blândă, nu evazivă. Crede-mă. Pentru protecția ta, deocamdată, unele lucruri sunt secrete. Nu vreau să pățești ceva.

Nu avea nicio logică. Ea nu avea nicio logică. Ar fi trebuit să îmi plănuiesc evadarea, știam asta. Dar probabil că eram sub efectul șocului, pentru că tot ce am reușit să fac a fost să o urmez și să mă întreb ce naiba se petrecea. În apărarea mea, cu cât mai multe informații aveam, cu atât mai bine. Și era

evident că ea era plină de informații. În plus, m-am consolat, nu puteam să fac nimic până nu vedeam cu ochii mei că Hunter era în siguranță.

Brusc, a râs și s-a lovit ușor cu două degete roz peste cap.

– Trebuie să crezi că sunt nebună. Ar fi trebuit să îmi cer scuze imediat, pentru felul în care ai fost adusă aici. Mult prea haotic, dar și pentru că unul dintre tehnicienii mei a interceptat un mesaj potrivit căruia Holland era pe urmele tale. Credem că e posibil ca el să îți fi dezactivat cumva funcția de imposibilitate de detectare. Probabil, când te-ai conectat la internet.

Trei, în stația de autobuz. Ciudata senzație de gaură de vierme din capul meu. Brusc, totul părea logic. Era posibil ca eu să îi fi condus pe Holland și pe Trei direct la mine. O imagine a lui Trei topindu-se mi-a trecut prin minte, însoțită de mirosul de carne și de păr arse. M-am înfiorat și am alungat amintirea.

Quinn s-a oprit în ușă.

– Mila, știu că o să sune a nebunie, dar avem un dușman comun. Generalul Holland.

Deodată, toată blândețea a dispărut. Ținuta ei rigidă și bărbia împinsă în față radiau agresivitate. Sub exteriorul acela drăguț, luminos bănuiam că dădea târcoale ceva exploziv. Ca dinamita ascunsă sub un strat grijuliu de vopsea și poleială.

– Și cred că ar fi trebuit să îl facem să plătească, de mult timp.

Chiar dacă mă îndoiam de orice altceva, cu siguranță, Quinn îl ura pe generalul Holland. Poate

că la fel de mult ca mine. Dar de ce? A scuturat scurt din părul castaniu și a pornit din nou.

– Ajunge cu asta, deocamdată. Dă-mi voie să îți prezint restul grupului.

Am urmat-o încet, scanând mental tot ce știam despre V.O. Și mă întrebam cum de nu dădusem încă de nimic. Ceva îmi scăpa. Undeva, de-a lungul drumului, avea să apară vreo capcană. Poate că și domolirea suspiciunilor mele făcea parte din plan. Totuși, în timp ce priveam părul lui Quinn legănându-se în mers, mi-am dat seama că eram sigură de un lucru. Ea chiar era fericită că mă avea acolo, indiferent de motiv. Prima persoană care știuse întotdeauna ce eram cu adevărat și care mă primise bucuroasă.

Totuși. Asta nu însemna că aveam încredere în ea.

De undeva de jos, din apropiere de capătul holului lung, auzeam doar niște zgomote. Un zăngănit. Un râset. Un strigăt brusc, urmat de voci înăbușite. Quinn a mormăit.

– Copii, copii, a zis ea, dar tonul îi era ușor amuzat. O să vezi că lucrăm din greu aici, dar ne și jucăm la fel de mult.

Trebuie să recunosc, îmi stârnise curiozitatea. Cu pașii ei mari și rapizi, m-a condus pe coridor. Pereți albi, fibră sintetică pe jos. Holul a făcut o curbă mare, după care ne-am apropiat de niște uși deschise. Sunetele venite din interior s-au auzit mai tare: voci, râsete, ritmul sacadat, împușcăturile rapide *poc-poc-poc* ale unei arme înregistrate, bile de biliard lovindu-se unele de altele.

Fără să vreau, am simțit speranță în piept. Aveam să îl găsesc pe Hunter înăuntru? O parte din mine

voia să îl revadă, iar o parte din mine trăia cu teamă de felul în care avea să mă trateze acum, că știa totul. Acum, când știa ce eram.

Înainte să intrăm, pe hol s-au auzit pași, pe drumul pe unde venisem. Ne-am întors amândoi și l-am văzut pe Jensen grăbindu-se spre noi. M-am încordat, iar stomacul mi s-a strâns la vederea lui. Iată-l acolo, în ascunzătoarea V.O. Și a dispărut ultima fărâmă de speranță că el nu mai lucra cu ei. Pe cât de evidentă fusese implicarea lui când încă eram acasă la el, faptul că dispăruse înainte de apariția lui Quinn îmi lăsase o urmă de îndoială. Dar în clipa aceea îndoiala a dispărut și a fost înlocuită de certitudinea trădării lui.

Privirea lui m-a scanat din cap până-n picioare. Aparent mulțumit de ce văzuse, a făcut semn din cap spre Quinn:

– E în regulă?

– E bine, după cum poți să vezi.

El a mormăit, iar eu am scrâșnit din dinți.

– Ea e chiar aici și poate să vorbească pentru ea.

Am făcut o pauză, apoi am adăugat:

– Și se întreabă cum poți să te accepți, știind cum ai trădat memoria mamei.

Satisfacția pe care am simțit-o când a tresărit a fost scurtă.

– Voi fi în sala de sport, dacă ai nevoie de mine.

Quinn și-a arătat dinții albi.

– Ceva probleme, Daniel?

El s-a uitat la ea o clipă, fără o vorbă. Apoi, s-a încruntat, s-a întors și a plecat.

– Ei bine, a fost interesant, nu crezi? a zis Quinn gânditoare.

L-am privit cum se retrage și, fără să vreau, am simțit cum un cuțit mi se răsucește în piept. Nu e tatăl tău, mi-am amintit. E al lui Sarah. Voci ridicate s-au auzit înainte ca o ușă să se deschidă, în cealaltă parte a holului. Și, pur și simplu, a apărut Hunter. Privirea mea l-a sorbit cu lăcomie, verificând dacă are vreo rană sau vreo vânătaie. Nodul din stomacul meu, de care nici nu fusesem conștientă, s-a mai relaxat. Chiar era bine. Hunter era bine.

Ochii noștri s-au întâlnit și parcă toate traumele din ultimele câteva zile s-au risipit. Ceva s-a simțit între noi și m-a făcut să rămân fără suflare. El a înghițit greu, în timp ce dorința mă sfâșia, dureroasă, și am sperat, în ciuda evidenței, că ceea ce avea să spună îmi va oferi o mică șansă.

– Nu am terminat aici...

În ușă a apărut fața Sophiei. Când ne-a văzut, vocea i s-a stins, iar zâmbetul îi era forțat. A dat din cap politicos, apoi a pus mâna pe brațul sănătos al lui Hunter.

– Haide!

Cu o ultimă privire curioasă spre mine, Hunter s-a întors și a dispărut înăuntru. Sunetul ușii închise mi-a făcut inima să bată din nou cu putere. Eram conștientă că privirea lui Quinn mă studia, așa că am lăsat capul în jos, să îmi ascund fața.

– Dragostea e dată dracului, nu-i așa? a zis, în cele din urmă, înainte să mă îndrume spre cameră.

Era atât de evident?

Amenințare detectată: 11 oameni pe o rază de 30 de picioare.

Afișajul meu a apărut, enumerând înălțimea, greutatea și trăsăturile distinctive, în mai puțin de două secunde. Quinn a anunțat:

– Ia uitați cine e aici.

Toți cei unsprezece oameni s-au oprit din ce făceau, iar pălăvrăgeala s-a întrerupt, de parcă un cablu ar fi fost tăiat cu un cuțit. Pentru o clipă neplăcută a domnit tăcerea și am văzut emoții diverse peste fețele lor. M-am pregătit să fiu respinsă. Câțiva erau adunați în jurul unei mese de biliard uzate, care o fi arătat mai bine cândva, în timp ce alții mă priveau de pe canapeaua unde se distrau cu niște jocuri video. Un alt grup era adunat în jurul unei cutii răsturnate și jucau cărți, un joc care implica și niște zaruri. Nu eram sigură de ce eram atât de surprinsă. Cred că undeva în mintea mea mă așteptasem la ceva steril, cum fusese sediul lui Holland. Prin comparație, locul acela era ca un... cămin.

Murmure entuziaste, priviri de la unul la altul. Și cei mai mulți erau tineri. Nu mercenarii călițiți la care mă așteptasem, deși mulți dintre ei păreau un pic duri. Bărbații de pe aleea din fața casei lui Jensen nu erau nici ei acolo. Am fost surprinsă să văd canapele și fotolii, o bucătărie mică în colț, cu un cuptor cu microunde și un frigider, iar pe blat un dozator de suc, în genul celor din restaurante. O masă de fusbal era lângă una de biliard. Un televizor de o sută patruzeci de centimetri domina încăperea. În capătul celălalt, trei tineri stăteau în fața unor monitoare de computer și tastau ceva.

– Ei bine, aceștia sunt oamenii mei, a zis ea și a întins brațele.

Băiatul cel mai apropiat de noi și-a mestecat sendvișul și a ridicat pumnul.

– Tehnologie gratis! a zis mestecând.

Ceilalți aflați în apropiere l-au auzit și au repetat după el.

– Tehnologie gratis! a răsunat în scurt timp prin cameră.

M-am încruntat. Tehnologie gratis? Probabil că întrebarea mi s-a citit pe față, deoarece Quinn a răspuns:

– Nu e ceea ce te așteptai să vezi? Nu-ți face griji, banii sunt importanți pentru calitatea vieții noastre. Dar încercăm să-i câștigăm doar din afaceri importante și de la guvern și să subvenționăm scopul nostru cel mai important, să împărțim tehnologia cu masele. Informația ar trebui să fie gratuită, un drept, nu un privilegiu.

Câteva ovații răzlețe.

Apoi, Quinn s-a îndreptat, cu brațele încrucișate. Și s-a auzit vocea ei clară.

– Nu vă bucurați prea mult încă. Sunt sigură că ați auzit despre dispozitivul de urmărire. O să am nevoie de câteva răspunsuri, cum ar fi de ce noi nu am prevăzut asta, a zis și s-a întors spre cei din fața monitoarelor.

– Niciuna dintre alarmele noastre nu s-a declanșat, a zis o brunetă cu ochelari.

– Ei bine, află de ce! Jared, Teek, vreau actualizări, cât se poate de repede. Trebuie să recăpătăm controlul în privința asta. Iar pauza e aproape gata.

Ceva a bâzâit în buzunarul ei și a scos un telefon. S-a încruntat spre monitor, înainte să se întoarcă spre mine.

– Trebuie să răspund, apoi mă întorc să te pun la curent. Dixon, poți să stai un pic cu Mila?

Băiatul agitat, cu înfățișare asiatică, a lăsat cărțile și s-a tras de lângă masă, cu un zâmbet relaxat.

– Sigur.

Quinn m-a bătut pe umăr, apoi s-a întors și a ieșit din încăpere, lăsând o urmă de vanilie după ea.

– Bine ai venit în Clubul Quinn, a zis el, legănându-se pe călcâie. Deci, chiar ești un android cu sentimente? Cum e?

Întrebarea lui a fost directă, dar plină de curiozitate, nimic mai mult. Probabil că n-ar fi trebuit să mă simt atât de ciudat, dar mi-a pus capac. Nimeni nu mă mai întrebase asta. Nici măcar mama.

Nu intenționasem să răspund, dar nu m-am putut abține. Era bine să fii deschis. Să nu trebuiască să ascunzi cine ești.

– Normal, ciudat, ambele în același timp.

Zâmbetul lent al lui Dixon a scos la iveală un dinte strâmb.

– Atunci o să te integrezi aici. Suntem o grămadă de ciudați, a zis, fără să pară îngrijorat.

Nu, a făcut ca „ciudat” să pară o trăsătură. Neștiind ce să spun, l-am urmat spre masă, surprinsă de senzația neașteptată că mi se luase o greutate de pe umeri. Un băiat blond cu păr ciufulit, mușchi zvelți pe sub un maiou și un băț de chibrit între dinți a așteptat până când Quinn a ieșit din cameră, înainte să se ridice de la masa cu cărți.

– Chiar e ea? a zis și mi-a aruncat o privire sumară. Pen’ că nu pare deloc.

– Și cum te așteptai să arate, Leo? a zis băiatul cu păr sârmos de lângă el. Ca una dintre fetele din revistele pe care le ascunzi în sacul de dormit?

A chicotit, dar Leo doar a ridicat din umeri.

– Omule, ăștia fac o gagică de la zero, ar putea măcar să adauge un pic de...

Mâinile lui au mimat niște semicercuri în zona pieptului.

– Fără supărare, a adăugat.

Băiatul cu păr sârmos a chicotit, în timp ce lângă mine Dixon i-a lovit piciorul.

– Taci, Leo.

Apoi, a șoptit spre mine.

– Scuze.

Păr sârmos a zis:

– Omule, dacă aș fi în locul tău, aș tăcea. Cred că o enervezi.

Leo a ridicat din umeri.

– Scuzele mele. Dacă ajută, așa vorbesc cu toate fetele.

Uau. Bine.

– Nu știu dacă asta e mai bine sau mai rău, am zis, deși, dacă ar fi fost să fiu complet sinceră, aș fi recunoscut că mi se părea surprinzător de bine să fiu tratată ca și celelalte fete.

Leo a răsucit chibritul cu dinții, iar buzele crăpate i s-au curbat într-un zâmbet ușor șmecheresc.

– Da? Bine. Îmi place să-i las pe oameni să ghicească.

În regulă. Poate că pe el aveam să îl evit.

Un bărbat imens, ca un urs, cu păr roșcat, s-a ridicat în picioare, blocând drumul lui Leo. Părea să aibă cel puțin cu cinci ani mai mult decât blondul și trebuie că îl întrecea în greutate cu cel puțin treizeci de livre.

– Ai manierele unui șobolan, a zis el rostind cuvintele ușor rârâit.

Scoțian.

S-a întors și mi-a întins mâna.

– Scuză-le pe brutele acestea, nu prea ies din spatele monitoarelor. Eu sunt Samuel, civilizatul din gaura asta de șobolani.

M-am uitat la mâna robustă, iar privirea mea s-a întors în sus, să văd o gură mare, care zâmbea, și un nas lat. Piele albă și ochi căprui închis, care sclipeau vesel.

– Mila, am zis și i-am luat mâna.

A scuturat-o blând, înainte să îi dea drumul, iar gestul acela parcă a fost un balsam pentru nervii ce-mi rămăseseră. Ar putea să îmi placă tipul ăsta, mi-am zis. Și poate că asta însemna că se putea să îmi placă acolo.

O blondă înaltă, care tăcuse până atunci, și-a tras scaunul, să facă loc pentru scaunul pe care Samuel îl adusese pentru mine.

– Eu doar o să mă uit, am zis și m-am relaxat pe scaun.

Era prea dificil să îmi dau seama dacă acceptarea lor era reală, dar nu cred că se prefăceau. Chiar dacă nimeni până atunci nu mă acceptase pentru ceea ce eram. Niciodată. Nici măcar Hunter.

Am simțit un nou val de durere și mi-am înfășurat brațele în jurul taliei.

Faptul că am recunoscut că nu știu să joc a generat un cor de voci surprinse și de instrucțiuni contradictorii despre cum să câștigi la poker.

– Întotdeauna mergi pe cea mai bună mână.

– Nu-l asculta, vezi ce puține chibrituri are? Dacă rămânem fără curent, el e complet fu...

– Oricum, pokerul e un joc pentru bărbați efeminați, fără supărare, doamnelor, a intervenit Samuel.

Cineva a mormăit.

– Of, iar începem. Hai să vorbim despre cum bărbații adevărați scot copacii din rădăcini, doar pentru amuzament.

Leo s-a încruntat, evident, deloc bucuros să audă asta. S-a aplecat spre blondă și i-a luat o șuviță de păr.

– Hei, Abby, poate că în seara asta te răzgândești, în sfârșit, și mă lași să... au!

La fel de rapidă ca un șarpe, ea îl apucase de mâna liberă, iar cu cealaltă mână îi vârâse chibritul sub unghie. Cu forță. El a sărit în picioare și a scuturat mâna, înjurând.

– Iisuse, Abby, ce dracu' e cu tine? Doar mă prosteam.

Abby mi-a prins privirea și mi-a aruncat un zâmbet rapid, care i-a îmblânzit fața osoasă. I-am întors zâmbetul. Eram destul de sigură că putea să îmi placă fata aceea. Dixon și-a trosnit încheieturile.

– După cum vezi, cei mai mulți dintre noi ne putem purta de grijă. Efectul secundar al vieții pe stradă. Înainte să fim găsiți de Quinn, desigur.

– Cum v-a găsit?

A ridicat din umeri.

– Pe unii dintre noi prin intermediul testelor. Ea sparge sistemul, îi găsește pe cei cu note mari, care nu au bani de facultate. Sau, uneori, prin comunitatea de hackeri. Mai devreme sau mai târziu, avem tendința să dăm de belea. Pe Samuel, de exemplu, l-a scăpat de închisoare. Ea ne spală, mă rog, mai puțin pe Russo.

Tipul cu păr sârmos a aruncat cu o carte în el, în semn de răspuns.

– Apoi, ne oferă acces la tehnologie și ne lasă să ne facem de cap. Viață de vis pentru un hacker.

– Și, practic, ce faceți?

A ridicat din umeri.

– Furăm rahaturi.

Abby, care nu scosese o vorbă până atunci, a ridicat capul.

– Nu doar furăm, totuși. Dăm și la alții. Furăm tehnologie de la bogați, astfel încât să o poată folosi și săracii.

Mai aveam un milion de întrebări, dar chiar atunci s-a întors Quinn. M-a văzut și mi-a făcut cu mâna. M-am ridicat fără tragere de inimă, enervată că eram luată atât de repede de lângă ceilalți, la bătaia ei din palme.

– Hei, voi asigurați-vă că faceți tot ce trebuie. Și nu uitați, fiți cu ochii pe Holland. Nu stricați nimic, vreau ca monitoarele să meargă douăzeci-și-patru-din-douăzeci-și-patru și e-mailurile să fie citite cu atenție. Samuel, Teek, echipamentul video l-ați pregătit?

– Lucrăm la asta, a zis Samuel salutând.

Teek doar a mormăit din fața computerului. A aprobat din cap, mulțumită.

– Perfect.

Spațiul s-a umplut de zgomotul scaunelor trase și de al oamenilor care se ridicau în picioare.

– Dixon, vreau ca tu și Abby să o duceți pe Mila în sala de echipamente și să o pregătiți.

Sala de echipamente.

Să mă pregătească.

M-au asaltat imagini cu laboratorul lui Holland, cu mașinăria lui de reprogramare. Niciodată.

M-am dat înapoi, privind prin cameră după cea mai apropiată armă.

– Nu mă pregătesc pentru nimic, am zis și m-am dat înapoi.

Samuel a hohotit și m-a atins pe braț.

– Jos, tigrule. Quinn vrea doar să se asigure că dispozitivul care împiedică detectarea ta funcționează, să putem ține armata departe de capul tău drăgălaș. Deși nu e atât de drăgălaș acum, cu felul în care mă privești, de parcă ai fi gata să îți înfigi dinții în țeasta mea.

Abby a pufnit.

– Tu trebuie să ai grijă de cele drăguțe, Samuel. Ele sunt mereu cele care își înfig dinții în țeasta ta.

Camaraderia lor relaxată mi-a alungat din tensiune.

– Asta e tot ce vrei să faci? am zis privind direct spre Quinn.

– O să te însoțesc pas cu pas, dacă vrei, a zis ea susținându-mi privirea.

Nici urmă de ranchiună, pentru că îmi manifestasem suspiciunea. Fie era bună, foarte bună, fie chiar voia să mă simt confortabil. Ambele gânduri erau la fel de derutante, în feluri complet diferite. Nu reușeam să detectez nici cea mai mică urmă de minciună, la niciunul dintre ei. Și, potrivit lui Quinn, aveam nevoie ca dispozitivul să îmi fie reactivat. Altfel, când aveam să plec de acolo, Holland îmi va lua urma.

Dacă plecam vreodată de acolo. Cu o strângere de inimă, mi-am dat seama că nu aveam unde să mă grăbesc în acel moment. Cândva, mă gândisem că poate Hunter...

Privirea mea a fugit spre hol, spre locul unde el dispăruse în spatele ușii. Mă întrebam unde se dusese. Dacă acea ultimă privire peste holul zgomotos fusese ultima dată când îi văzusem chipul.

Niște gheare mi-au strâns inima și mi-au făcut-o fâșii. Nu. Nu puteam să mă gândesc la așa ceva în clipa aceea. Nu când trebuia să mă concentrez.

– Pe aici, a zis Dixon, agitându-și mâinile în buzunare.

Mi-a aruncat un zâmbet fermecător, cu dintele lui strâmb, răsucindu-se și, practic, ieșind în fugă din cameră. Eu și Abby l-am urmat. Am mers pe un hol îngust, ca un semicerc, înainte ca Dixon să ne conducă prin niște uși. Am trecut de alți trei oameni care alergau în direcție opusă. În goana lor, abia dacă ne-au aruncat o privire.

– Deci, ești pregătită? a zis Dixon.

Am ridicat din umeri, apoi m-am oprit scurt, când am intrat într-o încăpere. Nu era mică, dar părea înghesuită, poate pentru că era plină cu tot felul de lucruri. Și, nu știu de ce, în aer plutea miros de rânced. De parcă la un moment dat fusese folosită ca debara. Covorul sintetic, uzat pe alocuri, cu o urmă ce ducea spre ușă. Când am intrat, pașii mei au scrâșnit pe fibrele rigide, simțind uzura neuniformă. Mai multe monitoare erau înșirate de-a lungul peretelui. Supraveghere video, m-am gândit. Fiecare monitor afișa o altă zonă, la fiecare cinci secunde. N-am reușit să alung senzația că eram și eu pe ecran.

– În general, sunt programate cu imagini ale celor pe care îi vânăm, a zis Dixon, cu voce animată. Ne alertează, în camera principală a computerelor, când există o potrivire. Practic, sunt complet computerizate.

Am vrut să mă întorc, dar o imagine de pe ecrane mi-a atras atenția.

Riggs.

Dixon mi-a urmat privirea, a pălit, apoi a bâjbâit după o telecomandă, pe masă. Monitorul respectiv s-a oprit.

– Scuze, a mormăit. Doar... Quinn e super, dar nu vrei să o trădezi.

M-am încruntat. Era doar o imagine cu el, nimic mai mult. Și nu puteam să o învinovățesc pe Quinn pentru că era supărată. Riggs încălcase ordinele și încercase să îl rănească pe Hunter cu Taserul.

M-am întors la inspectarea camerei, am văzut mesele mari risipite în jur. Pe ele erau aparaturi aflate în diverse faze de dezasamblare, de toate, de la harduri la un uriaș disc de satelit și chiar o monstruozitate pe care n-am reușit să o identific. Toate nuanțele de argintiu și de gri, dar cu o neașteptată explozie de culoare ici-colo, de la un cablu sau un înveliș din plastic. Părea mai degrabă un morman de vechituri decât un laborator, dar chiar și așa îți dădea fiori.

Aparaturi. Oricare dintre ele puteam fi foarte bine eu.

Mi-am imaginat capul lui Trei topindu-se și am tresărit, cu o neașteptată senzație de pierdere. Mi-am mutat privirea, sperând să alung senzația.

– Toate obiectele high-tech pe care le-am șterpelit de la un mare șmecher, care crede că măsurile lui de securitate sunt super, a zis Dixon, cu mândrie evidentă în voce, în timp ce își trecea degetele peste obiecte. Quinn și câțiva dintre ingineri lucrează la ele, în măsura în care au timp. Descoperă tehnologia, o copiază și o îmbunătățesc, apoi o împărtășesc lumii, la o fracțiune din costul original. Sau adesea o dăm gratis. Tot ce obținem de la armată e un plus. Crezi sau nu, avem o gamă largă de credințe aici, dar cam toți suntem uniți pe frontul împotriva războiului. Și dacă există un lucru pe care istoria l-a dovedit, din nou și din nou, este acela că cercetările militare, dacă sunt lăsate pe mâna guvernului, duc întotdeauna la pierderi de vieți.

– Așadar, voi chiar stați pe aici și furați?

Abby, un însoțitor tăcut până atunci, a vorbit, în sfârșit.

– Nu e furt, dacă e vorba despre o informație de care poate beneficia toată lumea, a zis cu voce ușor răgușită. Toată lumea merită să aibă acces la tehnologie, nu doar bogații.

Dixon a zâmbit.

– Abby e o idealistă, Dumnezeu să ne ajute pe toți.

Abby i-a scos limba, iar eu am întrebat:

– Și ce sunteți?

Dixon și-a frecat bărbia, de parcă s-ar fi gândit.

– Eu? Sunt un fac-orice-e-nevoie-să-pun-mâna-pe-lucruri-bune.

– Rahat, s-a prefăcut Abby că tușește.

Apoi a zâmbit.

– Nu-i place să-și arate latura mai blândă, asta e tot.

– În fine, a zis el, dar, după felul în care și-a ferit privirea și a zâmbit, mi-am dat seama că așa era.

Un petic de căldură tot mai mare se forma undeva adânc în mine, urmat de un val de nostalgie. Nu mai avusesem ceea ce aveau ei. Chiar și să fiu acceptată pe margine îmi dădea o senzație plăcută. M-am gândit la ce spusese Dixon despre armată. Despre idealurile antirăzboi și despre salvarea de vieți. Poate că aveam posibilitatea să îi ajut pe oamenii aceia. Poate că reușeam să îmi găsesc un loc acolo, să ajut la împiedicarea apariției unor viitori Holland.

Peticul de căldură din pieptul meu a crescut, a crescut, până când a devenit ceva mai tangibil: speranță.

– Aici, a zis el și mi-a arătat un ungher din celălalt capăt al încăperii.

Când m-am uitat, funcțiile mele de android au pornit și am scanat camera într-un ritm record.

Draperii crem, plastic, atașate de o bară din metal, cu 38 de inele subțiri.

Monitor de computer, diametru de 45 de centimetri.

Masă pătrată, 25 centimetri, cu cinci cutii dreptunghiulare pe ea, toate din inox.

Și, în mijloc, un pat reglabil, cu o pernă neagră cu trandafiri. Atârnată undeva deasupra era o cască metalică ciudată, plină de găuri și cabluri. M-am

tras într-o parte, iar nesiguranța a luat locul determinării. M-am așezat, apoi m-am răsucit până am ajuns întinsă pe spate, cu picioarele sus, cu capul pe tetiera încorporată. Zăngănitul tocurilor lui Quinn s-au auzit înainte ca ea să apară în ușă. Și-a aranjat o șuviță de păr care îi căzuse peste față.

– Așadar, suntem aproape gata să începem?

Jensen a băgat capul pe ușă. Quinn i-a făcut semn să intre.

– Vrei să te uiți? l-a întrebat.

El mi-a aruncat o privire grăbită și a zâmbit.

– Nu, mulțumesc. Anunță-mă când ați terminat.

O altă înțepătură, mai puternică decât ultima, la refuzul lui.

Proasto, m-am dojenit. Nu aveam nevoie de el.

Când m-am uitat în jur, minunându-mă încă o dată de cât de diferite erau lucrurile aici, comparativ cu ce mă așteptasem să găsesc, mi-am dat seama că simțeam ceva la ceafă. La sediul lui Holland, îmi dăduseră niște fișiere, înainte de al doilea test. Unul includea rapoarte despre un bărbat pe nume Trenton Blaine, care, potrivit informațiilor din fișier, era fondatorul V.O. Un altul conținea poza unui bărbat mai tânăr, despre care se credea că era cârtița grupului. Desigur că poza fusese blurată, dar totuși. Niciunul dintre bărbații pe care îi văzusem până atunci nu se potrivea și nici nu auzisem pe nimeni care să vorbească despre un alt membru pe numele de Trenton. În plus, fiecare detaliu arăta că cea care conducea grupul era Quinn.

– Cine e Trenton Blaine? am întrebat.

Capul ei s-a întors brusc într-o parte, iar ochii albaștri i s-au mărit.

– Unde ai auzit numele acesta?

– Holland. El mi-a dat niște fișiere, când m-a capturat.

A așteptat, cu umerii încordați, să îi spun mai multe. Când a văzut că nu ofer mai multe detalii, nici nu erau multe de spus, a lăsat garda jos.

– Este pseudonimul unui tip care lucrează pentru noi uneori, dar vine rar pe aici. Are familie. L-am recrutat mai mult pentru misiunile speciale.

A dat jos o imaginară scamă de pe costumul ei.

– Nu ai văzut vreo poză?

– Nu aveau. Așadar, nu este fondatorul?

Atunci, Quinn a râs, un râs din tot corpul, relaxat, care a umplut camera.

– Nu. Asta am vrut să creadă Holland. E mai mult o momeală, dat fiind că el consideră că femeile nu sunt suficient de deștepte să conducă ceva.

– Tot ce am citit la sediul lui Holland? Chiar și despre Agentul Portocaliu? Toate sunt false?

A ridicat din umeri.

– Să îți moară tatăl din cauza chimicalelor armatei îți pare un motiv suficient de enervare?

– Dar cârtița?

Quinn și-a făcut de lucru la monitor și a scuturat din cap.

– Inventată. O vânătoare de vrăjitoare ca să îi distragă atenția lui Holland.

Asta mi s-a părut ciudat, dar ingenios. Dacă Holland știa de existența grupului, de ce să nu i se ofere o pistă falsă? Astfel, toate resursele lui se împrăștiau, în timp ce Quinn continua să lucreze fără probleme.

A apăsat un buton de la patul meu reglabil și l-a ridicat încet, până când aproape că ședeam. Apoi, a prins casca ce atârna și a tras-o în jos.

– OK, să începem.

20

Casca mi-a înghițit capul, m-a învăluit cu mirosul de cupru și metal și mi-a prins craniul într-o închisoare lucioasă și răcoroasă. Respirații lente, adânci m-au ajutat să-mi relaxez mușchii gata-să-țâșnească.

– Ce faci acum?

A potrivit casca. Apoi, a tras în jos grămada de cabluri care atârna lângă ea. După ce a umblat într-o cutie argintie și a scos un pachet de ace lungi și subțiri, a început să atașeze un cablu de un ac, după care mi l-a înfipt în scalp. M-am așteptat să mă doară, dar desigur că nu am simțit nimic. Singura senzație de durere cu care fusesem programată se manifesta foarte rar. Tot ce am simțit a fost o prezență străină care îmi invada craniul.

– Prima dată trebuie să localizăm dispozitivul de urmărire. Odată ce îl vom găsi, o să îl pot dezactiva pentru totdeauna.

Vezi, nimic de temut, doar de câștigat. Totuși, pulsul meu galopa. Îmi amintea prea mult de un alt laborator. Sunetul scos de cineva care își dregea vocea ne-a întrerupt. Quinn s-a uitat peste umăr.

– O, bun, ești aici.

N-am putut să văd cine se apropia, dar am auzit hârșâitul greoi al unor pași pe covor. În fața mea a apărut un chip cu bucle roșcate. Samuel. M-am relaxat un pic. Nu știu de ce, uriașul scoțian mă făcea să mă simt în largul meu.

– Samuel e expert în tot ce înseamnă AV și GPS, așa că o să mă ajute să fac niște ajustări aici. Pariez...

S-a oprit și a umblat la cască, până când a potrivit-o exact, apoi s-a întors la tastatura de pe masa micuță.

– Samuel, vrei să arunci o privire?

Roșcatul m-a salutat vesel, înainte să se uite la monitor, fluierând fals o melodie.

– Nu, nu acolo. Aici, a zis el.

– Bine! Stai așa...

Quinn a tastat ceva. Casca a început să se încălzească, învăluindu-mi scalpul cu o căldură uscată. O vibrație slabă, ca a unui diapazon, mi-a trecut prin urechi.

– Ah, ah, continuă să te uiți înainte, m-a avertizat, când am vrut să mă întorc spre monitorul pe care ea îl supraveghea ca un uliu.

Am zărit doar niște degete cu vârfuri roz zburând peste taste și vârful limbii ei ieșind printre dinți, înainte ca Samuel să îmi atragă atenția.

– Uită-te încoace. Sunt sigur că nu ai mai văzut niciodată un specimen scoțian atât de arătos, nu-i așa, scumpo? a zis el și s-a întors încet, în timp ce vocea lui căpăta un accent exagerat.

Când s-a întors din nou spre mine, mi-a făcut cu ochiul.

– Așa. Te descurci perfect.

Quinn a înjurat în barbă, dar o clipă mai târziu a bătut din palme.

– Aha, exact cum mă gândeam, nu au făcut înregistrarea live, dar tot cred că se poate rezolva. Samuel?

– Știu că o să fie greu să îți iei privirea de la fizicul meu uimitor, dar continuă să privești drept înainte!

Mi-a făcut din nou cu ochiul și și-a mișcat agale corpul mare spre Quinn. Am rămas întinsă acolo așteptând, ascultându-i cum șușoteau, protestând din când în când. Și mereu se auzea sunetul tastelor.

În cele din urmă, s-a auzit triumfătoare vocea lui Quinn.

– Cred că am reușit. Peste trei...

Degetele ei s-au mișcat mai rapid.

– Doi... unu.

– Și ești offline, a zis ea, dar a continuat să tasteze.

– Hmmm... bine. Nu, nu... la naiba, a mormăit, bombănind.

– Ce e?

O pauză.

– Of, nimic, sincer. Doar niște parametri pe care putem să îi schimbăm mai târziu, dacă va fi nevoie. Dar o să discutăm asta altă dată, a zis, când

m-am încordat. Ei bine, deocamdată, asta e tot. Stai nemișcată, să deconectez totul...

A trecut cam un minut, în care s-a auzit doar sunetul cablurilor scoase. Brusc, am fost liberă.

– Poți să te ridici.

Asta fusese tot? Făcuse exact ce spusese și se terminase? Nicio încercare de a-mi intra în cap? De a-mi copia datele? De a mă reprograma sau de a mă elimina sau de a mă dezmembra, să mă vândă pe bucăți?

– Nu trebuie să pari atât de surprinsă, m-a tachinat ea, văzându-mi expresia.

Pe un ton mai serios, a adăugat:

– Uite ce e, știu că nu ai niciun motiv să ai încredere în mine încă, dar o să ajungem și acolo. Cred că acum e timpul să încheiem discuția noastră.

Le-am făcut semn de rămas-bun lui Dixon și lui Abby și am urmat-o pe Quinn pe hol. M-a condus spre o încăpere de pe partea stângă. Din cât mi-am dat seama, eram în biroul ei; doar că nu prea era un birou, mai degrabă un mini-lounge. Pereții erau acoperiți cu monitoare de patru pe patru și avea un birou în stil Ikea. Patru computere zumzăiau pe el. Într-un colț era un raft autonom, pe care avea snacksuri și un espresso modern pentru cafea. Lângă el era un minifrigider. În afară de monitoare, pe pereți nu mai era nimic, cu excepția unei singure fotografii înrămate. A ei cu Holland, probabil, cu ani în urmă. Stăteau la o masă afară, undeva într-o curte. Nu erau îmbrățișați, dar felul în care își țineau capetele apropiate sugera intimitate. Chipul lui, încă neridat atunci, era în fața mea, iar furia s-a învolburat și a ieșit la

suprafață, cu brațe negre, ținându-mi corpul ostatic. Ea mi-a urmat privirea și a dat din cap cu furie.

– Știam că o să fim de acord în privința asta.

– De unde îl cunoști?

Buzele ei s-au întredeschis, dar înainte să răspundă s-a auzit o voce familiară, dinspre ușă.

– Îl cunoaște pentru că au fost împreună în armată. De fapt, ea e cea care a avut ideea de a te crea.

Tata. *Tata.*

Am alungat răspunsul instinctiv. Nu tata. Jensen. Nu, stai. *Daniel Lusk.* La fel de bine puteam să îl strig pe numele real, cum făcea Quinn. Abia atunci am procesat cuvintele lui și am sărit în picioare.

– Cum?

Jensen a intrat în cameră și s-a așezat confortabil pe canapea.

– Aveai de gând să mă chemi sau ai uitat, în mod convenabil? a zis el calm, deși atitudinea lui era oricum numai calmă nu.

Quinn doar a râs, iar trilul muzical a plutit prin cameră.

– Atât de suspicios! a zis ea, tot calmă.

Și tot cu o încordare ascunsă. Apoi, observând expresia mea surprinsă, a continuat.

– Știu că sunt multe informații, dar are dreptate. Eu sunt cea care a venit cu ideea de a-ți da viață. Uimitor, nu?

Uimitor, nebunesc, teribil și minunat. Ciudat. Zadarnic. În final, nu aveam suficiente cuvinte pentru a cuprinde toate emoțiile stârnite de declarația ei. Am înghițit, mintea îmi galopa, bombardată cu întrebări, nesigură pe care să o rostească prima. Nu prevăzusem asta, nu avusesem niciun semn, nici de la mama, nici de la Holland. Nici măcar de la Jensen. Avea să vină vreodată un moment când nu voi mai fi surprinsă de trecut? Un moment când, în sfârșit, să știu tot ce era de știut despre mine și crearea mea?

În clipa aceea, adevărul părea o mare nebuloasă. O călătorie fără sfârșit, în care, exact când credeam că am ajuns la capăt, drumul vira brusc și mă arunca din nou în beznă.

Quinn a oftat.

– Să vedem... din moment ce Daniel nu pare să te fi pus la curent, sunt sigură că ești nerăbdătoare să afli toate detaliile.

S-a lăsat pe spate, cu o privire absentă.

– Eu am venit cu ideea de a folosi un android adolescent high-tech ca luptător antiterorist. Am petrecut câțiva ani documentându-mă, am pus cap la cap ideea, am explicat de ce credeam că ar funcționa. Cine ar fi suspectat de spionaj o adolescentă americană? Tu urma să fii cea mai mare realizare a mea. Voiam să dovedesc contemporanilor mei că se înșelau, că o femeie chiar poate realiza ceva în armată. I-am spus totul lui Holland. Chiar și atunci, încă îmi doream aprobarea masculină. Doar că...

Vocea ei se ridicase la ultimele cuvinte. S-a oprit, și-a luat degetele de pe șanțurile pe care le făcuse în canapea și a început să le netezească.

– Doar că el a furat ideea. Holland mi-a luat anii de transpirație și sânge și și-a însușit munca mea

– Cum?

A râs, apoi, pe un ton dur:

– În felul în care se obișnuiește. Eram împreună. Am avut încredere în el.

Cuvinte simple, dar care mi-au făcut capul să se învârtă. M-am uitat din nou la poză, la capetele lor apropiate.

– Împreună? Vrei să spui...

– Eram iubiți. Eram tânără și proastă și, da, cu capul în nori, când cineva cu gradul lui mi-a acordat atenție. Relația noastră era interzisă, desigur că era. Iar el s-a asigurat al naibii de bine că o să rămână secretă. Așa că nu am avut nimic, nimic la care să recurg, în momentul în care am amenințat că o să-l dau în vileag. Avusese grijă să șteargă tot ce ne-ar fi putut lega în afara muncii. A râs de mine, mi-a zis că sunt o proastă. Mi-a spus că nimeni nu m-ar crede pe mine și nu pe el, o femeie oarecare contestându-l pe marele general. Și știi ceva? Avea dreptate. Cea mai mare realizare a mea, dusă, și numai pentru că avusesem încredere oarbă.

Nu m-am putut abține să nu simt simpatie pentru ea, o furie corespunzătoare, în numele ei. Holland. Distrugea tot ce atingea.

Daniel și-a dres vocea, lovind agitat cu picioarele în sofa.

– Spune-i ce s-a întâmplat apoi.

Quinn s-a încruntat spre el.

– Ajungeam și acolo. După asta, m-am simțit prea umilită – prea furioasă – să mai rămân în armată. M-am simțit prinsă, nu aveam la cine să apelez și uram senzația aceea. Am intrat în armată să mă simt mai puternică, nu mai slabă, și voiam puterea aceea înapoi. În plus, poate că e meschin, dar îmi doream răzbunare. O merită, în multe feluri, a zis ea, în timp ce privirea de un albastru cristalin a întâlnit-o pe a mea.

Da. Da, o merita.

– Așadar, am înființat Vita Obscura. Nu se ocupă doar de tehnologie militară, desigur, dar cu cât pot fura mai mult de la ei – în special de la Holland –, cu atât sunt mai fericită. Am recrutat cei mai buni hackeri și ingineri, plus câțiva dintre cei mai buni șmecheri din zonă, îmi sunt de folos când am nevoie să scot informații de la cineva. Și singurul lucru pe care întotdeauna l-am vrut înapoi ai fost tu.

Și-a deschis larg brațele și a zâmbit, arătându-și inclusiv dinții albi.

– Bine ai venit acasă, Mila. În sfârșit, te afli acolo unde îți este locul.

Revoltă. Asta am simțit, instinctiv. Cu siguranță, mama nu credea că locul meu era acolo. Făcuse tot ce îi stătuse în putere să mă țină departe de ei. Dar, pe de altă parte, oare mama mă acceptase vreodată pe deplin? Sau doar avusese fantezii legate de o fiică pierdută?

„*Întotdeauna ai fost atât de curajoasă, Sarah.”*

Era posibil să fiu mai mult Sarah decât Mila? Îmi amintesc cum mama fusese surprinsă de unele amintiri ale mele, de parcă nu fuseseră exact cum le programase ea.

M-am uitat la Daniel.

– Semăn cu Sarah?

Bocancul lui a lovit podeaua.

– Nu contează, a mormăit, după o pauză lungă. Nu ești ea.

Apoi, de parcă vorbea cu sine, a adăugat:

– Ești leită ea, totuși. Când te-am văzut prima dată, a fost de parcă Nicole te înviase.

De trei ori. Mama o înviase pe Sarah de trei ori. Iar acum două dintre cele trei versiuni erau moarte, iar părți din Sarah dispărute odată cu ele. Suferința m-a lovit din senin și am simțit că nu pot să respir. Și o parte din mine dispăruse pentru totdeauna.

– Te simți bine? a murmurat Jensen, de parcă aș fi fost un bebeluș.

Oare vorbea cu mine? Șoapta unei amintiri. Fața lui, doar că mai tânără, mâna mea mică în timp ce o prindea pe a lui, mult mai mare, când urcam în cel mai mare carusel pe care îl văzusem vreodată. El spunând: „O să fie bine”, în timp ce îmi ciufulea părul. Iar vocea mea mai tânără și mai subțire, întrebând: „Promiți?”

– Ai zis ceva asemănător când ne-am dat în carusel, i-am zis.

Am văzut cum gâtul i se încordează; gura i s-a deschis, dar n-a ieșit niciun sunet. S-a ridicat brusc și s-a întors, dar nu înainte să recunosc durerea din ochii lui. Și am simțit o strângere de inimă. Mama. Trei. Amândouă dispărute pentru totdeauna, din cauza mea.

– Amintirile sunt normale? a întrebat el cu voce răgușită, tot cu spatele spre noi.

– Ce înseamnă normal? a întrebat Quinn. Vorbim despre știință modernă, prototipuri. Nu există normal.

– Problema e că Holland nu a făcut totul exact cum ar fi trebuit, desigur că nu. Cercetările originale nu erau ale lui și a trebuit să se bazeze pe cel care a venit după mine și care doar a urmat însemnările mele.

Cel care a venit după el. M-am uitat la Jensen, iar inima mi s-a strâns.

– Mama.

– Eu și Nicole, da. Am lucrat după însemnările și diagramele lui Quinn.

– Dar bunica m-a învățat ca întotdeauna să las în afara rețetei pe care o dau cuiva un ingredient esențial, astfel încât mâncarea să nu fie la fel de bună ca a mea, a zis Quinn. Așa că nu ești chiar cum mi te-am închipuit. Pentru pașii finali, am nevoie de acces la centrul creierului tău.

Centrul creierului meu? Când a văzut tăcerea mea uimită, a ridicat mâinile.

– Nu te panica. Depinde doar de tine. Orice upgrade. Pot să îți fac upgrade la funcționalitate, să îți confer abilități pe care nu le-ai avut până acum. Un nou sistem de apărare. Pot chiar să te ajut să îți stăpânești emoțiile, dacă vrei. Gândește-te. Gata cu suferința, gata cu regretele. Pentru totdeauna. Am văzut cum te uitai la Hunter, pe hol. Probabil că doare, a zis blând. Mama ta.

Am tresărit.

– Daniel. Meriți mai mult. Nu ai ales această viață și nu meriți să suferi pentru ea.

Pentru o clipă, tentația mi-a dat târcoale și m-a îndemnat să îi accept propunerea. Să termin cu suferința. Să scap de durere, când mă gândesc la mama. Să scap de senzația de pustiire, când Hunter îmi va întoarce spatele pentru totdeauna, așa cum inevitabil avea să se întâmple. Dar cine o să fiu apoi? O versiune a lui Trei? Nu asta îmi dorisem în ultimele zile? Poate că, până la urmă, avea să fie mai bine.

Ceva adânc îngropat în inima mea pseudoumană s-a revoltat. Asta era o lașitate. În plus, abia începeam să mă simt acceptată, pentru prima dată. Poate că viața acolo avea să fie suportabilă, chiar bună... cu emoțiile mele intacte.

Quinn trebuie să îmi fi citit decizia pe față, pentru că a oftat.

– Ei bine, doar gândește-te, da? E alegerea ta. Nu e nicio grabă.

– Mulțumesc.

Daniel se uita din nou la noi, cu o expresie enigmatică. A deschis gura, de parcă ar fi vrut să-mi spună ceva, apoi s-a răzgândit.

– Acum, dă-mi voie să îți arăt zona de dormit. Te-am pus cu restul găștii, sper că e în regulă.

Am simțit fiori pe piele, ca de la o briză răcoroasă, dar am aprobat vitejește. Deși toți mă acceptaseră până atunci, eram îngrijorată ce vor crede dacă vor avea un robot în mijlocul lor, peste noapte. Dar apoi am alungat îngrijorarea, hotărâtă să nu cedez acelei stări defensive. Acela putea fi un început și aș fi fost fraieră să nu profit de el.

Quinn ne-a condus spre o ușă dublă aflată la capătul unui hol micuț, care se deschidea într-un spațiu larg, ca o sală de sport. Complet gol, cu excepția paturilor așezate în două grupuri. Fiecare pat avea câte un sac de dormit bleumarin și o pernă asortată, iar gențile lor erau dedesubt.

Samuel, Dixon și Abby erau deja acolo.

– Ei bine, uite cine ne onorează cu prezența ei, a zis Samuel, cu voce răsunătoare.

Zâmbetul lui mi-a spus că mă tachina.

– Of, îmi pare rău, Mila. Singurul pat liber e lângă al lui Abby, iar ea sforăie ca un afurisit de buldozer.

– Ține-ți gura, a zis Abby și l-a lovit peste braț.

Dixon s-a oprit din râs, cu ochii mari și o expresie surprinsă.

– Hei, tu chiar ai nevoie să dormi?

Înainte să am timp să mă încordez, Abby a strigat:

– Dixon!

Și-a tras pumnul în spate, gata să-l lovească, dar el s-a ferit.

– Ce e? Fără supărare, Mila. Mă gândeam doar cât de tare ar fi dacă nu ai avea nevoie de somn, gândește-te la toate glumele de care ai avea parte în toiul nopții.

Mi-a făcut cu ochiul și, pur și simplu, m-am simțit acceptată din nou. Ciudat cum ceva atât de neînsemnat poate fi atât de liniștitor.

Samuel a mormăit așezat pe pat, în timp ce își scoatea pantofii.

– Oricum, ea nu s-ar gândi la asta, pentru că nu are cinci ani, măgarule.

Abby s-a prins de nas și s-a dat înapoi.

– Of, Doamne, picioarele tale mai put mult?

S-a întors spre mine și a netezit un pat care părea proaspăt făcut.

– Aici o să dormi, haide să îți arăt unde ne schimbăm.

Mi-am reprimat un zâmbet și m-am uitat în jos, la hainele mele uzate.

– Eu, hm, nu cred că am cu ce să mă schimb.

– Of, ți-am împrumutat niște pantaloni de trening și un tricou, cred că purtăm cam aceeași mărime. Sunt sub patul tău.

M-am aplecat și am văzut că acolo era o geantă cu niște lucruri. Am luat pijamaua improvizată și am strâns-o. Îmi dădea hainele ei, de parcă aș fi fost o fată obișnuită. Grija ei a stârnit în mine un val de emoție și a făcut ca ochii să mi se umple de lacrimi.

– Mulțumesc, am zis încercând să mă șterg la ochi fără să vadă nimeni.

– Of, Iisuse. Nu încă o plângăcioasă ca Abby. Îți spun eu, fetița aia poate că e dură, dar plânge de câte ori vede o pisicuță. E patetic, a glumit Samuel.

– Îți arăt eu patetic, a strigat Abby și și-a scos un pantof, pe care l-a aruncat spre capul lui.

El s-a lăsat în jos, iar râsul lui a răsunat prin cameră.

– Ignoră-i, Mila. Nu se pot abține, dacă sunt specii inferioare. Bărbați, a zis scuturând din cap.

În timp ce am urmat-o spre baie, am permis unei alte scântei de speranță să prindă viață în pieptul meu.

Bine ai venit acasă, Mila, zisese Quinn.

Scânteia s-a transformat în flacără și un nou optimism mi-a luminat pașii. Poate, doar poate, ea avusese dreptate.

Când ne-am întors, camera se umpluse. Am avut parte de câteva priviri curioase, dar mai mult de zâmbete.

– Mă bucur că ai venit, a zis o brunetă care avea patul de cealaltă parte a mea.

Am zâmbit.

După ce m-am întins pe pernă și timp de cincisprezece minute am ascultat-o pe Abby cum se plânge de băieți, s-a auzit:

– Stingerea!

– Cinci, patru, trei, doi, unu..., a numărat Samuel, apoi camera s-a cufundat în beznă.

Cineva a țipat, iar eu m-am ridicat.

Scanarea camerei: activată.

Dar râsul care a urmat mi-a dat de înțeles că era ceva obișnuit. Farse. Normal. Aveam nevoie de un pic de timp să mă obișnuiesc. A durat ceva până când algoritmii mei de somn să intre în funcțiune,

dar nu din cauza sunetelor – respirația, foielile, scârțâitul paturilor. Mă rog, poate că da. Dar în loc să fiu deranjată de zgomote, ele mi s-au părut chiar liniștitoare. Mi-au amintit că acolo, în acea încăpere, erau oameni care nu mă găseau respingătoare. Mi-au amintit că aș fi putut avea o viață reală.

M-am întors pe o parte, iar valul de căldură a fost doar un pic diminuat de o răcoare plăcută. Pentru prima dată, fără Hunter, nu mă simțeam singură.

Dimineață, când m-am trezit, sforăielile ușoare și respirațiile adânci mi-au dat de înțeles că cei mai mulți încă dormeau. M-am dat jos din pat și m-am îndreptat spre baie, să mă schimb. Când m-am întors, holul era plin cu matinali și cu șoapte. Apoi, ca o ghiulea, s-a auzit din senin vocea lui Samuel:

– Treziți-vă, bastarzi leneși!

O clipă mai târziu, toate luminile s-au aprins. Camera a prins viață și s-a umplut de gemete, amenințări și insulte inocente.

– Ai supraviețuit primei nopți? m-a întrebat Abby, încă ghemuită în sacul ei de dormit și frecându-se la ochi.

– Așa se pare.

Am urmat-o la micul dejun, în lounge, unde mâncarea era pregătită sub formă de bufet.

– Hei, pariez că ai putea să mănânci cam o mie de cârnați pe zi, fără să te îngrași, mi-a zis Dixon, înfulecând niște ouă.

Abby a dat ochii peste cap.

– Și cu ce diferă asta de tine?

– Bine zis, a admis el, după ce și-a umplut gura din nou.

Am zâmbit ascultându-le tachinările și din nou am simțit un val de nostalgie. Mi-am lăsat imaginația să zburde. Puteam să fac parte din asta. Sau poate că doar îmi făceam iluzii, pentru că alternativa era prea sumbră să o pot suporta. Fără mama, fără Hunter, nu aveam alte planuri dincolo de locul acela. Dincolo de prezent. Cumva, viața mea se rezuma la asta: fără Vita Obscura, nu aveam unde să merg.

Spre sfârșitul micului dejun, Quinn a intrat în încăpere, binedispusă și proaspătă, îmbrăcată cu pantaloni negri de călărie și un jerseu verde. Purta aceleași cizme din ziua precedentă.

– Mila, pot să vorbesc cu tine o clipă?

Când am ieșit pe hol, am observat că avea în mâini un rucsac. Rucsacul meu. A oftat.

– Îmi pare rău să te deranjez cât încă nu te-ai instalat, dar va trebui să te punem în propria ta cameră.

Am luat automat rucsacul pe care mi-l întindea.

– De ce?

– Mă tem că unii din echipă s-au plâns de aranjarea locurilor de dormit. Nu-ți face griji, sunt sigură că e doar ceva temporar, până când te vor cunoaște mai bine. Dar ce facem noi aici e important, mă crezi sau nu, și nu pot să-i las nemulțumiți. Îmi pare rău.

– Ce au zis?

Noul meu entuziasm, pe care îl simțisem chiar în dimineața aceea, s-a spart ca un balon, lăsând în urmă o durere surdă.

– Doar că s-au simțit un pic incomod, deocamdată.

Am citit printre rânduri. Nu se simțiseră incomozi, eu îi făcusem să se simtă așa, prin faptul că eram diferită. Se cam terminase cu acceptarea. Mâna ei s-a așezat pe umărul meu.

– Sunt sigură că e doar o chestiune de timp... și, hei, te alegi cu o cameră privată. Toți te vor invidia, crede-mă.

– Pot să întreb cine?

Și-a dres vocea și s-a uitat în jos.

– Probabil că nu ar trebui să îți spun asta, dar cred că nu fac niciun rău. Samuel a fost unul dintre ei.

Samuel. Persoana cu care mă simțisem cel mai în largul meu. Asta înrăutățea lucrurile. Dar în timp ce mă conducea spre noul meu loc de dormit am vrut să îi spun că nu era cazul ca ei să mă invidieze. Nu îmi doream o cameră privată. Tot ce îmi doream era ca cineva, cumva, să mă accepte așa cum eram. Mă rog, o persoană cred că exista. Iar aceea era Quinn.

După ce m-a lăsat acolo, m-am făcut comodă în camera micuță, dar confortabilă, prea supărată să ies și să dau ochii cu lumea. Avea un singur pat, cu o pătură și un dulap, plus o noptieră micuță. Probabil că fusese debara, la un moment dat, transformată apoi în dormitor improvizat. Dar aș fi fost bucuroasă să renunț la toate acele lucruri. M-am întins pe pat, privind tavanul și plângând.

Trebuie să fi trecut o oră, până când am auzit pași pe hol. Ușori, familiari. Dar cu un ritm tot mai rapid, pe măsură ce se apropiau de ușa mea. Doar auzul apropierii lui și a fost suficient să îmi iuțească pulsul și să îl facă să galopeze. Inimii mele nu îi păsa cât la sută eram robot sau că fusesem creată într-un laborator. Inima mea tânjea, dorea, simțea. Implora o a doua șansă cu băiatul acela. Insista să se simtă sută la sută umană.

De cealaltă parte a ușii, pașii au ezitat. Mi l-am imaginat cum își pune fruntea pe lemnul ușii, gândindu-se să plece. Urându-mă, deși undeva în adâncul sufletului poate că mai exista o urmă de speranță pentru noi. O scânteie care nu avea să moară, în ciuda celor întâmplate.

Am strâns pumnii, privind spre ușă și dorindu-mi să o deschidă. Și, cu toate că mă pregătisem pentru dezgustul de pe fața lui, inima mea, proasta, biata și totuși mecanica mea inimă se agăța de acea mică rază de lumină. Poate, doar poate, faptul că eram parțial umană avea să însemne ceva pentru el. Privirea aceea pe care mi-o aruncase pe hol și cele câteva cuvinte. Nu mă ignorase, nici nu strânsese din buze, nici nu privise prin mine. Văzusem ceva sclipind în ochii lui albaștri. Emoție. Nu ură, nu furie. Altceva.

Dacă putea să simtă ceva, exista o șansă pentru noi.

Dar trebuia să facă el prima mișcare. Îmi promisesem că o să-i respect dorințele, chiar dacă asta însemna să nu mai vorbim niciodată. Să nu ne atingem niciodată. Să nu mai râdem niciodată sau să ne dăm în carusel, să nu mai împărțim niciodată bomboane sau să ne plimbăm pe plajă. Să nu ne sărutăm niciodată.

– Mila? Sunt Hunter.

Vocea lui era blândă, un pic mai răgușită ca de obicei. Aspră. Sunetul ei a format un șireang în jurul pieptului meu, care s-a strâns și a adunat laolaltă fiecare bucățică de dor și de dorință, până am avut impresia că voi face implozie.

– Intră.

Ușa s-a deschis încet și a intrat.

Deși ne întâlnisem puțin în ultimele zile, vederea lui acolo, în ușă, cu părul drept, un zâmbet ezitant și degete neliniștite, care băteau darabana pe coapsa lui, mi-a înfiorat tot corpul. A intrat precaut, fără siguranța de sine obișnuită.

Buzele i s-au întredeschis, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar nu a ieșit nicio vorbă. Iar eu priveam complet fascinată ochii lui. Ochii aceia care îmi făceau inima să accelereze, întâi un pic, apoi tot mai rapid. O rază de speranță care vibra, galopa și lua foc.

Pentru că ochii lui nu erau plini de dezgust sau de teamă, nici de furie. Nu, în adâncul ochilor lui albaștri am văzut o dorință care se regăsea adânc în mine. Sau, dacă e să fiu poetică, în sufletul meu.

Picioarele îmi cereau să fug spre el; brațele mele își doreau nimic mai mult decât să se arunce în jurul lui și să nu-i mai dea drumul. Dar eu eram mereu cea care alerga spre el. Mereu eu, mereu mă băgam în sufletul altora, cu excepția lui Quinn. Nu puteam să forțez, de data asta. Trebuia să vină el la mine. Liber.

De parcă s-ar fi supus voinței mele, a pornit spre mine, cu privirea lipită de a mea. Parcă tot ce era în cameră dispăruse, parcă lumea încetase să existe în afara noastră. Un pas mai aproape, doi. Mai avea doar câțiva pași, apoi s-a oprit.

Nuuuuu!

Lumea a revenit în capul meu, atât de zgomotos, încât eram surprinsă că el nu o auzise. M-am pregătit pentru respingerea care știam că va urma.

– Mă gândeam că am putea să o luăm de la capăt. Bună, eu sunt Hunter Lowe. Părinții mei sunt niște nebuni care fură tehnologie și mă folosesc ca pe un fraier să obțină informații. Of, și am uitat: îmi plac emisiunile cu adevărat cretine.

A zâmbit, a ridicat o sprânceană și mi-a aruncat o privire cu subînțeles.

A fost greu, la început. Chiar și atunci, știind că el știa, că totul era la vedere, era incredibil, sfâșietor de dureros și de greu să rostesc primele cuvinte. Dar odată ce m-am pornit, încordarea din pieptul meu a dispărut. De parcă fiecare cuvânt pe care îl rosteam elibera câte puțin din presiune, până când n-a mai rămas decât libertate.

– Bună, eu sunt Mila și sunt android. Am fost creată în laborator, dar deși sunt în mare parte robot mă simt ca o persoană reală.

Libertatea era înviorătoare, așa că am continuat.

– Încă încerc să-mi dau seama cine și ce sunt, cum funcționez, ce nevoi am. De cele mai multe ori sunt confuză. Dar de un lucru sunt sigură. Când ți-am spus că te iubesc nu mințeam. Tu, Hunter Lowe, ești cel mai bun lucru din viața mea nebună și zăpăcită. Când sunt cu tine, simt că trăiesc.

A venit lângă mine și, cu un deget, a trasat blând o linie pe obrazul meu. Apoi, ambele mâini mi-au luat grijuliu fața, iar zâmbetul lui a fost ca o rază de soare.

– Îmi pare bine să te cunosc, Mila.

– Cum merge?

Știam prea bine prin ce trecea și, sinceră să fiu, părea să se descurce mult mai bine decât mine.

– Cred că sunt în stare de șoc.

Mâinile lui au alunecat de pe fața mea și le-au luat pe ale mele.

– Parcă aș trăi într-o realitate paralelă sau parcă m-aș privi din afara trupului. Nu prea știu cum să explic.

– Nu e nevoie.

– Aș vrea să mă pot preface că toate astea nu se întâmplă. Că totul e un vis, iar când mă voi trezi vom fi din nou în Virginia Beach.

Vom fi. Nu știam dacă îl voi mai auzi vreodată folosind acel plural.

Brusc, o voce de femeie s-a auzit de pe hol.

– Hunter! Peyton are nevoie de tine.

Surprins, și-a lăsat mâinile să cadă de pe ale mele și s-a întors pe jumătate spre mama lui, care se apropia de noi.

– Nu poate să aștepte câteva minute?

Ea a zâmbit.

– Mă tem că nu.

Hunter s-a întors din nou spre mine, iar zâmbetul lui, minunatul lui zâmbet din colțul gurii, zâmbetul lui strâmb a reapărut.

– Scuze. O să vorbim mai mult mai târziu.

– Bine.

S-a îndreptat spre ușă.

– Vii? a zis când a ajuns lângă mama lui.

– Imediat. Quinn vrea să îi transmit Milei câteva lucruri, mai întâi.

A intrat în camera mea, iar eu, agitată, mi-am netezit repede bluza șifonată. Un detaliu mărunt, nesemnificativ, știam, dar era mama lui Hunter și, chiar dacă intuiam că era genul de persoană care și-ar fi manipulat și și-ar fi păcălit propriul copil, tot voiam să fac cea mai bună impresie posibilă. Deja cam irosisem ocazia de a părea o fată-complet-normală, prin faptul că eram un android, așa că trebuia să încerc să compensez prin orice alt mijloc.

– Vrei să stai jos? am zis și m-am grăbit să îi trag un scaun.

O mână pe umărul meu m-a oprit. M-am lăsat încet pe pat și am așteptat să facă la fel.

– Te-ai instalat confortabil?

S-a foit pe marginea patului, cu privirea spre ușă. Am ridicat din umeri. Am sesizat o relaxare în umerii mei, în ținuta mea, de parcă o povară imensă tocmai ar fi fost ridicată de pe mine. Poate că eu și Hunter aveam de parcurs un drum lung, să ne recuperăm relația, dar cel puțin exista această posibilitate.

– Mai bine decât mă așteptasem, date fiind circumstanțele.

Zâmbetul ei mi-a amintit de zâmbetul lui Hunter: ușor într-o parte, dar plin de căldură sinceră.

– Bun, mă bucur.

M-a bătut pe umăr, înainte să-și pună din nou mâinile în poală. A tras aer în piept, iar zâmbetul a dispărut. M-am încruntat.

– Ce s-a întâmplat? Quinn are vești proaste?

Mâinile ei s-au încleștat.

– De fapt, mă tem că eu am. Mila, am vrut să te prind singură pentru că voiam să vorbim despre Hunter. Ți-a spus ceva despre trecutul lui?

– Te referi la tatăl lui adevărat?

A aprobat.

– Deci știi. Bun. Cred că asta o să îmi ușureze misiunea.

A zâmbit din nou, dar de data asta ochii ei erau triști.

– Mila, văd ce simți pentru Hunter și ce simte el pentru tine.

S-a oprit, iar eu am așteptat tăcută, încercând să pretind că stomacul meu nu tresărise de bucurie. Ce simțea pentru mine? Asta însemna că simțea la fel ca mine?

A oftat greu și și-a adunat umerii. De parcă s-ar fi pregătit pentru ceva.

– Văd și nu pot lăsa lucrurile așa.

Stomacul meu s-a strâns.

– Ce vrei să spui?

Mi-a evitat privirea.

– Cred că știi ce vreau să spun. Hunter a suferit mult. Tatăl lui, care e o ființă oribilă; adaptarea cu un tată vitreg; apoi asta, pe care sunt sigură că o vede ca pe încă o trădare. Merită o șansă la o viață normală, o viață fericită. Poate că îți pare puternic, dar eu am văzut rănile lăsate de tatăl lui. Sunt adânci.

Mi-am strâns degetele pe așternut, cu o strângere în gât.

– Dar niciodată nu i-aș face rău...

– Nu intenționat, sunt sigură, a intervenit. Dar nu l-ai rănit deja mințindu-l?

O lovitură în inima mea.

– Și brațul lui?

Două.

– Nu l-ai pus în pericol, prin faptul că nu i-ai spus adevărul?

O lovitură direct în inimă.

– Poate că noi nu suntem o amenințare, dar generalul Holland cu siguranță că este.

Străpunsă.

Am deschis gura să protestez, dar nu am găsit cuvintele. Fără argumente. Chiar dacă unele dintre cele spuse de ea erau ipocrizii.

– Uite ce e, știu că trebuie să fie greu pentru tine și îmi pare rău să fiu eu cea care îți spune asta. Dar în

adâncul tău sunt sigură că înțelegi. El merită o fată pe care să o poată iubi cu adevărat, cineva mai... ca el. Cineva care nu aduce haos în viața lui, cum a făcut tatăl său. Dacă într-adevăr ții la fiul meu, te rog... lasă-l.

În timp ce vorbea, ochii ei parcă mă implorau să o iert. Dar nu era nimic de iertat. Nimic, cu excepția adevărului. Iar adevărului, așa cum învățasem, nu îi pasă cum te face să te simți. Adevărul putea fi brutal. Nu, nu aveam argumente, pentru că în adânc înțelegeam. În adânc, știam că avea dreptate. Nu asta îmi spusesem și eu tot timpul? Știusem că era dovadă de egoism să îl implic pe Hunter. Știusem că îi risc viața. Știusem că nu trebuia să fim împreună. Dar îmi doream atât de mult ca logica să dispară. Să mă înconjor doar cu emoțiile mele, astfel încât să mă pot desfăta cu felul în care el mă făcea să mă simt.

Mi-am lăsat capul în jos. De-a lungul timpului, făcusem alegeri, dar niciuna bazată pe adevăr. Iar adevărul era că eu nu eram bună pentru Hunter. Adevărul era că trebuia să îl las în pace. Dar nu înainte să îi pun o întrebare importantă.

– De ce? am întrebat simplu.

Sprânceana ei dreaptă s-a arcuit.

– De ce ce?

– Dacă Quinn mă voia atât de mult, de ce nu m-ați luat imediat de la Dairy Quinn? De ce l-ați încurajat pe Hunter să mă cunoască?

Am observat cum fața ei s-a încordat, cu fiecare adăugare a mea, dar am continuat, sperând că a înțeles bine, deși se cam foia.

– Eu doar... nu înțeleg.

– Noi doar urmam ordinele, a zis impasibilă.

– Asta ce înseamnă?

– Aș vrea să îți pot spune. Și lui Hunter. Și el m-a întrebat același lucru.

Am simțit cum o mână mi se așază pe umăr și mă strânge.

– Quinn e singura persoană care îți poate da această informație.

Patul a scârțâit când s-a ridicat, iar eu am auzit pași care se retrăgeau spre ușă. Fără să înalț capul, am strigat pe un ton neutru:

– Ea chiar voia să îmi spui ceva?

– Da, a zis încet. Voia să îți spun că Daniel a plecat.

Asta m-a făcut să ridic capul.

– A plecat? Unde?

A fluturat din mâini.

– A plecat. I-ar fi zis că apropierea de tine e prea grea, având în vedere... mă rog, știi tu.

Nu am răspuns. Doar mi-am pus capul în mâini și am lăsat durerea să mă cuprindă. Nu recunoscusem față de mine, până în clipa aceea, că sperasem să reconstruiesc un fel de relație cu Daniel. Ce prostie, am știut. Niciodată nu mă văzuse ca pe o fiică, la fel cum Hunter nu mă va vedea niciodată ca pe o iubită. Pentru că toți văzuseră clar un lucru pe care eu nu îl văzusem până în clipa aceea. Nu eram om și niciodată nu aveam să fiu. Dar părțile umane pe care le aveam? Erau inutile. Nu, mai rău decât inutile. Dăunătoare. Toți cei la care țineam

sau care țineau la mine sfârșeau prin a suferi. Mama. Lucas. Hunter. Iar acum Daniel.

Și unde ajungeam cu asta? Ce îmi rămânea? În afară de suferință, de această teribilă durere?

Respirația mea a devenit sacadată, în timp ce mă luptam pentru ceva, orice, care să îndulcească agonia. Aș fi vrut să pot smulge, pur și simplu, toată acea durere și să o bag undeva într-o groapă. Toată speranța mea dispăruse. Mă păcălisem în tot acel timp. Nimeni nu avea să mă accepte vreodată așa cum eram. Nimeni nu avea să mă iubească pentru ceea ce eram.

Am izbit patul, din nou și din nou, până când salteaua a devenit o grămadă de găuri. Ce risipă. Atâtea sentimente egale cu zero. Dacă aș fi putut să le canalizez spre ceva productiv. Dacă aș fi putut să îmi împiedic inima să se simtă de parcă ar fi fost sfâșiată bucată cu bucată.

Apoi, mi-am amintit. Quinn. Ea avea soluția pentru mine. Ea avea un scop. O cauză. Tot ce trebuia să fac era să mă supun upgrade-ului, iar apoi Holland, cel care mă trimisese în această gaură neagră a disperării, care-i făcea pe toți cei din jurul lui să sufere, fără remușcare, avea să plătească. Dacă eu eram egoistă, el era un narcisist absolut, unul de primă clasă.

Dacă nu puteam să îl am pe Hunter sau o adevărată viață umană, atunci sentimentele mele erau inutile, oricum. O reamintire dureroasă, chinuitoare a tot ce nu puteam avea. Cum puteam să mă gândesc la ceva, la orice, când puteam să jur că inima mea avea milioane de fisuri, iar în final avea să se transforme în praf? Cum puteam să gândesc logic, când simțeam că toată ființa mea era pe cale să se despice? Emoțiile mele... nu puteam să funcționez cu ele. Nu puteam să respir, nu puteam să gândesc.

Quinn avusese dreptate. Emoțiile mele trebuiau să dispară.

– Cred că iei o decizie foarte înțeleaptă. Sunt foarte mândră de tine, a zis Quinn, în timp ce mă pregătea, pe o masă, o oră mai târziu. Reacțiile tale emoționale sunt zdrobitoare și nu ai nevoie de așa ceva. În felul acesta o să te poți concentra pe Holland. Nu te vei mai simți vinovată pentru moartea lui Nicole.

Nu doar moartea mamei. Și a lui Trei. O parte din mine despre care aflasem abia când fusese prea târziu. Și era vina mea pentru amândouă.

Nu. Vina lui Holland.

În timp ce stăteam acolo, îndoielile mele inițiale au făcut loc unei porniri mai profunde, primare. O dorință tot mai mare de a-i cere lui Quinn orice știa. În fond, orice upgrade însemna putere, iar puterea însemna o șansă mai bună de a-l pedepsi pe Holland. Aveam de gând să-i permit lui Quinn să-mi scoată sentimentele, disperarea, durerea, și încă bucuroasă. Mă făceau să sufăr. Mă făceau să sufăr incredibil de tare. Iar în schimb îl voi distruge pe Holland. Reputația lui, viața lui, tot ce avea. Asta merita.

– Ești gata?

Upgrade. Funcționalitate îmbunătățită. Control emoțional. Diminuarea suferinței. Deși știam că trebuia să țin garda sus, m-am simțit vrăjită de ea. Am ridicat ochii lucioși și am aprobat.

– Gata.

Gata pentru Mila cea nouă, îmbunătățită. Gata să nu mai sufăr, o dată pentru totdeauna. Fața lui

Hunter mi-a apărut în minte, stârnind un dor imens. Mi-am îndoit degetele. Dorul nu ducea niciodată la ceva bun. Crea doar suferință și dezamăgire, distrugere și moarte. Singurul lucru după care voiam să tânjesc de atunci încolo era răzbunarea.

Mi-am pus mâinile în poală, alungând orice urmă de îndoială. Eu nu eram Sarah. Nu era nimic de salvat la mine.

– Quinn? Suntem gata?

A apărut Samuel, cu o ținută ceva mai neglijentă. Cămașa îi era șifonată, iar în ochi i se vedeau vinișoare roșii.

– Dap. Ai venit la țanc.

Samuel s-a oprit la câteva picioare de masă.

– Suntem... ești sigură că vrei asta?

Întrebarea părea să-i fie adresată lui Quinn, dar se uita la mine. Încet, intenționat, Quinn s-a ridicat în picioare. În ciuda staturii mici, ținuta ei sugera că avea gheare sub exteriorul drăguț, gata să atace. Evident, nu îi plăcea să fie luată la întrebări de către subordonați.

– Amândouă suntem foarte sigure, mulțumesc, Samuel.

Tonul tăios a alungat amabilitatea cuvintelor ei. Samuel a ignorat-o și a continuat să se uite la mine. A ridicat o sprânceană roșcată, de parcă mă îndemna să răspund. Nu înțelegeam de ce îi pasă. Nu după ce reușise ca locul meu de dormit să fie schimbat. Poate că acolo, în laborator, nu îl incomodam.

– Da.

Umerii i s-au lăsat un pic, înainte să se îndrepte.

– Bun. Să trecem la treabă, a zis el, brusc serios.

Quinn se uita la el cum umblă cu instrumentele, înainte să ofteze.

– Așa va fi mai bine. Pentru noi toți. Dacă Holland credea că o să mă dau la o parte, pur și simplu, și o să fac ce vrea, m-a subestimat.

– Asta e răzbunarea ta, a mormăit Samuel în barbă.

Respirația lui Quinn s-a oprit, iar expresia ei a devenit furtunoasă. Am crezut că va spune ceva, dar m-a surprins uitându-se la mine și atât.

– În regulă, atunci. Să facem upgrade-urile.

Upgrade-uri. Încă o dată, cuvântul mi s-a învârtit prin cap, iar în adâncul meu s-a trezit o foame. Cândva, orice referire la funcțiile mele de android ar fi umplut de jenă venele mele fabricate. Acum, simțeam doar putere.

Mintea mea rătăcea, în timp ce ei s-au pus pe treabă. O auzeam pe Quinn vorbind. Îmi spunea cum Holland o contactase, de fapt, să o întrebe dacă putea să îl ajute cu „proiectul” lui pierdut, cum mă numise el. Îmi spunea că o să-l dăm în vileag, de prost ce era, și o să-l trimitem unde îi era locul, prin umilire publică. Îmi spunea să nu-mi fac griji, pentru că totul va fi bine. Îmi spunea că nu va trebui să mai îndur suferință emoțională.

Poate că în final amândouă vom fi mulțumite.

Cel puțin eu nu voi mai suferi.

– Bun, prima parte s-a rezolvat. Acum, următoarea. E timpul să-ți schimbăm configurația emoțională.

Configurația emoțională. M-am gândit la Hunter, la mama și am simțit o cascadă de durere. Eram pregătită pentru insensibilitate.

– Nu îți oprim emoțiile, să știi, doar ți le controlăm cu un nou microcip. Stabilim un prag nou pentru toate emoțiile care te-ar putea afecta sau te-ar putea face să suferi.

Am zărit sclipind dinții lui Abby, în timp ce își mesteca buza.

– Care e rostul?

Ni se alăturase în timpul procedurii. Quinn nu s-a sinchisit să o privească.

– Suferă, ăsta e rostul. Crezi că e de ajutor sau măcar necesar?

– Dar îi păstrezi unele dintre emoții? a întrebat Abby.

– O, da. Furia. Și ura. Acestea îi vor oferi energia necesară să-și ducă la îndeplinire treaba.

În timp ce îi ascultam cuvintele, mă întrebam ce voia să spună. Putea cumva să apese câteva butoane, să implanteze un întrerupător și, pam! Durerea mea avea să dispară? Chiar voiam asta, presupunând că va funcționa? Îmi doream asta? M-am gândit la mama. La Sarah. La partea din mine pe care o ucisesem. Un pumn mi-a strâns inima, a scos viața din ea și am concluzionat că da. Aș fi dat orice ca totul să dispară.

Privirea lui Quinn era vigilentă, de parcă putea să vadă conflictul din interiorul meu.

– Nu-ți face griji, mi-a spus, o să-l batem pe Holland la propriul joc. O să reușim acolo unde el a dat greș. Nu crezi că e timpul să plătească pentru ce i-a făcut mamei tale?

Nu doar ce îi făcuse mamei, ci și felul în care mă asmuțise împotriva lui Trei, împotriva mea. Și, brusc, totul mi s-a părut prea greu de suportat. Să o văd pe mama murind. Să o văd pe Trei – pe Sarah – cum se topește. Mai erau mama și Jensen, amintiri pe care le simțeam, dar nu puteam să ajung la ele. Și mai erau amintirile la care puteam să ajung, dar îmi doream să nu le fi văzut niciodată. Sânge. Moarte. Eu, când iroseam prețiosul timp cu mama, fiind morocănoasă. Era chiar și o fată pe care nu o cunoșteam, dar a cărei viață era pentru totdeauna legată de a mea. Împreună, ele protestau în interiorul meu, mă făceau să simt, să sufăr, să tânjesc și să sângerez, deși nu aveam sânge adevărat și, brusc, nu mi s-a părut în regulă, era prea mult, valuri copleșitoare de disperare, care mă trăgeau sub ele, îmi apucau gleznele și mă trăgeau în jos, până când n-am mai reușit să sper că voi mai ieși vreodată la suprafață.

Prea mult.

Voiam să dispară. Voiam ca totul să dispară. Ideea că măcar o dată aș putea alunga sentimentele acelea care mă trăgeau într-o groapă a disperării suna ca o salvare pentru mine. Eram android, iar acum legăturile mele umane fuseseră tăiate. Nu voiam ca emoțiile să-mi amintească ce pierdusem. Și cât de mult mă afectase acea pierdere.

Sarah. Auzeam numele șoptit în capul meu, de parcă îmi dojenea alegerea, iar eu am ezitat. O parte din mine era umană, la urma urmei. O parte din Trei fusese umană. Iar eu o ucisesem.

Mâinile mele s-au încleștat.

Quinn s-a încruntat.

– Gândește-te la Holland. Sau la răzbunare. La cât de mult îl urăști.

Emoțiile s-au aprins repede, în clipa în care mi-am amintit fața lui Holland. Îl uram cu fiecare fibră a ființei mele.

– Bun. Perfect. Acum, stai nemișcată, a zis Quinn.

A schimbat câteva ace, de data asta, în apropiere de spatele craniului meu, apoi s-a întors la computer. Am auzit un clic, apoi am simțit ceva cald și o vibrație puternică prin cap, concentrată doar pe o suprafață mică. A urmat un bâzâit electric, care s-a înfășurat ca o rețea, până când a înconjurat toată acea porțiune a creierului meu. Quinn umbla la butoane, în timp ce rețeaua se strângea. Alți membri ai grupului intrau și ieșeau, cu excepția lui Abby. Ea rămăsese lângă mine, răsucind în jurul degetului o șuviță de păr blond, cu privirea fixă. Din când în când, se încrunta, dar în cea mai mare parte a timpului doar a stat acolo privind. În tăcere.

În cele din urmă, Quinn trebuie să fi fost mulțumită de informațiile de pe monitor, pentru că și-a întins brațele și s-a ridicat.

– Cred că totul e gata. Mila, ce simți în legătură cu pierderea mamei tale?

Am simțit ceva iritant, un spasm trecător. Dar parcă ceva îl împingea la loc, până când a rămas doar o amorțeală plăcută. Undeva, o voce slabă șoptea în capul meu, spunându-mi să mă lupt cu acel brusc atac de apatie. Dar de câte ori încercam, parcă mă loveam de un tavan, parcă emoțiile mele se izbeau de ușile unei cuști, până când se risipeau. Și odată calmul instalat m-am întrebat de ce să mă

lupt cu asta? De ce să alung ceva ce mă ajuta să dețin controlul, să mă ghidez mai mult după logică?

– Bine, am zis încet. Nu am detectat nicio urmă de revoltă.

– Minunat. Totul va funcționa foarte bine. Acum trebuie doar să fac o scanare și vom fi gata pentru următoarea fază.

A luat un scaner portabil, asemănător cu cele pe care le-am văzut în aeroporturi, și l-a mișcat în sus și în jos de-a lungul membrelor mele. S-a oprit în zona abdominală, cu o cută de nedumerire pe nas.

– Samuel?

– Da, am înțeles.

Tăcere, pentru un moment, timp în care el a scos acele din scalpul meu, apoi a zis:

– Poți să îl muți un pic spre dreapta?

Ea s-a conformat.

– Ce e?

– Vino și aruncă o privire.

Vocea lui părea serioasă.

– E totul în regulă?

Mai multă tăcere. În cele din urmă, Quinn a vorbit.

– Bine. Totul e în regulă. Doar o eroare de sistem. Acum, următorul.

L-am auzit pe Samuel târșâindu-și picioarele uriașe.

– Nu știu..., a început el, dar Quinn l-a întrerupt.

– Știu eu. Încă avem de făcut ultimul upgrade, apoi suntem gata.

– Următorul upgrade?

– Haide, să îi dăm drumul, a zis ea, ignorând întrebarea mea.

Am făcut ce mi-a cerut și am urmat-o afară din încăpere, apoi pe ușa de alături. Un spațiu mic. Și gol, cu excepția unui dulap metalic. Samuel a venit și el și, în timp ce eu mă așezam pe masa joasă, o sprânceană i s-a încruntat.

– Ești sigură de asta? a zis cu voce joasă, fără să își ia privirea de pe fața mea.

Quinn a scos un fel de haină groasă-ca-o-rochie și și-a tras-o peste cap. Era dintr-un material rigid. Ca un fel de scut.

– Nu-ți face griji, totul va fi bine.

Apoi, a băgat mâna în buzunar și și-a pus pe cap niște căști, pe care și le-a potrivit până a mormăit mulțumită. Dar era evident că Samuel nu era sigur că totul va fi bine.

– Pregătește-te, Mila, pentru asta, te vom adormi, a zis ea.

A deschis dulapul metalic și a scos un alt fel de cască. Aceasta era solidă, groasă. După ce mi-a pus-o pe cap, a conectat-o printr-un cablu de ceva din interiorul dulapului. Brusc, am simțit cum ceva îmi apasă craniul, croindu-și drum înăuntru și exercitând o presiune tot mai mare în interior. Apoi, am simțit o intruziune în mintea mea.

Somn.

O imagine a camerei mi-a apărut în fața ochilor. După care, deodată, parcă aș fi trecut la un alt nivel de conștientizare. Puteam să văd camera, pe Quinn și pe Samuel, dar nu înțelegeam nimic. Parcă doar eram acolo, în stare de adormire. Un urs care hibernează, așteptând să apară primele semne ale primăverii, să se poată trezi și el.

21

Restart.

Mi-am recăpătat cunoștința pe canapeaua din lounge-ul lui Quinn. Când am redevenit conștientă, am observat că ceva părea altfel la corpul meu. Mă simțeam mai grea, cumva. Iar undeva în mintea mea dădea târcoale o prezență străină. Ascunsă, dar clocotind de o forță neutilizată. Asta ar fi trebuit să mă îngrijoreze, dar... nimic. Nicio durere, nici urmă de neliniște. Totul părea calm, seren. M-am ridicat în fund, apoi în picioare. Mișcare, coordonare, corpul meu părea să funcționeze.

M-am învârtit prin cameră și am trecut în revistă ce era în jur. Totul era ca înainte, cu o excepție: poza cu Quinn și Holland dispăruse. Am simțit căldură în stomac, iar mâinile mi s-au încleștat. Nu era anxietate, dar părea că furia era încă în repertoriul meu emoțional.

Holland.

S-a auzit un clic. Am ridicat privirea, la timp să văd că ușa se deschide și intră Hunter. Corpul meu s-a încordat, pregătit să simtă durere, să se înece, să simtă durerea acută provocată de faptul că iubești pe cineva pe care știi că nu îl vei avea niciodată. M-am pregătit pentru valul de bucurie care mă copleșea mereu la vederea lui.

În schimb, am simțit un vid. Serenitate. Parcă vedeam un străin. M-am uitat la fața lui Hunter și am simțit... nimic.

Nici măcar ușurare.

– Quinn mi-a spus că ai fost supusă unei proceduri destul de serioase. Ești bine?

A traversat încăperea și s-a oprit în fața mea, apoi, după o ezitare, a mormăit „la naiba” și m-a tras într-o îmbrățișare strânsă, cu un singur braț. Am simțit greutatea brațelor lui, presiunea pieptului său pe al meu. I-am simțit mirosul de săpun și de lemn de santal, plus respirația în părul meu. Am perceput toate acestea și, totuși, în adâncul meu, nu am simțit nimic. Nicio tresărire. Doar un vid plăcut. Un adevărat vid.

Nu am ridicat brațele să îi întorc îmbrățișarea. De ce să mă sinchisesc? Doar am așteptat să termine.

Într-un final, a lăsat brațele în jos și s-a dat înapoi, încruntându-se. Și-a îngustat privirea și le-am văzut culoarea. Albastru deschis, cu o urmă de gri, am gândit clinic. Mai rară decât majoritatea culorilor întâlnite la ochi, dar nimic neobișnuit.

Mi-am amintit cum, odată, privindu-l în ochi, am simțit cum mă cuprinde o plăcere deosebită, dar nu am reușit să îmi aduc aminte și senzația respectivă. Și, cu toate că înțelegeam cuvântul plăcere, nu simțeam. Mi s-a părut ciudat. De ce privitul în ochii cuiva ar fi generat o altă reacție decât observarea culorii și a proporțiilor?

– Ce e? a întrebat el și s-a uitat la mine.

Am scuturat din cap.

– Nimic.

De data asta, în sfârșit, era adevărat. M-a studiat atent, de parcă ar fi căutat un semn pe fața mea. Picioarele lui s-au frecat de podea. Părea agitat.

Ciudat.

– Ești supărată din cauza mamei mele și a tatălui meu vitreg? Jur, habar n-aveam de viețile lor reale.

Umerii lui au căzut.

– Uite ce e, ai tot dreptul să mă urăști. Ai avut dreptate. Adică, poate că nu am făcut parte din acel grup, dar părinții mei... la început, n-au vrut să-mi spună nimic, dar până la urmă am obținut niște informații de la ei. Plănuiseră totul de la început. Tu ai fost motivul pentru care ne-am mutat în Clearwater. Când i-am spus lui Peyton că te-am văzut la Dairy Queen, a știut despre cine vorbesc, pentru că ei erau acolo încercând să te aducă înapoi. Apoi au decis că era mai bine să mă lase să mă apropii de tine. Să te studiez. Nu știau de ce mama ta te furase. Așadar, pot spune că spionam pentru ei. Deși nu știam. Și îmi pare rău. Îmi pare incredibil de rău.

S-a întins să îmi atingă brațul și l-am lăsat. Degetele lui erau reci pe pielea mea. Ușoare. Nu mi-au stârnit decât o senzație de apăsare ușoară.

– Nu contează, am zis.

Vocea mea suna liniară, goală. Cu un ton aproape robotic, deși era vocea unei fete, nu sunetul strident, digitalizat pe care îl auzisem imediat după ce fusesem atacată.

– E... ceva în neregulă? a întrebat și s-a apropiat.

M-am gândit obiectiv la întrebarea lui, apoi am ridicat din umeri.

– Nu. Nimic de care să știu.

Și-a lăsat mâna pe lângă corp, iar degetele lui au început să bată darabana pe coapsă. Un tic nervos, mi-am amintit. Îl făceam să fie agitat. Ciudat.

– Uite, știu că nu am reacționat prea bine la veștile tale și îmi pare rău. Dar trebuie să înțelegi ce șoc a fost pentru mine. Sigur, știam că ești altfel, dar cum aș fi putut ghici că tu...

Vocea lui s-a stins, așa că l-am ajutat să termine.

– Eram android?

– Exact.

Am ridicat din umeri din nou, imperturbabilă.

– Cum am spus, nu mai contează.

A înjurat în barbă.

– Contează, a zis, cu privirea ațintită spre mine. Doar pentru că nu ești ce mă așteptam nu înseamnă că toate sentimentele mele au dispărut, pur și simplu. Am fost supărat, m-a durut că ai mințit și, da, am fost un pic speriat de tot, dar am avut timp să mă liniștesc. Și mi-am dat seama că... încă țin la tine, Mila. Nu o să mint, să spun că știu ce înseamnă asta, dar m-am gândit că ar fi bine să afli.

Stătea acolo, parcă așteptând să răspund. Ceva a bâzâit la spatele capului meu, de parcă ar fi trebuit să reacționez la discursul lui. Am simțit... și altceva în afară de dezinteres.

A inspirat adânc, apoi mi-a luat fața în mâini.

– Urma să fugim împreună, îți amintești?

Mi-am amintit, dar ce nu reușeam să îmi amintesc era de ce crezusem vreodată că aceea era o idee bună. Eu să fug cu un băiat, un om, să facem... ce, mai exact? Ridicol. Inima mea a rămas mulțumitor neclintită, într-un mod plăcut.

– Mă tem că planul acela nu o să mai funcționeze. E extrem de ilogic.

A făcut ochii mari, înainte ca mâinile să îi cadă neputincioase.

– Ce ți-au făcut?

– Quinn mi-a făcut un upgrade, am zis simplu.

Privirea lui a trecut peste corpul meu, de parcă ar fi putut să vadă prin el.

– Ce fel de upgrade?

Programul meu mi-a spus să zâmbesc, așa că am făcut-o.

– Mi-a îndepărtat emoțiile problematice, să pot fi mai eficientă.

– Ți-a...

Vocea lui s-a stins, iar nările îi fremătau.

– Glumești, nu? E un fel de păcăleală.

– Nu. Glumele nu îmi mai par amuzante.

În cele din urmă, orice o fi văzut sau nu o fi văzut în ochii mei trebuie să îl fi convins, pentru că a început să scuture din cap.

– Nu. Nu, nu, nu.

L-am privit clinic, în timp ce el își exprima agitația, strângând pumnii și patrulând.

– Cum ai putut să o lași să facă asta? Erai bine – nu, erai grozavă – exact așa cum erai!

Am clipit.

– Nu îți amintești bine. Nu ți-a plăcut de mine când ai aflat că sunt android, am zis, să îl ajut.

– M-am înșelat. Și tu te înșeli. O să îți dovedesc.

Apoi, a traversat distanța dintre noi, iar buzele lui au aterizat pe ale mele, cu înverșunare. I-am permis să mă sărute. Am simțit atingerea limbii lui, căldura gurii lui. Căldura pielii lui pe a mea. Dacă înainte corpul meu își dorise să se ghemuiască și să se întindă, dacă înainte fusesem conștientă de senzațiile din trupul meu, acum am simțit... a apărut o amintire a momentului când Hunter m-a sărutat prima dată. Ceva s-a zbătut în acea porțiune micuță a creierului meu. Am simțit în piept cum inima încearcă să bată mai repede, să se zbată în lanțurile care o țineau. Tot mai puternic. Emoțiile s-au restrâns, iar ritmul a revenit la normal. Am lăsat în urmă dâra de regret. Sentimentele dureroase erau doar complicații inutile, iar Quinn avea dreptate. Nu am simțit nimic și mi-era mai bine așa. Să fiu sinceră, căldura pielii lui poate că ar fi fost plăcută, dacă mi-ar fi fost frig. Dar din moment ce frigul nu mă afecta...

Tocmai mă dădeam înapoi, să mă desprind din îmbrățișarea lui, când am auzit un accent familiar.

Accentul *lui*.

– Ceea ce facem azi aici...

L-am dat la o parte pe Hunter și m-am răsucit cu fața spre monitoare. Fața lată și ridată a lui Holland era reflectată în toate, explicând proiectul MILA. Vidul pe care îl simțisem mai devreme în mine era plin acum cu un amestec clocotitor de amărăciune, care își dorea cu disperare să erupă. Pumnii mei s-au strâns, când mi-am imaginat că îi strângeau gâtul.

– Bastardule! am mormăit printre dinți.

Furia mea era palpabilă, eliberatoare. În clipa aceea, aveam un scop, doar un scop. Voiam să îl distrug.

– Excelent, a zis Quinn.

M-am răsucit și am văzut-o în ușă, cu o expresie victorioasă. A zâmbit.

– Ai trecut micul meu test. Emoțiile inutile au dispărut, dar furia a rămas.

– Ce i-ai făcut? a întrebat Hunter.

– Am transformat-o în ceea ce am nevoie să fie, o armă mai eficientă.

Hunter a tras aer în piept, iar atenția lui s-a îndreptat spre mine.

– Tu... nu. Nu poți... nu e bine! Și Mila?

Quinn s-a apropiat și a pus o mână pe umărul meu.

– Ce e cu Mila? Nu crezi că îi e mai bine acum? De ce anume trebuie să îi pese, de fapt, Hunter? De tine? Un băiat care a abandonat-o când a aflat adevărul? De o mamă moartă, care nici măcar nu era carnea și sângele ei? De un tată care nu poate să se uite la ea? I-am făcut o favoare.

– Nu te preface că ai făcut asta pentru ea, a șuierat el, iar Quinn a râs.

– Da, bine. Crezi ce vrei. Am făcut-o pentru că avem nevoie de ea așa. Trebuie să îl facem pe Holland să plătească, iar revoluția pe care o va stârni ne va oferi ocazia perfectă să furăm și mai multă tehnologie de la Operațiunile Speciale. În fond, sacrificarea emoțiilor Milei e doar un preț mic.

– Nu tu trebuie să decizi asta!

– Ah, dar să vezi, nu eu am decis! Mila a făcut-o. A trebuit, altfel upgrade-ul nu ar fi funcționat. Creierul ei e prea complex pentru a fi modificat emoțional, dacă ea s-ar fi opus.

Quinn mi-a strâns umărul, apoi a strigat un ordin către cineva de pe hol.

– Teek, vino și ia-l pe Hunter. Asigură-te că totul e pregătit pentru testul final.

Teek a intrat, etalând o armă. Hunter, cu ochii pe mine, a ridicat încet mâinile în aer.

– Nu-i lăsa să îți facă asta, Mila. Te rog.

Vocea lui era incredibil de blândă. Imploratoare.

Vederea armei îndreptate spre capul lui a făcut ca în mine să tresară ceva într-un mod neplăcut. O altă armă, o altă persoană. Mama. De data asta, durerea s-a izbit mai tare de spațiul încătușat și, pentru o clipă, am simțit un imbold. A dispărut atât de repede, încât m-am întrebat dacă nu cumva mi l-am închipuit. Ceva legat de absența lui mi s-a părut în neregulă, dar n-aș fi putut spune de ce. Senzația de vid m-a învăluit din nou și m-am lăsat cuprinsă de îmbrățișarea ei seducătoare.

Teek a făcut semn cu arma, iar Hunter a ieșit din cameră. Ce comentariu prostesc, m-am gândit, în timp ce ieșea. Evident, procedura fusese deja finalizată.

– Unde e Daniel?

S-a uitat la mine atentă.

– Daniel e aici, dar... nu e disponibil momentan. Trebuie să execute testul final, să ne asigurăm că upgrade-ul tău emoțional funcționează perfect.

– Ai mințit? am zis.

O mică scânteie s-a aprins, dar s-a stins repede. Adevărul e că nu îmi păsa cu adevărat de Daniel, așa că minciuna ei în legătură cu el nu m-a afectat în vreun fel.

– Pentru binele tău. Să mă asigur că putem să ne atingem scopul suprem.

A făcut semn spre monitoare, unde rămăsese afișată fața lui Holland. Furia obișnuită m-a cuprins și am aprobat scurt. Era acceptabil. A așteptat ca Teek să vorbească prin stație, să afle dacă totul era pregătit. A confirmat, câteva minute mai târziu, așa că am urmat-o pe Quinn spre o intrare care ducea spre o încăpere pe care nu o văzusem încă.

La început, am zărit doar o cameră goală. Dar când am trecut de intrarea îngustă, spațiul s-a lărgit și am văzut ce era în interior. Sau, mai bine zis, atunci am ajuns înăuntru.

Surpriza mi-a făcut pieptul să tresară, m-a prins cu garda jos, dar mi-am revenit repede, când s-a lovit de limitele cipului meu. Undeva în stânga erau patru scaune așezate în rând. Iar pe scaune erau

patru oameni. Nu doar Daniel, cum mă așteptasem, ci și Sophia și Peyton.

Și Hunter.

Niciunul dintre ei nu a rostit o vorbă la apariția mea, și exista o explicație pentru asta. Toți aveau căluș, iar încheieturile și gleznele le erau legate cu sfoară subțire, dar aparent rezistentă. Perplexă, m-am încruntat spre Quinn.

– Ce înseamnă asta?

Quinn a așteptat ca ușa să se închidă după noi, înainte să se îndrepte relaxată spre un blat gol. Pe el se afla doar o cutie metalică. S-au auzit clemele, când a deschis-o, iar în clipa următoare a scos o armă. Orice urmă de amuzament dispăruse de pe fața ei și, pentru prima dată după mult timp, expresia ei a devenit serioasă. După ce s-a uitat la armă câteva clipe lungi, s-a întors și s-a oprit în fața mea.

– Acesta este ultimul test, Mila. Trebuie să știm că cipul funcționează în orice situație. După cum s-a dovedit, toți acești oameni știu prea multe și trebuie să le limităm acțiunile. Așa că e o situație în care ambele părți câștigă.

O situație în care ambele părți câștigă?

– Îmi pare rău, tot nu înțeleg.

Cu o grijă imensă, mi-a pus arma în palmă și mi-a apăsat blând degetele, până când am prins-o.

– E simplu, zău. O să vezi în curând. Teek, putem porni înregistrarea live?

Teek stătea în spatele unui birou, fluturând din degete.

– Trei, doi, unu... suntem live.

Quinn a ridicat privirea spre monitorul de pe peretele din față. Imaginea a prins viață și m-am văzut pe mine cu arma, pe Quinn și pe cei patru prizonieri. Teek probabil că activase camera video. Dar tot nu înțelegeam de ce.

– Acum, poți să îl aduci pe Holland pe celălalt monitor?

– Imediat... gata!

Monitorul din stânga a clipit, apoi deodată a apărut fața lui Holland. S-a scărpinat în cap și s-a încruntat la ecran.

– Nu văd nimic. Ce se întâmplă, Quinn?

Focul s-a aprins în mine. Nu o înregistrare, de data asta. O transmisie live.

Live.

Un mârâit s-a auzit din gâtul meu, răutăcios și înverșunat.

– Mă auzi? a întrebat Quinn.

Holland s-a încruntat.

– Te aud, dar nu văd absolut nimic. Nu știu de ce naiba trebuie să facem asta, oricum. Nu poți folosi un telefon, ca un om normal?

– Acum? a întrebat Teek.

Quinn a aprobat din cap o dată.

Am știut exact care a fost momentul în care Holland m-a văzut, pentru că s-a ridicat pe jumătate, iar falca pătrată i-a căzut.

– Jigodie, a murmurat. Ai găsit-o! Cum ai... stai, îmi spui asta mai târziu. De ce naiba nu e închisă? Reține-o, iar eu...

– Tu o să-ți pui fundul înapoi pe scaun și, de data asta, o să asculți și altceva, în afară de vocea ta, a zis Quinn.

Gâtlejul lui Holland a tresărit, iar obrajii lui s-au colorat în pete roșii, de furie. Dar, înțelept, s-a lăsat la loc pe scaun.

– Ce pui la cale? a șoptit el.

Ochii lui de vultur erau îndreptați spre mine. Bestia din mine s-a zbătut, s-a smucit, s-a ridicat ca într-un infern fierbinte. Fiecare celulă din corpul meu era conștientă că la distanță de doar câteva picioare, pe acel ecran, era persoana pe care o uram cel mai mult. Pumnii mei s-au strâns, picioarele mele s-au încordat, gata să lovească. Faptul că îl vedeam atât de aproape făcea ca toate sentimentele întunecate să se zbată în craniul meu și să îmi stârnească dorința de a stoarce și ultima picătură de viață din corpul lui sadic.

– Nu pun la cale nimic, a zis Quinn.

A venit repede spre mine și a pus pe umărul meu o mână cu manichiură îngrijită.

– Te fac de râs. Apropo, înregistrăm fiecare detaliu. Ah, nu te grăbi. Dacă ieși, lucrurile tot se vor întâmpla, așa cum au fost planificate, dar în loc să-ți dau de ales o să fiu obligată să trimit tuturor superiorilor tăi o înregistrare video a eșecului tău minunat. O să o trimit către DOJ [2]. De fapt, să o vadă toată țara. Răul va fi făcut, chiar dacă tu nu vei fi în zonă să vezi. Cel puțin dacă rămâi o să-ți dau de ales.

În capul meu, dincolo de suprafață, ceva puternic s-a răsucit, așteptându-și timpul. Nerăbdător să fie eliberat. Aveam să îl distrug pe Holland și aveam să savurez totul. Aveam să umplu acel gol din mine cu durerea lui. Cu suferința lui.

Holland s-a ridicat, și-a îndreptat umerii, încercând să pară impasibil.

– Ai programat vreun show ciudat? i-a zis lui Quinn, dar am văzut că dinții i s-au încleștat pe guma pe care o mesteca, în timp ce își scărpina palma cu degetul arătător. O mișcare obsesivă, repetitivă.

– Bărbatul acesta este generalul Holland, din armata americană, a început ea, privind drept în cameră. A încercat să ascundă americanilor unele lucruri și cred că a venit timpul ca ei să afle adevărul. Acest bărbat nu doar că a creat o armă care a costat multe milioane, o armă din domeniul roboticii, dar a lăsat-o să fugă, punându-vă pe toți în pericol. Apoi, a încercat să mușamalizeze totul, știți de ce? Pentru că îl interesează mai mult să își salveze fundul decât orice altceva.

Holland stătea nemișcat, cu umerii trași. Dar obrajii lui se umpleau din nou de roșeață.

– Fata aceasta de aici, a zis ea și a împuns cu degetul în umărul meu, poate că arată ca o adolescentă normală, dar nu e. Este periculoasă. E o armă. Un experiment în domeniul roboticii. Mila, arată camerei portul tău USB.

Camera video s-a răsucit, în timp ce Teek a tastat comanda.

– Acum, vă voi demonstra că generalul a pierdut controlul asupra echipamentului său scump. Mila, arată-i arma.

Am ridicat arma și l-am lăsat pe Holland să o studieze.

– Acum urmează partea care îmi place cel mai mult. Generalul Holland nu este doar un egomaniac care nu se poate controla, e și hoț. Cu ani în urmă, el a furat acest proiect de la mine. Ideile mele, cercetările mele. A creat acest android, MILA 2.0, dotat cu emoții. Dar el și echipa lui au dat greș. I-au conferit prea multe emoții, au făcut-o să simtă prea mult. Ea a fugit, apoi, după ce a prins-o, și-a dat seama de greșeala făcută și a încercat să o repare. Nu a reușit, desigur. Așa că am reparat eu ce nu a putut el. Am scos toate emoțiile care o încetineau pe Mila și, astfel, am transformat-o în arma eficientă pe care generalul Holland nu a fost în stare să o creeze. Acum, o să vă demonstrăm asta. Teek, focalizează pe prizonieri.

Camera s-a rotit spre cei patru ostatici cu căluș legați de scaune, iar Holland a înjurat.

– Ce...

– Deci, iată ce se va întâmpla, a continuat Quinn, ignorându-l complet. Mila o să-i execute pe prizonieri, ca demonstrație a succesului meu. Desigur, poți împiedica asta în orice moment, dacă îmi dai codurile de acces la conturile serviciilor.

Va executa prizonierii. De ce suna complet greșit? În același timp, ceva întunecat s-a răsucit în mine și m-am uitat cum transpirația curge pe fața ciupită a lui Holland. Când l-am văzut foindu-se, am simțit adânc în mine un val de putere. De data asta, eu dețineam controlul.

– Iisuse, a șuierat el. Tu ești Vita Obscura.

Ea și-a aranjat părul și a râs, apoi a aplaudat de trei ori.

– Ah, în sfârșit, și-a dat seama. Știam că o să îți dai seama, în cele din urmă.

– Extorcare, Quinn? La asta ai ajuns? Știi că nu pot să îți dau codurile acelea.

Ea a ridicat din umeri, cu o mișcare grațioasă.

– Atunci, cred că toți o să moară, iar eu voi fi obligată să fac publică această filmare. Ia-ți adio de la carieră – de fapt, de la viață.

Un alt val de transpirație pe fața lui.

– Nu o să o faci. Ar însemna să-ți semnezi propria condamnare la moarte.

Ochii ei au sclipit, iar zâmbetul i-a dezgolit dinții.

– Atunci o să mor fericită, știind că te-am tras după mine. Sunt dispusă să-mi asum riscul. Am oameni care vor continua în numele meu, vor elibera tehnologia și o vor oferi celor mulți.

În vocea ei se auzea convingere, iar bărbia i-a rămas ridicată. Nu bravează, m-am gândit clinic. Chiar și de la distanță și prin intermediul unui ecran, Holland a văzut asta.

Quinn a plecat de lângă mine și s-a dus în fața prizonierilor.

– Acum, cine va fi primul? a zis ea, în timp ce privirea ei îi inspecta pe rând. Cred că vom începe cu cineva care contează mai puțin, să îți dăm timp să te încălzești. Peyton, a anunțat ea și s-a întins să îi scoată călușul. Vreun ultim cuvânt?

Peyton s-a întors spre Sophia, căreia îi curgeau lacrimi pe obraji, apoi spre Hunter, care privea drept în față, cu stoicism.

Încă un spasm în capul meu, de data asta, mai puternic. Dar limitele impuse în mintea mea l-au atenuat imediat.

– Îmi pare rău, a zis Peyton. Hunter, ai avut dreptate. N-ar fi trebuit să te bag în asta.

M-am uitat la ei, am simțit un alt val de emoție, de nedreptate absolută. Pielea mea s-a înfiorat, înainte ca senzația să dispară. Apoi... binecuvântatul vid. Privirea mea s-a dus spre Daniel, care s-a uitat în ochii mei fără să clipească. Nu părea speriat sau alarmat. Părea... trist. Și chiar dacă probabil că nu era adevărat, am avut impresia că tristețea lui nu era pentru el, ci pentru mine.

Am clipit și am scuturat din cap. Ce idee ciudată.

– Mila, dacă a mai rămas ceva din tine... îmi pare rău că am făcut o greșeală atât de mare. Te rog, nu face asta. Nu în fața familiei mele.

Un discurs simpatic. Puteam să admir sinceritatea. Quinn a făcut semn cu capul spre mine, să mă încurajeze să încep.

– Știi ce trebuie făcut, a zis încet.

Degetele mele s-au strâns pe armă și au eliberat trăgaciul. Un discurs simpatic, dar în ce mă privea era unul irosit. În cealaltă parte a camerei l-am văzut pe Samuel cum tresare și întoarce capul. Hunter a prins viață atunci, încercând să se elibereze. Dar cuvintele lui erau înăbușite de căluș. În zona îngrădită a creierului meu, o voce încerca să strige. Nu era bine ce făceam. Nu era bine deloc. Dar nu reușeam să simt de ce și, fără

emoție, nu puteam să mă împotrivesc. Ceva țipa dintr-un loc adânc, bine îngropat și mă îndemna să mă eliberez de cătușele pe care le folosise Quinn să mă lege. Dar de fiecare dată când simpatia sau vina dădeau năvală și încercau să mă îmboldească, dispăreau la fel de repede.

Simțeam de parcă ar fi trebuit să îmi pese, de parcă îmi scăpa ceva esențial.

– Asta se întâmplă atunci când guvernul nu reușește să își controleze tehnologia și nu o împarte cu ceilalți. Le intră în capete. Creează un pericol pentru noi toți. O să vă arătăm exact cât de periculoși sunt.

Vocea ei s-a auzit prin cameră, mai tare și mai tare. A întins mâinile, de parcă îndemna mulțimea să i se alăture.

– Guvernul vă dă la o parte. Armata vă dă la o parte. Dacă eu am putut să fur atât de ușor această armă, nu credeți că și dușmanii noștri pot? Trebuie să facem guvernul să renunțe să ia decizii în numele nostru și să nu mai controleze toată tehnologia. Această tehnologie ar trebui să fie gratuită.

A tras aer în piept, apoi a zis:

– Uneori, pentru a sublinia ce ai de spus, trebuie să faci sacrificii. Mila, te rog să îndrepți arma spre Peyton.

Fără să îmi pese, degetele mele au strâns arma. Mâna mea s-a ridicat, într-un arc lent și sigur, până când țeava a fost îndreptată direct spre centrul frunții lui Peyton. Aerul era dens, plin de teamă și transpirație, iar pe sub căluș auzeam un scâncet gros dinspre Sophia.

– Quinn, asta e nebunie! Ți-ai dovedit punctul de vedere. O să te primim înapoi, ba chiar o să-ți recunosc rolul în cercetare. Hai să vorbim despre asta, a strigat Holland, dar Quinn l-a ignorat.

L-am ignorat și eu. Pentru că țineam arma îndreptată spre capul cuiva și, în loc să mă simt îngrozită sau tristă, sau să simt orice alt sentiment oribil, o energie parcă electrică îmi trecea prin mâini. Putere. În clipa aceea o aveam. Și nu voiam să renunț la ea.

– Ultima șansă. Holland, vrei să-mi dai codurile?

Tăcere.

Quinn a oftat.

– Îmi pare rău, Peyton. Să sperăm că o să găsești reconfortant faptul că moartea ta va ajuta mai departe cauza.

Peyton a înghițit greu și a închis ochii.

– Foc.

Fără emoțiile care să mă oprească, a fost simplu. Floare la ureche. Pur și simplu, am tras piedica și am eliberat glonțul. Un mic cerc roșu s-a format în mijlocul frunții lui Peyton, înainte ca trupul lui să se zbată pe scaun. O clipă mai târziu, a rămas nemișcat, în timp ce în spatele meu o fată a țipat.

M-am holbat la el și ceva întunecat s-a chircit în mine. Ceva nu era bine, simțeam. Dar sentimentul continua să fie ținut captiv în spatele unei bariere din mintea mea. O piedică ce ținea totul în șah.

– Of, Doamne. Of, Doamne, of, Doamne, repeta cineva printre suspine.

Abby. Apoi, s-a auzit sunetul unor pantofi care loveau podeaua rapid. Alergau.

– La dracu', Quinn! Arma aceea nu trebuia să fie încărcată! Ce ai făcut?

Protestele veneau dinspre Samuel.

– Schimbare de planuri, a zis ea. Chiar crezi că Holland ar fi fost impresionat de o falsă etalare de forță? Te rog. Cum spuneam, uneori, trebuie făcute sacrificii, pentru atingerea scopului final.

– Nu așa, a șoptit Samuel, cu privirea îngrozită ațintită spre silueta fără viață a lui Peyton.

– Ba da, exact așa, i-a trântit-o ea. Orice e nevoie. Nu poți fi revoluționar dacă nu ești dispus să suporți pierderi. Maturizează-te, Samuel.

Liniștea a devenit densă, spartă doar de gemetele Sophiei. În apropiere, Hunter privea drept în față, fără țintă. De parcă ar fi fost deconectat.

Pulsul meu continua să aibă ritm normal.

– Dacă asta înseamnă să te maturizezi, eu am terminat aici.

Cu asta, Samuel s-a întors și a plecat cu pași hotărâți.

– Să nici nu te gândești să te întorci cu o armă, Samuel. Am gărzi afară, a strigat Quinn după el.

Răspunsul a fost tăcerea.

– Acum, următorul.

S-a oprit un pic în fața lui Hunter, apoi s-a întors spre Daniel.

– Cred că Daniel va urma. Îl lăsăm ultimul pe cel mai important.

I-a luat călușul.

– Tu? Vreun ultim cuvânt pentru fiica ta fabricată? Ce poetic, sincer. Că o parte din Sarah va fi responsabilă de sfârșitul tău. La urma urmei, tu și Nicole ați fost responsabili pentru crearea ei... și a Milei.

Am ascultat fără interes, așteptând ca ea să termine, astfel încât să pot continua. Daniel nu a răspuns provocării, în schimb, s-a concentrat asupra mea.

– Mila, am greșit când te-am adus la Quinn. Mama ta m-ar urî în clipa asta... și pe bună dreptate. Ea întotdeauna a avut dreptate.

S-a oprit, și-a dres vocea.

– Îmi pare rău că nu am ascultat-o. Indiferent ce se întâmplă, vreau să știi că ești fiica mea. Am încercat să resping asta, pentru că doare al naibii de tare, dar e adevărat.

Cuvintele lui au avut ecou în mine. Știam totul despre încercarea de a respinge durerea. Nu puteam să îl învinuiesc.

– Ascultă, trebuie să te împotrivești. Sarah, dacă ești acolo... te rog. Nu te lăsa. Ești mai bună de atât. Ai făcut ceva teribil, dar dacă îi îndeplinești planul până la capăt... nu există cale de întoarcere. Mă auzi? Niciodată nu o să te poți întoarce cu sufletul întreg.

Voiam să mă împotrivesc, dar nu puteam. În mine nu rămăsese nimic care să îmi dea această dorință.

– Eu nu am suflet, am zis.

Din nou, un mic spasm al inimii, unul care a dispărut repede.

– Nu e adevărat! Dacă oamenii au suflet, şi tu ai. Mila? Mila, sper că mă auzi.

La început, am crezut că vocea era rodul imaginației mele. De parcă, în cele din urmă, aș fi cedat... sau doar aș fi visat. Apoi am auzit-o din nou. O voce profundă. Una masculină, familiară.

Lucas? am formulat întrebarea în minte.

– Nu avem mult timp. O să te ajut să scapi de acel cip. Doar... lasă-mă o clipă.

În spatele creierului meu, acolo unde Quinn umblase cu acele și inserase cipul, am simțit cum se mișcă ceva. Acel ceva penetrant. O prezență nouă.

– Quinn, în iad există un loc special pentru tine, împreună cu Holland, a zis Daniel, cedând.

Ea a scuturat din cap nerăbdătoare.

– Nu înțelegi. Niciodată nu ai crezut cu adevărat. Mergi la revoluție știind că vor muri oameni. Așa funcționează. Ar trebui să mori mulțumit, știind că ai susținut cauza. Dar ești un laș, ca majoritatea.

– Cipul din capul tău controlează tot. Mișcările tale, emoțiile tale. Încerc, dar trebuie să mă ajuți. Trebuie să simți, ca să te împotrivești.

Cum? Cum să mă împotrivesc? Și... poate că nu voiam. Nu îmi doream ca Daniel să moară, dar poate că... poate că era mai simplu decât

alternativa. Cel puțin când îl voi împușca nu mă va durea în interior.

Și, sinceră să fiu, nici nu îmi doream cu adevărat să nu moară. Mâna mea s-a ridicat, parcă după propria voință.

– Gândește-te la ceva puternic. Ceva... cineva... care îți stârnește anumite sentimente. Mama ta?

O bătaie ca o darabană, în spatele capului meu. Mai puternică. Și mai puternică. Mama. Darabana a devenit și mai puternică, lovindu-se de îngrădiri.

Îngrădirile au rezistat, dar sub atacul constant am simțit foarte slab cum cedează.

– Bun, dar nu e suficient. Mai încearcă. Gândește-te la lucrurile care te-au făcut să te simți cea mai fericită. Sau cea mai tristă. Oricare dintre ele, doar încearcă să simți.

Mama, spunându-mi să trăiesc, cu ultima ei suflare.

Buzele lui Hunter lipite de ale mele.

Pe plajă, rotindu-mă cu ai mei, cu bărbatul din fața mea. Bărbatul pe care îl amenințam cu o armă. Stropindu-l cu apă pe Hunter, alergând spre valuri.

Respingere. Trădare. Suferință.

Bucurie. Dragoste. Integrare.

Hunter, cerându-mi să fug cu el...

De data asta, presiunea a explodat și o fisură mică s-a format prin îngrădiri. Dincolo de emoțiile mele îngrădite, care creșteau, care încercau din răsputeri să se elibereze, am simțit cum bariera cedează.

– Holland, ești pregătit să cedezi?

Liniște, dinspre monitor.

– Asta e. Aproape că am reușit, orice faci, funcționează. Nu te opri. Bine sau rău, doar să fie intens.

Cuvintele lui au trezit în mine o conștientizare surprinzătoare. Nu doar dragoste-durere. Nu doar bucurie-teamă. Pentru a obține ceva bun, trebuie să treci și prin rău, pentru că, fără să ajungi jos înălțimile nu există, nu pot exista. Toate emoțiile sunt esențiale pentru viață. Toate.

Șuvițe din părul blond al mamei, pătate de sânge.

– Nu regret nimic.

În foc, panicată, căutându-i pe mama și pe tata, într-o perdea neagră de fum.

Bucurie. Dragoste. Integrare.

– Bine, atunci. Mila, foc.

Presiunea a explodat, iar limitele s-au făcut bucăți, exact când degetul meu a tresărit pe trăgaci. Am văzut cum ochii lui Daniel se deschid, iar gura i se cască, așteptând să fie lovit de glonț.

Nu!

Inima mea a înghețat, iar groaza și-a înfipt ghearele în spinarea mea. Era prea târziu?

Mama. Hunter. *Dragoste.*

– *Gata!* a exclamat Lucas.

Breșă de securitate detectată, a clipit avertismentul roșu în capul meu.

Exact când degetul meu a apăsat pe trăgaci.

22

Într-o fracțiune de secundă am simțit în cap un val de electricitate statică, parcă era vuietul unui râu. O creștere instantă a presiunii. Apoi, eliberare, când chipul a explodat. Mi-am smucit capul într-o parte, să nu îl văd pe Daniel. Glonțul a șuierat pe lângă urechea lui. Abia când sentimentele au umplut vidul, învăluindu-mă într-un haos de emoții, mi-am dat seama cât de mult îmi lipsiseră.

– Cum... a început Quinn.

A scuturat din cap furioasă.

– Nu contează. Activează închiderea automată.

Mi-a luat o secundă să înțeleg ce se întâmpla, iar secunda aceea m-a costat. Până să înțeleg, era prea târziu să mă opun comenzii deja rostite.

Închidere automată inițiată.

Chiar înainte să se întâmple, mi s-a părut că îl aud pe Lucas.

– Mila? Ești bine?

Dar îl auzeam atât de slab, aproape ca un bâzâit. Apoi, bâzâitul a crescut, mai tare, mai tare... până când o tăcere liniștitoare i-a luat locul.

Mă plimbam pe lângă apă, cu buzele lipicioase de la vata de zahăr. Mâna mamei îmi ciufulea părul,

care era aspru de la apa sărată a mării.

– Cineva o să aibă nevoie de o baie în seara asta, m-a tachinat ea.

M-am răsucit și am scos limba, apoi mi-am împins în față mâinile pătate cu zahăr roz, să le prind pe ale ei. Ea a țipat și a încercat să fugă, dar tata a prins-o din spate, râzând.

– Prinde-o, Sarah. Știi că adoră să fie lipicioasă.

Am chicotit, când mama a încercat să-și elibereze mâinile, dar atenția mi-a fost atrasă de cineva care țipa. Un băiat. Nu striga numele meu, dar îmi părea... familiar.

– Mila! Mila, mă auzi? Trezește-te!

M-am întors spre mama și spre tata, dar ei deja dispăreau. Vocea a devenit mai insistentă.

– Mila!

M-a cuprins panica. Îmi voiam părinții! Cine era persoana aceea și de ce îi luase? Mamă? Tată? Am încercat să strig... dar nu s-a auzit nimic. Fețele părinților mei s-au estompat, s-au estompat, până s-au topit într-o nouă față, a unui băiat. Îmi părea cumva cunoscut, de acasă, de pe cărarea podită cu scânduri, care dispărea încet. Ochii de un albastru deschis...

Imaginea a dispărut, lăsând în urmă o căldură usturătoare.

De ce era atât de cald?

Am deschis ochii... spre o strălucire puternică. Soarele. Dar mult prea strălucitor pentru Virginia Beach.

Umărul meu... mă durea.

Apoi, am văzut o față, fața unui băiat, dar nu cel din amintirea mea. Mi-am amintit totul. Nu aveam mamă și tată. Nu eram Sarah. Cu excepția unei mici părți din mine.

– Lucas? am încercat, dar vocea care s-a auzit nu era deloc ce trebuia.

Era a mea și nu era a mea. Vocea mea umană dispăruse, înlocuită de versiunea ei robotică, imperturbabilă, care vorbea în capul meu. Vocea mea de android.

Groaza mi-a trecut prin membre, mi-a invadat gura. M-am mișcat sau așa am crezut, dar nu am simțit nimic. Absolut nimic. Am încercat să întorc capul; nu se clintea. Disperată, am încercat să mișc degetele de la mâini și de la picioare. Nimic. Parcă nu mai aveam control asupra lor. Ultimele întâmplări mi-au revenit în minte și odată cu ele o durere zdrobitoare în umăr. Of, Doamne. Quinn. Hunter. Lucrurile pe care i le-am spus lui Hunter, când emoțiile mele erau îngrădite. Holland... stai așa. Fața lui Holland era ultimul lucru pe care îmi aminteam că îl văzusem. Asta a fost când Quinn mă scurtcircuitase? Dar de ce? Și ce se întâmplase cu ceilalți?

Corpul meu s-a încordat, de parcă s-ar fi pregătit de explozie. De ce nu puteam să-mi amintesc? Greutatea pe care o simțeam în piept a devenit mai apăsătoare, dar m-am forțat să rămân calmă. Răbdare. Doar pentru că eram neliniștită în legătură cu discontinuitatea memoriei mele nu însemna că se întâmplase ceva îngrozitor. Informațiile se vor întoarce. Doar aveam nevoie de câteva minute să îmi revin din șoc. În ciuda raționamentului meu, un fior puternic mi-a trecut prin corp.

Voi avea timp suficient mai târziu. În fiecare zi.

– Ce... de ce nu pot să mă mișc? am zis.

Sau cel puțin asta a rostit versiunea impasibilă, digitalizată a vocii mele. Lucas a scuturat din cap.

– Prea multe restartări într-un timp scurt. Va dura mai mult ca totul să revină la normal. Dar nu-ți face griji, a zis el repede, o să reușim. Nu o să te las așa.

M-am uitat în ochii lui de culoarea alunei și am văzut hotărâre. Încredere. Nici urmă de minciună. Lucas era convins că mă poate repara, iar eu l-am crezut. L-am studiat cât de bine am putut. Când îl văzusem ultima dată sângera, leșinat. Acum arăta bine, în ciuda celor întâmplate.

– Asta... s-a mai întâmplat. Fără restartări. Am înghețat, fără niciun motiv. Am încercat să-mi amintesc anumite fragmente... cu mama. De dinainte.

Capul lui s-a întors brusc spre mine.

– De dinainte? Vrei să spui... de dinainte să fii android?

Când am aprobat, ochii lui s-au mărit. *Uau*, a mimat. S-a uitat în față, fără țintă, pentru o clipă, de parcă s-ar fi concentrat.

– O să îi dăm de capăt, a zis, în cele din urmă.

S-a aplecat spre gâtul meu, cu un gadget care făcea clic. I-am văzut părul ca nisipul, ciufulit, ca de obicei, și am simțit primul val de căldură sinceră, de când...

Chipul lui Hunter mi-a apărut în minte, dar trăsăturile îi erau contorsionate. Am simțit un fior pe piele. Imaginea era oare una reală sau închipuită? Am alungat-o, hotărâtă să mă concentrez asupra prezentului.

Lucas mă salvase și, deocamdată, asta trebuia să îmi fie suficient. Speram doar ca amintirile mele să revină în scurt timp. Apropo de...

– Cum m-ai luat de lângă Quinn și oamenii ei?

Lucas a ridicat capul, cu ochii mari de surpriză.

– Să te iau... Mila, nu eu te-am luat. Adică, eu am reușit să-ți activez dispozitivul de urmărire, dar apoi te-ai mișcat. Mi-a luat două zile să dau de tine, dar am reușit.

– M-am mișcat?

Picături de transpirație i s-au format pe frunte, iar el le-a șters. Mâna i-a alunecat pe obraz, apoi pe bărbie, pe care și-a frecat-o în timp ce privea absent în față.

– Te-am găsit aici. În mijlocul deșertului, a zis gesticulând larg cu celălalt braț. Ei te-au... abandonat, pur și simplu.

Te-au abandonat. Ca pe un televizor vechi, care nu mai funcționează.

Dar Lucas părea mai puțin dezgustat de comportamentul lor, mai degrabă îngrijorat. S-a întors la dispozitivul lui care scotea clicuri. În timp ce așteptam, am simțit o mare greutate în piept. Ceva nu era bine. De obicei, Lucas era mai puțin formal, mai ciudat. Acum, nu era așa, era doar al naibii de serios.

– Ce s-a întâmplat?

Lucas a tresărit și am știut că am dreptate. Îmi ascundea ceva. Poate că îmi purta pică. Avea destule motive.

– Holland nu a aflat că ne ajuți, nu?

Vocea mea era tot ca de robot, dar mai puternică, iar asta a reușit, cumva, să-mi transmită îngrijorarea crescândă.

– Ești bine? Ești...

– Ce? Nu! a zis el, cu o expresie alarmată.

Apoi, expresia lui s-a îmblânzit și s-a uitat la mine cu tandrețe.

– Sunt bine, pe cuvânt.

Mulțumit că l-am crezut, a întins mâna și a ținut-o deasupra obrazului meu.

– Ai... ăăă... păr. Pe față. Îmi dai voie?

Acum era băiatul ciudat pe care mi-l aminteam.

– Da.

Blând, mi-a dat la o parte șuvița și mi-a pus-o după ureche. Privirea îi era circumspectă, nesigură.

– Ce e?

A oftat și a lăsat privirea în jos.

– Ăăă... nu înțeleg. Nu înțeleg de ce te-au lăsat acolo. Încerc să îmi dau seama dacă ți-au făcut ceva sau... nu știu, dacă nu cumva au furat ceva. Asta verific acum.

S-a întors la dispozitivul lui, pe care îl mișca de-a lungul membrelor mele.

– Quinn a umblat la circuitele mele. Poate că a făcut ceva.

– Ăsta poate detecta orice este neobișnuit, dar tot nu înțeleg de ce să te lase acolo. Tu erai mândria ei.

– Poate că s-a enervat pentru că i-am stricat cipul.

A zâmbit.

– Da, s-a dovedit că nu ești ceea ce se așteptau să fii. Dar tot e ciudat.

A devenit atât de tăcut, că am început să mă neliniștesc.

– Ceva?

– Totul pare în regulă deocamdată. Acum, o să introduc acest card în portul tău de la gât. L-am... împrumutat, oarecum, din laborator, înainte să plec. Va face o verificare de sisteme, să mă asigur că nu lipsește ceva. După aceea, ar trebui să avem o idee mai bună despre momentul în care vei putea să te miști din nou.

Verificare de sisteme. Verificare de sisteme. Asta mi-a amintit de o grămadă de lucruri ciudate care se întâmplaseră de când îl văzusem pe Lucas ultima dată. Poate că el avea vreo explicație. Am deschis gura, dar deja îmi dădea la o parte părul de pe ureche, să vadă portul. Același pe care mi-l arătase când fusesem la Holland.

– Nu o să doară deloc, a zis ridicând cardul, care era atașat de dispozitivul din mâna lui, cu un cablu subțire. Ești gata?

Pielea din jurul ochilor lui s-a încrețit de îngrijorare, iar eu am reușit să zâmbesc slab.

– Da. Mulțumesc. Mulțumesc pentru tot. Fără tine...

A scuturat din cap.

– Dar nu există fără mine, așa că nu are rost să te gândești la asta.

Mâna lui liberă i s-a îndreptat spre guler și l-a slăbit, într-un fel ce îmi era cunoscut, deși petrecusem puțin timp împreună. Ceva îl neliniștea.

– Ce e?

– Doar... stai așa.

Foarte blând, mi-a introdus cardul în gât. Un zâmbet mic i s-a format pe buze, zâmbet care apoi s-a lărgit și a făcut ca fața lui de obicei colțuroasă să aibă o anume blândețe. S-a uitat spre mine și, cu toate că ochii lui erau drăguți, cu punctele acelea verzi și aurii, frumusețea lui interioară era cea care îi lumina.

– O să sune foarte banal, dar sunt atât de bucuros...

În gâtul meu, o scânteie de recunoaștere, un val de electricitate. O izbucnire de durere acută. M-am smucit, cu fața contorsionată, și nu m-am putut abține să nu țip ușor.

– Mila, ce... ce e?

Cu ochi încețoșați, l-am văzut pe Lucas cum apasă disperat pe butoane, în timp ce căldura îmi invada degetele de la mâini și de la picioare. Îmi urla prin creier, de parcă cineva ar fi dat foc fiecărui neuron.

Vag, mi-am dat seama că n-ar fi trebuit să mă doară. Senzațiile erau exact aceleași pe care le simțisem de fiecare dată când un card sau un USB, sau orice alt dispozitiv digital fusese introdus în vreunul dintre porturile mele. Și de ce acum mă durea?

– Iisuse. Stai așa, o să-i dau de capăt. Doar... uau, uită-te aici. Nici nu pot... dar asta e bine...

Brusc, brațele mele au tresărit și, cu un puternic imbold de energie, am început să le mișc din nou. Și capul. Și picioarele.

– Hei, pot să mă mișc.

M-am încruntat, simțind o senzație ciudată în abdomen. Mi-am ridicat un pic tricoul și am văzut o incizie lungă.

– Arată de parcă cineva a încercat să fure un rinichi, pariez că au fost dezamăgiți, am glumit eu.

Dar am tăcut când am văzut fața lui Lucas. În ciuda ultimelor cuvinte pe care le rostise, culoarea i se scursese din obraji și îl lăsase mai palid ca de obicei, iar mâinile îi tremurau. Gura i s-a deschis și i s-a închis, gâtlejul i s-a strâns când a înghițit, apoi gura i s-a deschis din nou.

– Nu. Nu, nu, nu poate fi... la naiba!

Rostea cuvintele agitat, de parcă se îneca. În capul meu a clipit o lumină roșie.

Verificare de sisteme: finalizată.

Funcționale.

Dar, în ciuda veștilor aparent bune, Lucas și-a plecat fruntea. Apoi, m-a șocat abandonându-și

complet calmul obișnuit și stăpânirea de sine și a trântit de pământ dispozitivul. Nisipul s-a împrăștiat în aer, particulele mici stropind precum apa. M-am ridicat într-un genunchi și m-am întins spre umărul lui, simțindu-i tresărirea bruscă atunci când degetele mele l-au atins. Dar nu s-a tras. În schimb, a tras aer în piept zgomotos și s-a forțat să ridice capul. Iar ochii lui incredibili, drăguți, plini de compasiune sclipeau umezi.

– Spune-mi, am șoptit, în timp ce gheare lungi de groază mi se înfigeau în spate.

– Eu..., a început, s-a înfiorat și a încercat din nou. Ce vrei prima dată, veștile bune sau veștile rele?

– Veștile bune.

Măcar pentru că el arăta de parcă ar fi avut nevoie de așa ceva. A tras aer în piept.

– Îți amintești scanarea aceea corporală pe care am făcut-o în D.C.?

Când mi-a văzut nerăbdarea – credea că pot să uit? – a continuat.

– Ei bine, lucrurile s-au schimbat de atunci.

– Ce lucruri?

– Vestea bună... vestea bună este că unele dintre celulele tale vii par să se regenereze.

Regenerare. Ceea ce însemna...

– Asta explică durerea aceea nouă. Devii mai umană.

Mai. Umană. Tot ce îmi dorisem vreodată... devenea real. Mi s-a părut incredibil și totuși în

adâncul meu o scânteie s-a aprins. Dar nu puteam să o las să ardă prea mult, deocamdată.

– Și cea rea?

Deși, cu siguranță, cu siguranță, nu putea să se compare cu vestea bună. Probabil că Lucas reacționase exagerat...

– Ei bine, probabil că Holland a executat și el scanarea. Voia să ascundă ceva.

S-a oprit, a închis ochii, de parcă aduna putere. Când i-a deschis, s-a întins și mi-a luat umerii în mâini.

– Știu de ce V.O. s-a debarasat de tine. Holland... Holland a ascuns în tine o bombă.

În jurul nostru nu era nimic, doar dune de nisip și susurul brizei, iar în depărtare am văzut niște cactuși răzleți. Lucas vorbea, dar de data asta nu m-am putut concentra. Tot ce vedeam erau fețele lui Quinn și ale lui Samuel, care se încruntau la ceva ce apăruse la scanarea abdominală. Tot ce auzeam era acel cuvânt, care bătea un ritm înfricoșător în sufletul meu.

Bombă. Bombă.

Bombă.

– Mai e ceva. V.O. trebuie să fi umblat la ea. Cea mai mică provocare o poate declanșa.

Simțeam o inimă care nu era cu adevărat acolo, un puls care nu exista, de fapt. Dar cumva, în corpul meu, o bombă chiar ticăia și o simțeam.

– Cât timp? am șoptit, deși nu voiam să știu și nu aveam nevoie să știu, toate în același timp. Cât

timp mai am, odată ce va fi pregătită să se declanșeze?

Lucas m-a privit neajutorat.

– Două ore.

Două ore.

Lucas m-a luat de mână, iar eu m-am agățat de ea, încercând să alung disperarea tot mai mare. În tot acest timp căutasem adevărul, când ar fi trebuit să știu. Cele mai importante adevăruri erau cele aflate în mine. Alte adevăruri puteau fi manipulate, distorsionate. În unele cazuri, până și amintirile mințiseră. Dar adevărul din sufletul meu era pur. Real. Iar în clipa aceea îmi spunea un singur lucru.

Nu voiam să mor.

MULȚUMIRI

Cartea aceasta a devenit posibilă doar prin atenția și grija multor, multor oameni. (Cu alte cuvinte, AJUTORUL de care am avut nevoie!)

Le mulțumesc foarte mult tuturor oamenilor minunați de la Harper, de la editori la designeri grafici și la specialiști media – entuziasmul vostru pentru această serie nu va putea fi vreodată pe deplin răsplătit.

Le mulțumesc editorilor și agentului meu – fără voi, niciodată nu aș fi reușit să scriu această a doua parte.

Mulțumesc familiei pentru susținere, inclusiv în acest an provocator – vă iubesc.

Le mulțumesc bloggerilor și cititorilor, precum și celorlalți scriitori ai genului young adult – cu toții faceți ca această comunitate a noastră să fie minunată.

La final, mulțumiri speciale prietenilor mei, atât scriitori, cât și nonscriitori. Acest ultim an a fost unul provocator, în feluri pe care nu mi le-aș fi imaginat vreodată, iar susținerea voastră, puterea și compasiunea au fost cele care m-au făcut să merg înainte. Vă mulțumesc pentru că ați fost acolo când am avut nevoie de voi.

NOTE

1 - Massachusetts Institute of Technology (n. tr.).

2 - Departamentul de Justiție (n. tr.).

Table of Contents

Despre autor	2
1	6
2	31
3	45
4	65
5	79
6	99
7	121
8	137
9	157
10	174
11	185
12	214
13	222
14	232
15	251
16	268
17	280
18	300
19	314
20	340
21	376
22	400
Mulțumiri	412
Note	413